

ΝΕΟΛΟΓΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ 37.

Γεωλογικά.—ΠΕΡΙ ΣΕΙΣΜΩΝ, ὑπὸ Κ. Μητσοπούλου.

Καλλιτεχνικά.—NORMA. Μετάφρασις ἑυμετρος.

Ἡ τελευταία τρικυμία, ὑπὸ Π. Κ. Σ.

Ἑταιρεῖαι καὶ Σύλλογοι.—ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.—ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕ-
ΣΑΙΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ.

Ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΑ.—Αἱ πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ σχηματισμοῦ
τῶν πιθανῶν αἰτίων τῶν παγετωδῶν τῆς Γῆς περιόδων ἐπιστημονικαὶ θεωρίαι.—
ΧΡΟΝΙΚΑ, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλδουράκη.

Δραματικὴ Ἐπιθεώρησις.—ΘΕΡΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡ' ΗΜΙΝ.—ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ.—ΧΡΟΝΙΚΑ,
ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρεάδου.

Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Μ. Ε. Μ.

Φύρδην Μίγδον.

Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις, ὑπὸ Ν. Φωτιάδου.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΓΡΟΣΙΩΝ 2.

ΤΙΜΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΕΩΣ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ. 80
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 5
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 25

ΜΕΤΑ ΤΟΥ "ΝΕΟΛΟΓΟΥ".

Ἐν Κωνσταντινουπόλει	Λ. Τ. 2
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις	Μετζ. 16
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ. χρ. 70

Αἱ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 1ην ΕΚΑΣΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συνδρομῆται ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ ΝΕΟΛΟΓΟΥ, ἐν τῷ Πέραν ὁδὸς Κιοντιδοῦκ Χενδὲκ ἀρ. 29, 31.
καὶ παρὰ τοῖς ἀνταποκριταῖς αὐτοῦ.

Αἱ ἀγγελίαι συμφωνοῦνται ἰδιαιτέρως ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Νεολόγου.
Κρίσεις ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων δημοσιεύονται, ἀποστέλλομένων τῇ διευθύνσει δύο ἀντιτύπων,
ὧν τὸ μὲν προώριστα τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῆς, τὸ δὲ τῷ τὴν κρίσιν ποιῶντι.

ΟΙΚΟΣ ΠΩΛΗΣΕΩΝ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΡΗΠΠΟΡ ΒΕΗ. Πέραν, Σακίς Αγίας 21. Κατά πᾶσαν Κυριακὴν πωλήσεις ἐπὶ δημο- πρασίᾳ. Ἀγορὰ καὶ φύλαξις ἐπίπλων. Προκαταβολαὶ κτλ.	14	27
ΔΙΑΡΗΑΝΕ. Μυροποιεῖον Α' τάξεως. Εἶδη ἀρίστης ποιότητος. Γενικὴ χρῆσις τῆς πούδρας Σάφρας Βερνάρ ὑπὸ τῶν φι- λοκάλων κυριῶν. Ἀλεξιάδης Χάν, Ἀριθ. 17.	15	28
ΚΟΝΙΑΚ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ Σ. καὶ Η. καὶ Γ. ΜΕ- ΤΑΞΑ. Ἐν Πειραιεὶ. Ἐξ οἴνου γνησίου παλαιόν. Ἀπειρία συστάσεων. Ἀντιπρόσωποι Ἀδελφοὶ Τριανταφυλλόπουλοι.	16	29
ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΤΣΑΟΥΣΗ. Λε- πτότατον, μεταξωτόν, ὑγιεινόν, ὑπὸ τὸ διακριτικὸν σῆμα Ἀγκύρας. Ἀριστον εἰς τὸ εἶδος του. Ἀποφεύγετε τὰς παραποιήσεις.	17	30
ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ Δ. ΚΟΤΟΥΛΑ. Μ. Ὅδὸς Πέραν, ἔναντι τοῦ Ἑλλ. Προξενείου. Νέον Κατάστημα. Διακόσμησις φιλόκαλος. Ποτὰ καὶ φα- γητὰ ἐκλεκτά. Ὑπηρεσία ἀνελλιπής.	18	31
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Τσαοῦδης Γραφικὴ ὕλη. Χάρτης μουσικῆς, Ἐπι- σκεπτηρίων, Ἱερογραφίας κτλ. Τετράδια, ΣΥΝΑΓΓΕΛΙΑ, ΦΟΡΤΩΤΙΚΑΙ κτλ. Ἐν Γαλατῇ ὁδὸς Μαχμουδῆ Ἀριθ. 8. ΤΙΜΑΙ ΛΙΑΝ ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΤΙΚΑΙ	19	32
ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ν. ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ. Σουλ- τὰν Βαγιαζίτ, Κιοκτσιλέρ-μ. πασῆ, 99. Τελειόταται μηχαναί, ἐφευρέσεις νέαι. Εὐθηνία, ταχύτης, Ἀπαράμιλλος ἐπιτυχία.	20	33
Γ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ. Ὁρολογιοποιὸς Α' τάξεως καὶ κοσμηματοπώλης. Διορθώσεις ὁρο- λογίων. Κατασκευὴ, κοσμημάτων. Κομψότης καὶ εὐθηνία. Γαλατῆ, Βοεβόδα, παρὰ τὴν Κρήνην.	21	34
9	22	35
10	23	36
11	24	37
12	25	38
13	26	39

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 37.

ΤΟΜΟΣ Β'.

4 ΙΟΥΛΙΟΥ 1893.

ΓΕΩΛΟΓΙΚΑ.

Περὶ σεισμῶν.

Ἀσμενοὶ ποιοῦμεθα ἀπὸ τοῦ τεύχους τοῦδε ἑναρξιν τῆς δημο-
σιεύσεως τῆς ἐπικαίρου πραγματείας «περὶ σεισμῶν» τοῦ ἐν τῇ
ἐθνικῇ Πανεπιστημίῳ σεβαστοῦ καθηγητοῦ τῆς Γεωλογίας κ.
Κ. Μητσοπούλου. Ἡ περὶ τῶν σεισμῶν γενομένη ἐν ταῖς στή-
λαις ταύταις, ἐν ταῖς Ἐπιστημονικαῖς ἐπιθεωρήσεσι, ζήτησις
ὑπ' αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ ἡμῶν συνεργάτου κ. Ἡλίου Βαλ-
σαμάκη, διεξαχθεῖσα ὁλως ἐπιστημονικῶς καὶ ὡς προσήκει ἀν-
δράσιν ἐπιστήμοσι, μεγίστην προξένησεν ἡμῶν χαράν, διότι αὕτη
ἀπέδειξεν ὅτι οὐ μακρὰν ἐστὶν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν τῇ ἐμπαθεῖ
συζητήσῃ ἀκολουθήσῃ ἡ ἐπιστημονικὴ, δι' ἧς καὶ μόνῃς ἔσται
δυνατὴ ἡ σοβαρὰ κριτικὴ καὶ ἡ ἀπονομὴ τοῦ στεφάνου οἷς
προσῆκει. Ὡραία δὲ κατακλείς τῆς συζητήσεως ταύτης ἐγένετο
οὐ μόνον ἡ περισπούδαστος πραγματεία τοῦ διαπρεποῦς καθηγη-
τοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξῆς ἐπιστολή, καταδεικνύσα τὰ εὐγενῆ αἰσθή-
ματα αὐτοῦ, ἐφ' οἷς χάριτας αὐτῷ ὡς πλείστας ὁμολογοῦμεν.
Ἐν τῇ ἐπιστολῇ:

Ἀθῆναι, 19 ἰουνίου, 1893.

Ἐντιμὲ κύριε Συντάκτα.

Ἐλάβον τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «Ἐπιθεωρή-
σεως» καὶ σὰς εὐχαριστῶ καὶ εὐγνωμονῶ, ὡς καὶ
τὸν κ. Ἡλ. Βαλσαμάκην, ὅστις τόσον εὐγενῶς ἀ-
παντᾷ εἰς τὴν ἐπιστολήν μου.

Σήμερον πέμπω ὑμῖν καὶ τὴν περὶ σεισμῶν πραγ-
ματεῖαν μου. . . .

Μεθ' ὑπολήψεως
ὁ ὑμέτερος
Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ.
Ἡ Σύσταξις.

Ἡ πραγματεία ἔχει ὧδε:

Χειμάρρους αἱμάτων ἔχυσε καὶ μυριονέκρους κα-
τήγαγε μάχας ἡ ἀνθρωπότης διὰ τὸν περὶ Ὑπάρ-
ξεως ἀγῶνα. Τὸν νόμον τοῦτον τῆς φύσεως οὐδὲν
τῶν ἐνοργάνων ὄντων, ἀπὸ τοῦ ἀτελεστάτου φυτα-
ρίου ἄχρι τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου, δύναται νὰ παρα-
βῇ. Ἐν τῷ νόμῳ δὲ τούτῳ ἀποκαλύπτεται ἡ μυστη-
ριώδης τῆς ζωῆς δύναμις, ὡς κρατερὰ τῆς φύσεως
ἀρχή, τείνουσα δαπάναις τῆς ζωῆς καὶ
τῆς εὐτυχίας ἑκατομμυρίων ἐνοργά-
νων ὄντων, διὰ τῆς ἀλληλοφαιδρίας, τὰς ζω-
κὰς μορφὰς ν' ἀναπτύξῃ ἐπὶ τὸ τελειό-
τερον καὶ ὑψηλότερον καὶ νὰ παραγά-
γῃ ὄντα τελειότερα, λογικά.

Ὁ ἀγὼν ὅμως οὗτος εἶνε μάταιος, διότι οὐδὲν ἐν
τῷ κόσμῳ αἰώνιον, ἀλλὰ τὰ πάντα φθαρτὰ καὶ ἐν
διηνεκεῖ ἀλλοιώσει καὶ μεταβολῇ. Ἐλεύσεται ἡμᾶς
καθ' ἣν σύμπασα ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου ἡμῶν
μεταβληθῇ εἰς ἀπέραντον νεκροταφεῖον συμπα-
σῆς τῆς δημιουργίας, οὐδ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου
ἐξαιρουμένου. Θὰ ἐπέλθῃ στιγμὴ χρόνου, καθ' ἣν καὶ
αὐτὸς ὁ πλανήτης ἡμῶν ὁλόκληρος θὰ καταπέσῃ, ὡς
τεράστιος οὐρανοπετῆς λίθος ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἡλίου
καὶ εἰς ὕλην διάπυρον θὰ μεταβληθῇ.

Αἱ καταστροφαὶ ὅμως αὗται λίαν ἀφίστανται ἀφ'
ἡμῶν καὶ ἐπὶ σειρᾷ ἑκατομμυρίων αἰῶνων θὰ ἐξα-
κολουθῇ ὑπάρχουσα ἡ μὴ τῆς γῆς, φωτιζομένη ὑπὸ
τοῦ ζωοφόρου ἡλίου καὶ τρέφουσα καὶ γαλουχοῦσα
φιλοστόργως διὰ τῶν ὑλῶν αὐτῆς τὸν ἀνθρώπον καὶ
τὴν ἐπίλοιπον ἐνόργανον δημιουργίαν. Ἀλλ' ἐπὶ
τέλους θ' ἀποθάνῃ, θὰ καταστραφῇ, θὰ ἐπέλθῃ καὶ
ταύτης τὸ τέλος, ὅπως ἐγεννήθη, ἀποσπασθεῖσα πρὸ
ἀπείρων αἰῶνων ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἐν σχήματι διαπύ-
ρου δακτυλίου φωτοβόλου καὶ ἀτμοειδοῦς.

Χωροῦσα οὕτω βαθμίδον ἡ γῆ πρὸς τὸ μοιραῖον
αὐτῆς τέλος, ὑφίσταται διαρκῶς καὶ ἀπαύστως πλεί-
στας ἀνατροπὰς καὶ καταστροφάς, ἐξαλλοιούμενη
καὶ γηράσκουσα. Ἡπειροὶ καὶ βυθὸς θαλάσσης, ὄρη
καὶ πεδιάδες, ποταμοὶ καὶ λίμναι καὶ τὰ ἐπίλοιπα

τοῦ πλανήτου ἡμῶν τμήματα καὶ συστατικά ἔχουσι τὴν ἱστορίαν αὐτῶν τὴν γεωλογικὴν, διότι ὅπως λάβωσι τὴν παρούσαν αὐτῶν κατάστασιν διήλθον ἐν τῇ παρελθούσῃ χρόνου μακροῦ πλείστα καὶ ποικίλα στάδια διαμορφώσεως.

Πάσας δὲ ταύτας τὰς ἀνατροπὰς καὶ ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολὰς ἀπεργάζονται δυνάμεις μυστηριώδεις, ἃς ζητεῖ νὰ ἀνακαλύψῃ ὁ ἐν διηγεσὶ σέβει πρὸς τὴν φύσιν εὐρισκόμενος ἄνθρωπος, οὗτινος ἢ ἐν τῇ κόσμῳ ὑπαρξίς στενώτατα συνδέεται μετὰ τῆς μητρὸς γῆς.

Ὅταν ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ρηγνύνται, δεινῶς τοῦ ἐδάφους συγκραδαινόμενου, καὶ ἐκ τῶν σχηματισθέντων ρηγμάτων στῆλαι τεράστια ἀμυδῶν καὶ σποδοῦ ἀναψύδωνται, εἰς ζοφερὰν νύκτα αἰφνιδίως τὴν ὥραιαν ἡμέραν μεταβάλλουσιν, ἢ ὅταν τὸ ἐδαφὸς ἄνευ τινὸς προωνίσματος δεινότατα δεινται καὶ πόλεις πλούσιαι καὶ ἀνθηραὶ εἰς σῶρον ἐρείπων καὶ πτωμάτων μεταβάλλωνται ἢ καταπίνωνται ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἢ τυφῶνες καὶ πλύμυραι ἐπέρχονται δεινὰς ἐπιφέροντες καταστροφὰς, ὁ δυστυχὴς θνητὸς ἐκπληκτικὸς πρὸ τῶν μυστηριωδῶν τούτων τῆς φύσεως φαινομένων ἀναζητεῖ τὰς τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀπεργαζόμενας δυνάμεις καὶ διὰ μυρίων ὑποθέσεων ζητεῖ νὰ ἐξηγήσῃ ταύτας. Ὡς τοιαύτην μυστηριώδη δύναμιν θεωρεῖ καὶ τὴν ὑποχθόνιον ἐκείνην, ἥτις συγκραδαίνει τὸ ἐδαφὸς, ὡς περὶ θάλασσαν ἐν σάλῳ εὐρισκόμενην. Ταύτην θὰ ἐρευνήσωμεν συντομώτα ἐν τῇ ἀνα χεῖρας πραγματείᾳ.

Ὡς βάθρον ἀπολύτως ἀσειστόν καὶ ὡς ὑπόδειγμα παντὸς στερεοῦ καὶ ἀκινήτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ ἀρχαῖοι καὶ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἐστήριζον, θεωροῦμεν τὸ ἐδαφὸς, διότι παραβάλλομεν τοῦτο πρὸς τὴν λίαν εὐκίνητον ἀτμόσφαιραν καὶ τὴν διηνεκῶς μαστιγούμενην ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ σαλασσομένην θάλασσαν.

Καὶ ὅμως πολὺ τῆς ἀληθείας ἀφιστάμεθα, διότι τὸ ἐδαφὸς ἀποτελεῖ πρᾶγματι μᾶζαν ἀπαύστως τρέμουσαν καὶ κραδαινόμενην, ὡς ἀπέδειξαν εὐαίσθητα σεισμοσκοπία. Διὰ τοῦτο οὐκ ὀλίγοι γεωλόγοι παρέβαλον τὸν φλοιὸν τῆς γῆς πρὸς σκεδία ἐκ λίθων ἀπαύστως σαλασσομένην ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ πύριφ λεγέθοντος, ὡς σαλεύσεται σχεδία εὐθραύστος ἐπὶ τῶν κυμάτων τοῦ ὠκεανοῦ.

Τρόμοι ἀσθενέστατοι τοῦ ἐδάφους καὶ συντιναγμοὶ δεινότατοι ὀλοκήρους χώρας καταστρέφοντες, παρετηρήθη, ὅτι συμβαίνει οὐ μόνον ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις, ἐν οἷς ἐσθεσμένα ἢ ἀσθεστά ἡφαίστεια ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὅπου οὐδὲν ἡφαίστειον φαινόμενον παρατηρεῖται, ὡς π. χ. ἐν τῇ Κορινθιακῇ κόλπῳ καὶ Ἰονίῳ πελάγει, δυνάμενοι νὰ σειῶσιν ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς γῆς ἐπιφανείας.

Οἱ συντιναγμοὶ οὗτοι, οὐδεμίαν πρὸς τὰς τῶν ἡφαιστειῶν ἐκρήξεις σχέσιν ἔχοντες, ἐκλήθησαν ὑπὸ τῶν γεωλόγων ἐκ τῶν πτωμάτων, ὑπὸ τῶν νεωτέρων δὲ τεκτονικῶν, ὡς σχέσιν ἔχοντες πρὸς τὴν κατασκευὴν τοῦ φλοιοῦ τῆς γῆς καὶ τὴν γένεσιν τῶν ὀρέων.

Καλοῦσι σεισμοὺς οἱ γεωλόγοι τὰς αἰσθητάς, ἢ καὶ ὁρατάς ἐνίοτε κινήσεις καὶ συγκλονισμοὺς μεγάλων ἢ ὀμικρῶν ἐκτάσεων τῆς γῆς ἐπιφανείας, ἃς ἀπεργάζεται δύναμις, ἐν αὐτῇ τῇ γῇ ἐνοικοῦσα καὶ σεισμογόνος καλουμένη.

Τὸ βάθος, ἐν ᾧ ἐδρεύει ἡ σεισμογόνος αἰτία, καλεῖται κέντρον σεισμοῦ, ἐπὶ κέντρον δὲ τὸ μέρος ἐκείνο τῆς ἐπιφανείας, ἐφ' οὗ καθέτως ἐνεργεῖ ὁ σεισμὸς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Οἱ οὗτω σεισμοὶ τόποι καλοῦνται αὐτοσειστοί, οἱ δὲ δεινότες τούτους σεισμοὶ αὐτοθιγενεῖς, πρὸς διάκρισιν τῶν ἑτεροσειστών τόπων, οἵτινες δεινῶν ὑπὸ ἀλλοθιγενῶν σεισμῶν, ὧν ἡ συγκλονισμὸς φθάνουσιν ἄχρις αὐτῶν (κατὰ τὴν ὀνοματοθεσίαν Ἡρ. Μητσόπουλου).

Τόπους αὐτοσειστούς ὑπὸ αὐτοθιγενῶν σεισμῶν πολλοὺς ἔχει ἡ ἡμετέρα χώρα, ἥς σημειώδεστεροι εἰνε ἡ Κορινθία, ἡ Παρναδίς, ἡ Αἰγιαλία, ἡ Ἀχαΐα καὶ Ἡλις, αἱ Ἰόνιαι νῆσοι, ἡ Μεσσηνία, ἡ Λακωνία, αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἡ Βοιωτία καὶ Χαλκίς, ἡ Θεσσαλία, τὰ δυτικὰ παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ αἱ νῆσοι αὐτῆς, ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ Κρήνη κτλ.

Αἱ Ἀθῆναι εἶνε τόπος ἑτεροσειστός σεισμογόνος ἀλλοπαθὸς ὑπὸ σεισμῶν τῆς Πελοποννήσου, Παρναδοῦ, Βοιωτίας, Κυκλάδων, Χίου, καὶ διὰ τοῦτο ἐν αὐτῇ ἐσώθησαν πλείστα ἀρχαῖα μνημεῖα.

Ἡ ἐντασις καὶ ἡ ἰσχὺς τῶν σεισμῶν καὶ τὰ τοῦτων ἀποτελέσματα εἶνε διάφορα. Διότι συμβαίνει σεισμοὶ κατὰ τῶν ὁποίων οὐδὲ τὰ στερεώτατα τῶν οἰκοδομημάτων ἀντέχουσιν, τὸ δ' ἐδαφὸς σεισμογόνος μοιάζει πρὸς κυμαίνουμένην θάλασσαν ἐν καιρῷ μεγάλῃς τρικυμίας. Πόλεις ὀλόκληροι ἐντὸς δευτερολέπτων ἐγκατακρημνίζονται μετὰ φοβεροῦ παύου, καὶ βράχοι τεραστίου μεγέθους ἀποσπόμενοι ἀπὸ τῆς ὄρεινῆς καταπίπτουσιν πρὸς τὰς παρακειμένας κοιλάδας μετὰ φρικαλέου δούπου. Τὸ ἐδαφὸς ρήγνυται ὑπὸ μεγάλων ρηγμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὀλόκληροι πόλεις ἐγκατακρημνίζονται. ἡ δὲ θάλασσα ἐφορμῶσα καταπνίγει πόλεις καὶ χώρας μεγάλας.

Ἄν καὶ δυσχερὲς λίαν νὰ παρατηρῶνται οἱ σεισμοὶ κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῶν, οὐχ ἥττον οἱ γεωλόγοι ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσιν, ὅτι τὰ ἀπὸ τοῦ σεισμικοῦ κέντρου πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, ἐκπεμπόμενα κύματα ἀπεργάζονται ἐπ' αὐτῆς δύο εἶδη κινήσεων, ἥτοι τοῖς καθέτους καὶ τοῖς κυματοειδεῖς σεισμοῖς.

Ὅπου γῆς ἡ κίνησις αὐτὴ γίνεται ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐκεῖ κεῖται, ὡς προείρηται, τὸ ἐπικέντρον τοῦ σεισμοῦ, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ κέντρον τῆς καταστροφῆς. Τοὺς σεισμοὺς τούτους καλοῦσι καθέτους, τυμπανίτας ἢ βράστας (ἐκ τοῦ βράσσου).

Ὡς ἐκ τούτου πᾶν ὅ,τι ἐπὶ τῆς γῆς εἶνε κινήτων ἀνατινάσσεται, οἰκίαι ἀνεκσφενδονίζονται μετὰ τῶν θεμελίων αὐτῶν καὶ βράχοι πελώριοι χορεύουσιν. Οὕτω κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Ριωματικῆς τῇ 1797, λέγεται, ὅτι πολλοὶ νεκροὶ τῶν ἐν τῇ νεκροταφείᾳ τεταγμένων ἀνεβλήθησαν ἐκ τῶν τάφων αὐτῶν καὶ ἐρρίθησαν ἐπὶ τινος λίθου, ἐκεῖθεν τοῦ ποταμοῦ κειμένου. Ἐν Port-Royal τῆς Ἰαμαίκης, κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς 7ης Ἰουνίου τοῦ 1792, οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες εἶχον συναθροισθῆν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀνερρίθησαν διὰ τοῦ ἀέρος εἰς τὸν παρακειμενὸν λιμένα καὶ ἐπνίγησαν. Κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Καλαβρίας τῆς 20ῆς Μαρτίου τοῦ 1783 εἶδον

ὁ Χάμιλτων τὰ γραπτικά τῆς χώρας ὅρη νὰ χορεύωσι, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰς οἰκίας νὰ αναρρίπτονται ἀλλοχοῦ, τοὺς δὲ λίθους τῶν λιθοστρώτων νὰ ἐκσφενδονίζονται πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς περὶ σφαῖραι τηλεβόλου. Κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Χιλῆς ἰσθὸς ἐμπεπληγμένος ἐν τῇ γῇ εἰς 40 μέτρα βάθους ἀνεβλήθη πολὺ μακρὰν. Τοιοῦτος καθέτος σεισμὸς ὑπῆρξε καὶ ὁ σεισμὸς τῆς Χίου τοῦ 1881, ὡς καὶ οἱ τῆς Καζαμτζιόλης τῇ 1881 καὶ 1883, οὗς κατωτέρω θέλωμεν συντόμως περιγράψαι.

Ἀπὸ τοῦ ἐπικέντρου οἱ συντιναγμοὶ μεταδίδονται περαιτέρω κυματοειδῶς καὶ παράγουσι τοὺς λεγομένους κυματοειδεῖς ἢ κοσκινίτας σεισμούς, καθ' οὓς ἡ ἐπιφάνεια τῆς γῆς ὁμοιάζει πρὸς κυμαίνουμένην θάλασσαν, καὶ ἐνίοτε τοσοῦτον ἰσχυρῶς, ὥστε τὰ κύματα καθίστανται καὶ ὁρατά.

Οὕτω κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Καλαβρίας τοῦ 1783 τὰ δένδρα ἐκκλινον τοσοῦτον ἰσχυρῶς ὥστε οἱ κλάδοι αὐτῶν προσκρούοντες ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐθλῶντο. Ἐν Μισσοῦρη τῇ 1811 τὰ δάση ἐκυμαίνοντο ὡς περὶ οἱ στάχυες ἀγροῦ, ὅταν πνέῃ ἄνεμος. Κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Καράκας τῆς 26 Μαρτίου τοῦ 1812 τὸ ἐδαφὸς ὁμοιάζε πρὸς καλὰζόν ὑδῶρ. Ἐπὶ τῆς νήσου Μαϊόρκας, σεισμοὶ γενομένου τῇ 1851, παρετηρήθη ἐν τῇ ὀπλοστασίῳ τῆς πόλεως, ὅτι τὰ πρὸς τὸν δυτικὸν τοῖχον κεκλιμένα ὅπλα κατέπεσον, τὰ δὲ πρὸς τὸν ἀνατολικὸν ἔμειναν ἐν τῇ θέσει αὐτῶν. Κωδωνοστάδια συνήθως καταπίπτουσιν ὡς μία μᾶζα, ἐνίοτε δὲ μία μόνον τούτων γωνία ἐναπομένει, ὡς τοῦτο συνέβη κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Καλαβρίας ἐπὶ τοῦ κωδωνοστασίου τῆς Ἀγίας Δομνίκας ἐν Μοντεμοῦρρο. Ἄν οἰκίας τινος αἱ γωνίαι εὐρίσκωνται κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ σεισμοῦ, τότε καταπίπτει ἡ ἀντιθετος ταύτης γωνία, ὡς τοῦτο συνέβη ἐπὶ τῆς μητροπόλεως τοῦ Πατέρου ἐν Καλαβρίᾳ κατὰ τὸν σεισμὸν τοῦ 1857. — Κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Θεσσαλίας, τὸν ἐπισυνέβη τῇ 24 Δεκεμβρίου τοῦ 1891, πολλὰ οἰκίαι τῆς Λαρίσης ἐκκλινον ὡς περὶ κάλαμος τὰ δὲ δένδρα τῆς δεινροστοχίας προσέκρουον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Οἱ σεισμοὶ δ' οὗτοι εἶνε τότε λίαν καταστρεπτικοί, ὅταν τὸ κύρωμα ἢ τὸ ὄρος τοῦ κύματος ἦνε ὑψηλόν, βαθεῖα δὲ ἡ κοιλὰς τούτου τοῖχοι οἰκῶν κείμενοι παραλλήλως τοῦ κύματος καταπίπτουσιν, καθέτως δὲ ρήγνυνται. Οὕτω κατὰ τὸν σεισμὸν τοῦ Αἰγίου τοῦ 1861 οἱ τοῖχοι τοῦ δημοτικοῦ σχολείου ἐν Γαλαξειδίῳ ἵνοιξαν καὶ ἡ στέγη κατέπεσε καὶ ἠθελον φονεῦσαι ἅπαντας τοὺς ἐντὸς τότε εὐρισκόμενους μαθητὰς, ἂν οἱ τοῖχοι δὲν ἐπανήρχοντο ταχέως εἰς τὴν πρῶτην αὐτῶν θέσιν, ὅπως ἐμποδίσωσιν οὕτω τὴν μέγχι τῶν κεφαλῶν τῶν παιδῶν κατάπτωσιν τῆς στέγης, ἥτις ἔμεινε ἐν περίπου μέτρον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν πτωχῶν μαθητῶν. Ἐν Χίῳ (1881) τὸ κύμα ἦτο τοσοῦτον ὑψηλόν, ὥστε τὸ ξύλινον δῶμα (ταράτσα) ἐπαύλεως τινος, εἰς ἐρείπια μεταβληθείσης, τὸ ἔρριψεν εἰς τὴν ἀντίπεραν τοῦ παρακειμένου χειμάρρου ὄχθον, 16 μέτρα πλάτος ἔχοντος, χωρὶς νὰ πάθῃ βλάβην τινά, αἱ ἐπ' αὐτοῦ κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ σεισμοῦ τὰ ἄνθη ποτίζουσαι δύο νεάνιδες.

Λίαν περιεργοὶ εἶνε οἱ εἰς τινὰς περιπτώσεις παρατηρηθέντες κυκλοτερεῖς ἢ κατὰ δίνην θ-

μὸν ἢ στρόβιλον σεισμοί, οἵτινες εἶνε καταστρεπτικώτατοι καὶ ἀποτέλεσμα καθέτων ἢ κυματοειδῶν συντιναγμῶν. Τοιαῦται στρόβιλοειδῆς κινήσεις παρετηρήθησαν τῇ 1880 κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Ἀγρᾶς, ἐν τῇ νεκροταφείᾳ τῆς ὁποίας εἶδον, ὅτι αἱ πλάκες τῶν τάφων εἶχον περιστρεφθῆν ἐκ Β πρὸς Ν περὶ τὰς 100—250. Ὁμοίως τοιαῦται κινήσεις παρετηρήθησαν ἐν Ζακύνθῳ τῇ 29η/17 Δεκεμβρίου τοῦ 1820, ἐν Χίῳ τῇ 22 Μαρτίου 1881, ἐν Μεσσηνίᾳ τῇ 15 Αὐγούστου 1886 καὶ ἐν Αἰγίῳ τῇ 30 Αὐγούστου 1888. Τὴν αὐτὴν περὶ ἄξονα περιστροφὴν ἐπιτυμβίων λίθων παρετήρησα ἐν τῇ νεκροταφείᾳ τῆς Ζακύνθου κατὰ τὸν τελευταῖον αὐτῆς σεισμὸν.

Κατὰ τὸν σεισμὸν τῆς Καλαβρίας τοῦ 1783 οἱ λίθοι ὀβελίσκου ἰσταμένου πρὸ τοῦ μοναστηρίου τοῦ Ἀγ. Στεφάνου καὶ Βόσκου περιεστράφησαν περὶ ἴδιον ἑκάστος ἄξονα, τὸ βάθρον ὅμως ἔμεινε ἀκίνητον. Ἐπίσης κυκλοτερεῖς σεισμοὶ παρετηρήθησαν ἐν Μαϊόρκᾳ καὶ ἐν Ἀλχεν (Ἀκνίδωρον) τῇ 1878 ὑπὸ τῶν ὁποίων περιεστράφη κατὰ τινὰς μοίρας τὸ ἄγαλμα τῆς μετώπης τοῦ πολυτεχνείου. Ἐνίοτε παρατηροῦνται καὶ σεισμοὶ λίαν πολυπλοκοί, προκύπτοντες κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐκ συναντῶντων πολλῶν κυματοειδῶν, ὅτε τὸ ἐδαφὸς ὁμοιάζει πρὸς θάλασσαν ἐν δίνῃ εὐρισκόμενην.

Λίαν δὲ οὐσιώδες διὰ τὴν ἐξήγησιν τῶν σεισμῶν εἶνε ὁ προσδιορισμὸς τῆς διευθύνσεως αὐτῶν καὶ ἡ διάρκειά ὡς καὶ ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐπέρχονται. Τοῦτο δὲ ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν λεγομένων σεισμοσκοπίων ἢ σεισμομέτρων, ὧν τὸ ἀπλούστερον εἶνε ἐκκερμὲς κοινόν, κρεμάμενον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς.

Καίτοι δὲ συχνότατα ὑπὸ δεινῶν σεισμῶν πάσχουσι πολλὰ ἐπαρχία τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, οὐδεμία προσοχὴ δίδεται πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐξερεύνησιν τοῦ φαινομένου τούτου οὐδὲ συντρέχουσιν τοῖς ἐπιθυμοῦντας νὰ ἀσχοληθῶσιν εἰς τοιαύτας μελέτας, οἱ δὲ κάτοικοι ἐξακολουθοῦσιν οἰκοδομοῦντες τοὺς οἴκους καὶ ναοὺς αὐτῶν λίαν ἐλαττωματικῶς, προσπαθοῦντες νὰ μνησθῶσι τὸ οἰκοδομικὸν τῆς πρωτεύουσος σέσημα, ἥτις εὐτυχῶς εἶνε χώρα δύσσειστος· διότι ἂν αἱ Ἀθῆναι ἐσειόντο ὡς αἱ Πάτραι, αἱ Θῆβαι ἢ ἡ Ζάκυνθος ἠθελον ἐντὸς ὀλίγιστων δευτερολέπτων μεταβληθῆν εἰς σῶρον ἐρείπων καὶ πτωμάτων.

Καὶ ὅμως πρὸ 30 καὶ πλέον ἐτῶν ὁ σοφὸς τοῦ Σιναίου ἀστεροσκοπεῖου διευθυντής, ὁ Ἰούλιος Σμίτ, περιγράφων τὸν σεισμὸν τοῦ Αἰγίου τοῦ 1861, ἐξέθεσεν ἐν τῇ πραγματείᾳ του ἐκεῖνη, ἥς καὶ ἑλληνικὴ ὑπάρχει μετάφρασις, καὶ σοφωτάτως συμβουλάς περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν πρέπει νὰ κτίζωνται αἱ οἰκίαι.

Δυστυχῶς δὲν ἐλήθησαν αὐταὶ ὑπ' ὅσιν, οὐδὲ ἤλθεν εἰσεῖν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ὅπως ἐπιστησόμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς τοιαύτας ἐπιστημονικὰς μελέτας. Μὴ φανῇ λοιπὸν ἡμῖν παράδοξον, ἂν λέγω ὅτι ταχέως θὰ λησμονηθῇ ἡ πανωλεθρία τῆς Ζακύνθου καὶ τῶν Θηβῶν, καὶ τότε πάλιν θὰ ἐνθυμηθῶμεν τοὺς σεισμούς, ὅταν νέα ἐπέλθῃ καταστροφή.

Οὐδὲν διὰ τοὺς σεισμούς, ὑπάρχει προοιωνισμός.

Συνήθως οὗτοι ἐξαγγέλλονται δι' ὑποχθονίων

βρόμων, ἀκουσμένων μικρόν τινα χρόνον πρὸ αὐτῶν, ἢ συγχρόνως ἢ μετ' αὐτοὺς. Οἱ ὑποχθόνιοι δὲ οὗτοι βρόμοι εἶνε διάφοροι· ὅτε μὲν ὁμοιάζουσι πρὸς ψόφους τρικυμώδους ἀνέμου, ὅτε πρὸς κλαγγὴν ὑπὸ δαιμόνων παρασσομένων ἀλύσεων, ἢ ἐπὶ λιθοστρώτου συρομένων ἀμαξῶν, ἢ πρὸς ἦχον ἀπείρων τυμπάνων, τηλεβόλων, βροντῶν, συντριβομένων ἀγγείων, ἢ πρὸς συριγμὸν ἀτμομηχανῆς ἢ τριγμούς πυρκαϊᾶς. Ἀκούονται δὲ ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως. Ὑπὸ τοιούτων ὑποχθονίων βρόμων συνωδεύοντο οἱ σεισμοὶ τῆς Ζακύνθου καὶ τῶν Θηβῶν.

Ἐνίοτε τοὺς σεισμούς παρακολουθοῦσιν ὀμίχλαι καὶ καταιγίδες καὶ ἄλλα μετεωρολογικὰ φαινόμενα, ἀλλὰ ταῦτα οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τοὺς σεισμούς.

Διηγούνται ὅτι καὶ ζῳά τινα πρὸ τοῦ σεισμοῦ καταλαμβάνονται ὑπὸ τινος ἀνησυχίας ὥς νὰ προαισθάνωνται τὸ δεινόν· π. χ. κύνες, ἵπποι, σαῦραι, ὄφεις, κροκόδειλοι κτλ.

Μεταδίδονται δὲ οἱ σεισμοὶ περαιτέρω μετὰ ταχύτητος 500, 1000 καὶ πλέον μέτρων ἀνὰ πᾶν δευτερον λεπτόν τῆς ὥρας ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ σεισμοῦ πετρώματος. Ὁ σεισμός τῶν Πατρῶν τῆς 13/25 Αὐγούστου 1889 ἐγένετο αἰσθητὸς καὶ ἐν Βερολίνῳ διὰ τῆς στάθμης τοῦ ἐκεῖ ἀστεροσκοπείου, ὑπελογίσθη δὲ ὅτι οἱ κραδαμοὶ αὐτοῦ διέτρεξαν ἀνὰ δευτερόλεπτον 83 χιλιομ.

Ἡ διάρκεια τῶν σεισμῶν εὐτυχῶς εἶνε ὀλιγίστων δευτερολέπτων, σπανίως δὲ πρωτολέπτων. Ὁ σεισμός τῆς Καρακάς ἤρχισε διὰ κραδαμοῦ 5—6 δευτερολέπτων, ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐκινήθησαν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν, τοῦτον παρηκολούθησεν ἕτερος, διπλάσιον χρόνον διαρκέσας, κατὰ τὸν ὅποιον τὸ ἔδαφος ὁμοιάζε πρὸς κυμαινομένην θάλασσαν, τέλος ἐπῆλθε κάθετος συντιναγμός 3"—4", ἐπενεγκὼν τελεῖαν καταστροφὴν. Κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Λισσαβώνας ὁ πρῶτος συντιναγμός διήρκεσε 5", καταρρίψας τοὺς ναοὺς καὶ τὰ μεγάλα οἰκοδομήματα· τοῦτον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου παρηκολούθησεν ἕτερος βραχύτατος, καταστρέψας τὴν πόλιν ἐκ θεμελίων. Κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Καζαμτζιόλας τοῦ 1883 εἶς καὶ μόνον κάθετος συντιναγμός κατέστρεψε τὴν πόλιν.

Οἱ πλείστοι τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν δὲν συντινάσσουσιν ἅπαξ τὸ ἔδαφος μετὰ τὴν καταστροφὴν, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνουσι τοὺς συντιναγμούς αὐτῶν ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ κατὰ διαλείμματα, διαρκούντες μῆνας ἢ καὶ ἔτη.

Κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1853 τὸν καταστρέψαντα τὰς Θήβας οἱ συντιναγμοὶ τοῦ ἔδαφους ἐξηκολούθουν ἐπὶ 15 μῆνας. Κατὰ τὸν τῆς Φωκίδος τοῦ 1871 ἐξηκολούθουν ἐπὶ 3 1/2 ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ἐγένοντο αἰσθητοὶ περὶ τὰς 600,000 συντιναγμῶν. Τὸ αὐτὸ παρετηρήθη καὶ κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Χίου τοῦ 1881, παρατηρεῖται δὲ καὶ νῦν ἐν Ζακύνθῳ καὶ Θήβαις.

Τὸ μέγεθος δὲ τῆς ὑπὸ τινος σεισμοῦ σεισμένης χώρας εἶνε διάφορον. Οὕτω εὗρεθῆν, ὅτι ὁ σεισμός τῆς Λισσαβώνας ἐσεισεν ἐπιφανείαν γῆς 100,000 τετραγ. γεωγρ. μιλίων, ὁ τῆς Κεφαλληνίας (1867) 5,950 τετραγ. γεωγρ. μιλ., ὁ τῆς Φωκίδος 2,375

τετρ. γ. μ. καὶ ὁ τῆς Μεσσηνίας τοῦ 1886 κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς ἦν 18,000 τετρ. γ. μ. Κατὰ τὸν τελευταῖον τῶν Θηβῶν σεισμόν ἐσεισθῆν χώρα, ἥς τὸ ἐμβαδὸν ἦτο 102,000 τετραγ. χιλιομέτρων.

Ἐπὶ τῇ βάσει παρατηρήσεων τινῶν δύνανται οἱ γεωλόγοι νὰ ὑπολογίσωσι τὴν βαθύτητα ἐν ἣ ἐδρεύει ἡ σεισμογόνος αἰτία. Εὗρον δὲ ὅτι ἡ βαθύτης αὕτη δὲν εἶνε μεγάλη σχετικῶς, ἦτοι 9,000 μέχρι 40,000 μέτρων. Ἐπομένως ἡ σεισμογόνος αἰτία δὲν ἐδρεύει ἐν τῷ τετηκῶτι τῆς γῆς παρῶν, ὥς ἄλλοτε ἐπιστεύετο, ἀλλ' ἐν αὐτῷ τῷ στερεῷ αὐτῆς φλοιῷ. Εὗρον δὲ δι' ὑπολογισμοῦ ὅτι ὁ τελευταῖος τῆς Ζακύνθου σεισμός εἶχε τὸ κέντρον αὐτοῦ μετὰ τὴν Ζακύνθον καὶ Πελοποννήσου εἰς βάθος 20 χιλιομέτρων, ὁ δὲ τῶν Θηβῶν, σχεδὸν ὑπὸ τὸν λόφον τῆς Καδμείας εἰς βάθος 12,000 χιλιομέτρων περίπου.

Ὅταν τὸ ἔδαφος εἶνε βραχώδες καὶ συμπαγὲς οἱ κραδαμοὶ ἐν αὐτῷ μεταδίδονται ὁμοειδῶς, ὀλιγότερον δὲ βλάπτονται τὰ ἐπὶ τοῦτου ἐκτισθέντα οἰκήματα· ὅταν ὅμως τὸ ἔδαφος ᾖ ψαθυρόν, ἐξ ἁμμῶν καὶ κροκαλῶν συνιστάμενον, ὥς εἶνε τὸ τοῦ Αἰγίου καὶ Πατρῶν, τότε αἱ καταστροφαὶ μέγισται, διότι τότε τὰ κτίρια κατασκάπτονται ἐκ θεμελίων ὑπὸ τῆς ὑποχθονίου δυνάμεως.

Οἱ ἰσχυροὶ σεισμοὶ ἀνήκουσιν εἰς τὰ καταστρεπτικώτατα τῶν φυσικῶν φαινομένων, διότι ὀλιγίστοι κραδαμοὶ εἶνε ἱκανοὶ δεινότητας νὰ ἐπενέγκωσι καταστροφάς. Ἡ πόλις Μεγδόζα ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ, κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1861, ὀλόκληρος κατεστράφη. Κατὰ τὸν σεισμόν τῆς Λισσαβώνας τοῦ 1755 ἐφονεύθησαν 60,000 ἀνθρώπων.

Κατὰ τοὺς σεισμούς σχηματίζονται καὶ χάσματα ἢ ρήγματα, ἃ μὲν οὖν εἶνε ἡ καίοντα ἢ κλειούσα πάλιν. Τὸ πλάτος δ' αὐτῶν εἶνε πολλακτὶς μέγα, ὥστε καὶ οἰκίαι καὶ δάση καὶ ἀνθρώποι ἐγκατακρημνίζονται καὶ καταπνίγονται ὑπ' αὐτῶν. Ὁ Σπράδων διηγείται ὅτι ἡ πόλις Βοῦρα, ἥτις ἦτο πόλις μεσόγειος, πρὸς τὰ ἀριστερὰ τοῦ Ἑρασίνου ποταμοῦ, παρὰ τὸ Αἶγιον κειμένη, κατεπόθη σύμπασα ὑπὸ χάσματος γῆς, τὴν νύκτα σεισμοῦ γενομένου. Συγχρόνως τότε κατεποντίσθη καὶ ἡ πόλις Ἐλίκην.

Ὁ ἱστορικὸς Προκόπιος ἀναφέρει ὅτι τῷ 551 μ.Χ. Ἰουλ. 5ῃ μέγιστος σεισμός ἐγένετο ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ τοῦ ὁποίου κατεστράφησαν αἱ Πάτραι, ἡ Ναῦπακτος, ἡ Κορώνη, ἡ Χαλιδωνία κτλ. ἐγεννήθησαν δὲ καὶ γῆς χάσματα καὶ θαλάσσης ἐπιδρομαὶ ἐν τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ, ἀπωλέσθησαν δὲ καὶ πλείστοι ἀνθρώποι.

Κατὰ τοὺς ἰσχυροὺς σεισμούς κῶραι, ὧν τὸ ἔδαφος ψαθυρόν καὶ ποταμώχωστον, πλάθουσι καὶ πολλακτὶς κατολισθῶσιν, καὶ ἂν κείνται πλησίον θαλάσσης, μέρος αὐτῶν θαλάσσειται. Ὑπὸ τοιούτου παθήματος κατεστράφη ἡ πόλις Ἐλίκην. Οὐδέποτε ὅμως συμβαίνουσι καθολικαὶ συνιζήσεις ἢ καταβυθίσεις μεγάλων τῆς γῆς τμημάτων, ὥς ἐσχάτως διεδόθη ὅτι ὀλόκληρος ἡ Ζακύνθος πρόκειται νὰ καταποντισθῇ.

Ἐπὶ χωρῶν δὲ ποταμώχωστον σχηματίζονται ρήγματα πολλα, δι' ὧν ἀναβάλλονται ὑπόγεια ὕδατα, βόρβορος, ὄμιμος καὶ πηλός, ἀποτελοῦντες μικροὺς κώνους, ὧν ἡ κοιλὴ κορυφὴ φέρεται ὑδρῷ ἰσχυρῶς ὑπὸ ὀξείδιον τοῦ σιδήρου. Πολλακτὶς ἡ ποσότης τῶν ὑδά-

των εἶνε τοσοῦτο μεγάλη ὥστε καὶ λίμναι σχηματίζονται ὑπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἀδύσσου ἀνεκθλιβομένου ὕδατος.

Κατολισθῶσιν συνέβη ἐν Αἰγίῳ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1861, ἀνεκθλίψη δὲ ὕδатов κατὰ τὸν αὐτὸν σεισμόν ἐν Ἀχαΐᾳ ὥς καὶ ἐν Καλαβρίᾳ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 1783.

Κ. ΜΗΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

καθηγητὴς τοῦ ἐν Ἀθῆναις πανεπιστημίου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ.

Νόρμα

μελοδράμα εἰς πράξεις δύο. Ἐπη Soumet, Belmontet καὶ Romani. Μέλου Bellini. Μετάφρασις ἑμμετρος.

Φίλοι, μεταφράσας ἄλλοτε τὸ κείμενον τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Bellini χάριν τοῦ ποτὲ ἡμετέρου μελοδραματικοῦ θιάσου Καραγιάννη, τοῦ ἀτυχῶς διαλυθέντος, ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ ἡμῶν ἐπεμψεν ἡμῖν αὐτὸ πρὸς δημοσίευσιν ἐν ταῖς στήλαις ταύταις. Τὸ φέρων τὸ ὄνομα τῆς θυγατρὸς τῶν Δρυϊδῶν μελοδράμα, ὅπερ πολλακτὶς ἤκουσαν ἐκτελούμενον οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐπὶ σκηνῆς, εἶνε, ὥς εἶπομεν, τὸ ἀριστούργημα τοῦ κατὰ τὰς ἀρχὰς (1802—1835) τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀκμάσαντος Σικελιώτου μελοποιῶν Bellini. Ὅτι δὲ ἡ Νόρμα εἶνε τὸ ἀριστούργημα αὐτοῦ, τοῦτο αὐτὸς οὗτος διεκήρυξε, διότι ἐρωτηθεὶς ὑπὸ κυρίας τινος ἐν Παρισίοις: ποῖον τῶν μελοδραμάτων αὐτοῦ θεωρεῖ ὡς τὸ ἄριστον, τὸ μὲν πρῶτον ἀπήντησεν ἐπιφυλακτικῶς καὶ ἀπέφυγε νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν γενομένην αὐτῷ αἴτησιν, ἀλλὰ τῆς κυρίας αὐτῆς ἐρωτησάσης: «Ἄν ἐταξειδεύετε διὰ θαλάσσης ἔχοντες παρ' ἡμῖν καὶ τὰ ὑμέτερα ἔργα, τὸ δὲ πλοῖον ἐναυαγεῖ — «Ἄ! ἀνεφώνησεν οὗτος, ἀναχαιτίσας αὐτήν, θὰ κατελείπον τὰ πάντα ὅπως σώσω τὴν Νόρμαν». Ἡ Νόρμα συνετέθη μετὰ τὴν Sonnambula, ἥς τὸ σχῆμα ὑπεδόθη ἡ μεγάλη τραγωδία Pasta· φαίνεται δ' ὅτι συντίθει ὁ Bellini τὴν Νόρμαν αὐτὴν ἐν νῶ εἶχεν. Ἡ ὑπόθεσις ἐλήφθη ὑπὸ τοῦ Romani ἐκ τινος δράματος τῶν Α. Soumet καὶ Belmontet, διδασκόμενος ἐν τῷ Ὑδρῷ τῶν Παρισίων. Τὸ μελοδράμα ἐξετελέσθη τὸ πρῶτον ἐν Μεδιολάνοις τῇ 14/26 δεκεμβρίου 1831 καὶ ἐν τῷ ἰταλικῷ θεάτρῳ ἐν Παρισίοις τῇ 26/8 δεκεμβρίου 1835. Τὸ μυστηριώδες πάθος τῆς Νόρμας, θυγατρὸς τοῦ ἀρχηγῶ τῶν Δρυϊδῶν, πρὸς τὸν ἀνθρώπον Πολλίωνα, ὅστις προηρθεῖτο αὐτῆς τὴν Ἀδελγίσαν (Adalgisa) ἐστὶν ἡ βράσις ἐφ' ἣς πλέκεται ἡ ὅλη ὑπόθεσις, παρέχει δὲ πάθη λίαν πρόσφορα τῇ μουσικῇ. Τὸ πρόσωπον τῆς Νόρμας ἐστὶ τῶν δυσχερεστάτων, ὑπεδόθησαν δ' αὐτὸ αἰδοὶ di primo cartello, ὥς ἡ Pasta, ἡ Giulia

Grici, Malibran, Patti καὶ λοιπαί. Ἄλλ' ἐπὶ καὶ νῦν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δραματολόγου σὺδενός τῶν μεγάλων Μελοδραμάτων ἐλλείπει, ἀλλὰ καὶ αἱ κράτισται τῶν αἰδῶν ἐπιδείκνυνται τὴν τεχνικὴν αὐτῶν τελείωσιν, πρὸς τῇ Ροζίνα καὶ Ἰουδαίᾳ καὶ Ἀφρικανῇ καὶ Μαργαρίτᾳ καὶ Ἀἰδᾷ, περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς Νόρμας ἀντιφιλοτιμούμεναι. Εἰκότως· κατ' ἐκεῖνο μὲν, διότι ἡ Νόρμα, ὡς τὰ τελειότατα τῶν ἀριστουργημάτων παντὸς αἰῶνος πρόκειται ὑπογραμμὸς ἐνι αἰῶς ἰδέας διὰ τῶν ἀπλουστάτων τῆς τέχνης μέσων περαινομένης· κατὰ τοῦτο δέ, διότι ἐν τῇ Νόρμα δύναται νὰ ἐπιδείξῃ ἡ αἰδὸς τὴν ἔντασιν, τὴν εὐκαμψίαν, τὴν ἀντοχήν, τὴν γλυκύτητα τῆς φωνῆς, τὰ κοῦσα, κατὰ τὴν Σοφὸκλειον Ἡλέκτραν, ἀκόρεστον οἰμωγάν, ἀναβαίνουσα καὶ καταβαίνουσα ὅλην τὴν κλίμακα τῶν ἀνθρωπείων παθῶν ἀπὸ τῶν βαρυφθόγων καὶ ἀγνῶν τόνων Ἰερείας λαοὺς κυβερνήσεως μέχρι τῶν ἀπελπίδων γόων μητρὸς παιδοκτόνου, ἀπὸ τῶν ἀγρίων κραυγῶν καὶ ἄρῶν παρηγγελισμένης ζηλοτύπου ἐρωμένης μέχρι τῶν ταχεῶν θορήκων μητρὸς περιωζούσης τὰ τέκνα, μέχρι τῆς ἀπεγνωσμένης χαρᾶς γυναικὸς συνδεομένης αἰωνίως τῷ ἐραστῇ διὰ τῆς αὐτῆς πυρᾶς. Ἀπαιτεῖται δὲ νὰ ᾖ καὶ κράτιστη τραγωδία. Ἀλλὰ προκειμένου ἐνταῦθα οὐχὶ περὶ τοῦ μέλους, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπῶν τοῦ Romani, τὴν λόγον στρέφωμεν εἰς αὐτά, καὶ σημειοῦμεθα ὅτι ὁ φιλόκαλος μεταφραστής, μύστης τῆς μουσικῆς καὶ λάτρης ὢν, ἐδάσισε τὴν μετάφρασιν αὐτοῦ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἰταλικῆς partition, ἐν' αὐτῇ χρησιμεύσῃ ἐν τῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκτελέσει τοῦ ὅλου μελοδράματος. Ἐκ τούτου φανερόν ὅτι πολλὰς δυσχερείας ἔδει νὰ ὑπερνικήσῃ, μεταφέρων στίχον πρὸς στίχον καὶ συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν τὸ κείμενον. Πρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τοῦ σκοποῦ ἐν πολλοῖς ἄνευ βλάβης, νομίζομεν, τοῦ πρωτοτύπου ἐτηρέθη οὐχὶ ἡ λέξις ἀλλ' ὁ νοῦς αὐτοῦ. Οἱ γινώσκοντες τὸ κείμενον ἰταλιστὶ ἢ γαλλιστὶ ἀνομολογήσουσι τὸ ἐπιτυχὲς τοῦ ἔργου τοῦ εὐσυνειδήτου μεταφραστοῦ, οἱ δὲ μὴ γινώσκοντες αὐτὸ ἢ ἐξ ἀκοῆς ἐκ τοῦ θεάτρου θὰ δύνωνται ἀσφαλῶς νὰ παρακολουθῶσι τῷ μελοδραματικῷ, ἀκροώμενοι τῆς μουσικῆς καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχοντες ἐλληνικὸν κείμενον. Συγχάironτες δὲ τῷ φιλοτέχνῳ παρασκευαστῇ ἐλληνικοῦ κειμένου, παρακαλοῦμεν αὐτὸν ὅπως καὶ ἐτέρων μελοδραματικῶν κειμένων τοιαύτην παράσχῃ ἡμῖν παράφρασιν καὶ μὴ παύσῃται ἀσχολούμενος περὶ ὃ ἀσχολεῖται ἔργον, συντελῶν οὕτω εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ παρ' ἡμῖν αἰσθήματος. Εὐχόμεθα δ' ἐν τέλει ὅπως ὅσον οἶον τάχιον συγκροτηθῇ νέος ἐλληνικὸς μελοδραματικὸς θιάσος, ὅστις εὐρήσῃ μετάφρασιν ἀρμοδίαν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἰταλίδος Μούσης.

Ἡ Σύνταξις.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Πολλίων, ἀνθύπατος ρωμαῖος ἐν Γαλατία.
Ὀρόδεδος, κορυφαῖος τῶν Δρυϊδῶν.
Νόρμα, Δρυϊδὶς προφῆτις, θυγάτηρ τοῦ Ὀρόδεδου.
Ἀδαλγίδα, νεαρά νεωκόρος ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἰρμινδοῦ.
Κλοτίλδη, ἐμπιστος τῆς Νόρμας.
Φλάβιος, ἐταῖρος, τοῦ Πολλίωνος.
Δύο παῖδες, υἱοὶ τῆς Νόρμας καὶ τοῦ Πολλίωνος.
 Δρυῖται, Βάρδοι, Νεωκόροι, Ἰέρειαι,
 Μαχηταὶ καὶ στρατιῶται γαλάται.
 Ἡ προῆξις ὑπόκειται ἐν Γαλατία, ἐν τῷ ἱερῷ δά-
 σει καὶ ἐν τῷ ναφ τοῦ Ἰρμινδοῦ.

ΠΡΑΞΙΣ Α'.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Δάσος ἱερὸν τῶν Δρυϊδῶν. Ἐν τῷ μέσῳ ἡ δρυς τοῦ Ἰρμινδοῦ.
 παρὰ τοὺς πόδας αὐτῆς φαίνεται ἡ δρυϊδικὴ πέτρα ἡ χρη-
 σιμεύουσα ὡς βωμός. Ἐκεῖθεν τοῦ δάσους λόφοι σύνδενδροι.
 Νύξ. Μακρόθεν πυρὰ λάμποντα διὰ μέσου τῶν θάμνων.
 Ὑπὸ τὸν ἥχον τοῦ ἱεροῦ παιῶνος παρέρχονται τὰ στίφη τῶν
 Γάλλων· εἴτα ἡ πρόσδος τῶν Δρυϊδῶν· τελευταῖος ὁ Ὀρο-
 δεσος μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἱερέων.

Ὀρόδεδος. Δρυῖται εἰς λόφους ἀνέλθετε
 πρὸς θεῶν τῶν αἰθέρων·
 κύκλος θὰ λάμπῃ ἀργυροῦς
 δελήνην νέαν φέρων.
 Τὸν πρῶτον γελωτᾶτης
 ὡς κόρης ἀγνωστῆς
 τρεῖς θὰ σημάνη μυστικῶς
 ὁ ἱερός χαλκός.

Δρυῖται. Θὰ δρέψῃ ἡ Νόρμα τὸν δεπτὸν
 δρυὸς καρπὸν·

Ὀρ. Ναί! ἡ Νόρμα

Δρυ. Πρὸς νέας Ἰρμινδοῦ σφαγὰς
 τὴν μάντιν σου παρόρμα
 σφοδρὰν αὐτῇ ἐμπνέων
 ἔχθραν πρὸς τὸν Ρωμαῖον
 καὶ τὴν μοιραίαν πρὸς ἡμᾶς
 εἰρήνην καταργῶν.

Ὀρ. Ἐκ τούτων τῶν δεπτῶν δαδῶν
 ὀρμαῖε! θ' ἀνακράξῃ
 καὶ τῶν ἀρπάγων ἀετῶν
 τοὺς Κέλτας θ' ἀπαλλάξῃ
 καὶ τὴν ἀσπίδα τύπτων,
 ὡς κεραυνὸς ἐνδοκίπτων,
 Καίσάρων πόλιν τὴν αἰσχρὰν
 ἐκ βάθρων θὰ κλονῇ.

Πάντες. Σελήνην σπεῦσον νὰ φανῇς!
 ἡ Νόρμα προχωρεῖ.

Ἀπομακρύνονται ἅπαντες καὶ ἀφανίζονται εἰς τὸ δάσος. Ἀπὸ
 καιροῦ εἰς καιρὸν ἀντηχοῦσιν ἀπὸθεν αἱ φωναὶ των, ἅμα δὲ
 παρέρχονται ἐπὶ τὴν σκηνὴν ὁ Φλάβιος καὶ ὁ Πολλίων προ-
 φυλακτικοί, ἐν ταῖς τηθένοις αὐτῶν κεκαλυμμένον.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Φλάβιος καὶ Πολλίων.

Πολ. Οὐδὲν ἀκούω· καὶ ἦδη τὸ ζοφῶδες
Φλ. δάσος κενοῦται. — Ἀλλ' εἶναι κινδυνῶδες
Πολ. ἡ Νόρμα εἶπεν. — Πόσον μὲ ταράττει
Φλ. τὸ νομα τοῦτο! Πῶς! δυνατόν! φιλάτη!
 καὶ τῶν υἱῶν σου μήτηρ!

Πολ. Εἰς πάντα ψόγον
 οὐδένα ἔχω ν' ἀντιτάξω λόγον.
 Ἐρώτων νέων φλόγες
 μὲ πυρπολοῦσι· τὰς συνδουλίζει θεὸς τις
 φθονῶν μου τὴν γαλήνην. Ἀδύσδου χάος
 ὁ τάλας βλέπω χαῖνον ἐνώπιόν μου.

Φλ. Μὴ ἄλλην ἀγαπᾷς;

Πολ. Ἡσυχῶς λάλει.

Νῦν ὅλον με . . . φλέγει ἄλλη.

Ἡ Ἀδαλγίδα . . . ἀδρὸν γελοῦν ἄνθος
 τῆς ἀγνείας εἰκὼν. Τὸν αἰμοδόρον
 θεὸν ὑπηρετοῦσα, λαμπρά, ὡς ἄστρον
 ἐν οὐρανῷ ζοφᾶει, φῶς διαχύνει.

Φλ. ὦ τλήμων φίλε! Καὶ ἐκεῖνη
 σοῦ ἀντερᾶται;

Πολ. Οὕτως ἐλπίζω!

Φλ. Ἀλλ' ὅμως

τὴν Νόρμαν δὲν φοβεῖσαι;

Πολ. Θανάτου μὲ τρόμος

καὶ ἀγωνία κρατεῖ ἀφ' οὗτο εἶδον

Φ. Π. Τὸ θναρ — Ἄ! λέγει! — Ἐπὶ τῇ μνήμῃ φρίττω

Πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς Κύπριδος

ἐγγὺς ἐμοῦ εἰς Ρώμην

ἡ Ἀδαλγίδα ἵστατο

μ' ἀνθοστεφῇ τὴν κόμην.

Φαῖδρος ἡχὼν ὑμένατος,

ὁσμὴ θυμιαμάτων,

τὰ πάντα μ' ἐξηπάτων

κι' ἀνήσπαζόν με εἰς οὐρανόν.

Ὅτ' αἰφνης φάσμα πελιδνόν

ὡς θύελλα ἐνδοκίπτει

εὐρύς ὁ πέπλος Δρυϊδῶν

ὡς νέφος τὸ καλύπτει.

Σκηπτὸς προσβάλλει τὸν βωμόν

σκότος παντοῦ ἀπλοῦται,

ὁ κόσμος πᾶς νεκροῦται,

νεκρώσιμος σιγὴ!

Τὴν τρυφερὰν ἀπώλεσα

ἐγγύθεν μου παρθένον,

τοὺς θρήνους ἤκουον μακρὰν

παιδίῳ σφαζομένῳ.

Ὅτ' ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ναοῦ

φωνὴ βροντῶδης κράζει:

οὕτως ἡ Νόρμα κολάζει

προδότην ἐραστὴν.

(Ἀκούσται ὁ ἱερός χαλκός)

Φλ. Παῦσον ἡ Νόρμα ἐρχεται

Σπεῦσον· ἐδῶ προβαίνει.

(Φωναὶ ἔσσωθεν)

Ἀποστῆτε οἱ βέβηλοι

φαιδρὰ δελήνη φαίνει.

Φλ. Σπεῦσον

Π. Θὰ μείνω.

Φ. Ἐλθε!

μὴ α' εὔρη τις ἐδῶ.

Π. Τῆς δυνάμεως τῶν ἄλλων

ὑπερτέρα μὲ φυλλάττει.

σοῦ ὁ ἔρω, ὦ φιλάτη,

Δις. μ' ἐνθαρρύνει μ' ὀδηγεῖ.

Τοῦ θεοῦ τῶν δ' ἂν προδάμῃ

τὴν παρθένον νὰ μ' ἀρπάσῃ,

καίω τὰ φρικτῶδη δάσκη

καὶ βωμόν τὸν ἐναγῆ.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Δρυῖται, Ἰέρειαι, Μαχηταί, Βάρδοι, Νεωκόροι, Ἰεροθύται καὶ
 ἐν μέσῳ πάντων ὁ Ὀρόδεσος.

Πάντες. Φθάνει ἡ Νόρμα· τῆς θείας τῆς κόμης
 τοὺς πλοκάμους στελὶς περιδέει·
 τὸ χρυσοῦν δρέπανόν της προχέει
 φέγγος ὡς ἡ Σελήνη φαιδρὸν.
 Ἐπεφάνη κ' εὐθέως τῆς Ρώμης
 σκέπει ζόφος πυκνὸς τὸν αἰθέρα
 ὡς κομήτης ἀνὰ τὸν αἰθέρα
 Ἰρμινδοῦλ σπείρει τροχὸν περὶ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Νόρμα περιστοιχισμένη ὑπὸ τῶν Ἰερέων. Λυσίκομος, τοὺς χρυ-
 σάφους ἐστεμμένη μὲ στελίδα, καὶ φέρουσα ἐν χειρὶ χρυσοῦν
 δρέπανον. Ἀναβαίνει τὸ δρυϊδικὸν βῆμα καὶ στρέφει κύκλῳ
 τὸ ὄμμα, ὡς ἐμπνευμένη. Εὐφημία.

Νόρμα. Κραυγὰς ἀποστασίας! Κραυγὰς πολέμου,
 πλησίον τοῦ βωμοῦ. τίς ἐτόλμα νὰ ρήξῃ;
 Τίς ἀποκρίσεις
 τῇ θεοπνεύστῃ Νόρμα — νὰ ὑποδείξῃ,
 τὸ μοιραῖον ζητῶν τέλος τῆς Ρώμης;
 Ἔργον δὲν εἶναι ἀνθρωπείας γνώμης.

Ὀρ. Ἀλλ' ἔως πότε θ' ἀπρακτῶμεν λοιπόν;
 Μὴ δὲν καταπατοῦνται
 τὰ πάτρια μας δάσκη; Δὲν βεβηλοῦνται!
 οἱ ἄχραντοι βωμοὶ μας: Ἡ Βρέννου σπάθη
 πότε τοσοῦτον ἀδρανῆς — ἐστάθη;

Παν. Ἀπαξ ἀνασπασθεῖσα . . .

Νόρ. Πίπτει θραυσθεῖσα!

θραυσθεῖσα! ναί!

Ἄν τις προῶρως ταύτην θρασυθεῖς ἀνασπᾷ.
 Ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας ἀκόμη δὲν ἔχει φθάσῃ.
 Συγάμυδρον τοὺς πελέκει· ἡ αἰχμὴ τῶν Ρω-
 [μαίων]

Παν. Καὶ σὺ τί προφητεύεις, τέρμα μοιραῖον;

Νόρ. Τὰς οὐρανίας δέλτους διεξελοῦσα,
 ἐν βίβλῳ τοῦ θανάτου τὸ νομα γεγραμμένον
 τῆς Ρώμης βλέπω. Θ' ἀποθάνῃ ποτέ·
 ἀλλ' ἐξ οἰκείων ἀμαρτιῶν πεσοῦσα,
 καὶ οὐχὶ ἐξ ὑμῶν. Μὴ θορυβεῖσθε!
 Πρὸς τὸν σκοπὸν χωρεῖ τὸ πεπρωμένον.

Στελίδα δρέπω

καὶ πρὸς εἰρήνην προτρέπω

Δρέπει τὴν στελίδα, ἣν αἱ ἱέρειαι συγκομίζουσιν ἐν κανοῖς. Ἡ
 Νόρμα προβαίνει εἰς τὸ προσκήνιον καὶ πάντες γονυπετοῦσιν.
 Ἡ Σελήνη λάμπει πλησιφᾶς.

Νόρ. Ἀγνωστῆ, ἐπαγγυροῦσα
 τ' ἀγία μας ταῦτα δάσκη,
 στρέψον τόμμα ἐν αἰγλῇ πάσῃ,

Χορός. Φασέφους, πρὸς ἡμᾶς.
 Τὴν εἰρήνην περιφρουροῦσα,
 αἰθερία, κ' ἐνταῦθα λάμπων.
 καταδάσκα τῶν στέρνων κάμψον
 τὰς αἰμοχαρεῖς ὁρμας.

Χ.

Νόρ. Ἐτελέσθη· νῦν τῶν βεβήλων
 ἄς ἀποστραφῇ τὸ βλέμμα·
 ἂν τὸ θεῖον δὲ ὀργίλον
 ἀπαιτῇ Ρωμαίων αἶμα,
 θ' ἀκουσθῇ ἐκ τοῦ ἀδύτου
 ἡ βροντῶδης μου κραυγὴ.

Χ. Κράξον· πᾶς ἐναγῆς Ρωμαῖος
 θὰ τελέσῃ ποινὰς δικαίως
 πρῶτος πάντων δὲ θὰ δώσῃ
 ὁ ἀνθύπατος αὐτός.

Ν. Ναί! νεκρός! τίς θὰ τὸν σώσῃ, . . .
 ἀλλ' ὁ ἔρω, αὐτοῦ φρουρός,
 Ἐλθε μετὰ τῶν ἐρώτων
 τῶν πρώτων σου κ' ἀδόλων,
 καὶ σοὶ πρὸς κόσμον ὅλον
 ἐγὼ παραστατῶ.
 Ὡραῖε ἐπανέλθε μοι
 φαιδρὰς ἀκτῖνας βάλλων,
 καὶ πάντα μου πόθον ἄλλον
 ἀσμένως παραιτῶ.

Χ. Νεμέσεως ἡμέρα
 πρὸς τι ἀργεῖς νὰ λάμψῃς
 καὶ τὰς αἰχμὰς νὰ κάμψῃς
 ἀσπλάγνων δυναστῶν;

Ν. Ἄ! στρέψον πάλιν,
 ὡς τότε, φέρων
 θερμὴν ἀγκάλην
 ὄμμα μαρμαίρον
 πιστῶς ἐρῶν.

(Ἀπέργεται ἀκολουθουμένη ὑπὸ πάντων ἐν τάξει)

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Ἀδαλγίδα μόνη.

Ἀδ. Κενὸν τὸ θεῖον δάσος.
 Τέλος ὀργῶν· κἂν ἐνταῦθ' ἀνέτως
 θ' ἀναστενάξω· ἂ! τὸν μοιραῖον ξένον
 ἐδῶ ἰδοῦσα ἐγενόμην ἀμέσως
 τοῦ θεοῦ ἀποστάτης, τῶν ὀρκῶν προδότης.
 Εἶθε ὑστατον κἂν! εὐχὴ ματαία!
 ἀδάμαστός τις πόθος· ἐδῶ μ' ἐλκύει.
 Τὸ κάλλος τῆς μορφῆς του· ἐδῶ μ' εὐφραίνει
 ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἐνταῦθα μένει
 ὡς γλυκεῖα ἡχώ.
 Ὡ θεέ! προστάτευσόν με. Πλάστα! οἰκτιρμόν.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Πολλίων, Φλάβιος καὶ Ἀδαλγίδα.

- Πολ.** "Αφες με! εἶν' ἐνταῦθα
οὐδὲν ἀκούω
- Ἀδ.** (προσδιδέπουσα ἐντρομος αὐτόν),
Σὺ! ἐδῶ
- Πολ.** Τί βλέπω
ἐθρύνεις;
- Ἀδ.** Προσπυρόμην· ὦ μὴ ταράξης
τὰς προσευχάς μου.
- Πολ.** Θεοὺς λατρεύεις ἀγρίους
καὶ τῶν κοινῶν μας πόθων ἐναντίους.
Κόρη φιλάττη! Θεός σου
μόνος ἔστω ὁ ἔρως.
- Ἀδ.** "Ερως . . . σιώπα.
νὰ μὴ σ' ἀκούσω.
- Πολ.** Νὰ φύγης θέλεις;
ἀλλ' ὅπου καὶ ἂν κρυθῇς, θὰ σὲ ἀνεύρω.
- Ἀδ.** Προσφεύγω εἰς τὸν θεόν μου, εἰς ὃν ὠρκίσθην.
- Π. Ἀδ.** Καὶ ὁ ἔρως! σκληρά! ὁ ἔρως -- "Αχ! ἐλπισμένον
- Πολ.** Ναὶ πορεύου πρὸς τὸν θεόν σου
πάν τὸ αἷμα μου νὰ χύσῃς
πλὴν μὴ θέλῃς τῶν ὀφθαλμῶν σου
σκληροτάτη νὰ με στερήσῃς.
Πρὸς θεὸν ὠρκίσθην ἡ γλῶσσα
πρὸς με ὅμως ἡ καρδία
ἀγνοεῖς βεβαίως πόσα
πάσχω διὰ σὲ σκληρά.
- Ἀδ.** Καὶ σὺ ὅμως ἄχ! δὲν γνωρίζεις
πόσον πάσχω ἡ ἀθλία.
ὁ θεός μου ὃν ἐκθαυλίζεις
ἦτο μόνη μου λατρεία.
Τὸν βωμὸν ὑπηρετοῦσαν
μὲ ἐκόσμει ὥς λαμπρὸν
ἀλλὰ νῦν ἐπιγορκοῦσαν
σκέπει σκότος ζοφερόν.
- Πολ.** Θεοὺς ἄλλους ἀγνωστέρους
σοὶ προσφέρω ἐν τῇ Ρώμῃ.
- Ἀ. Π.** Φεύγεις ἄρα; -- Πρὸς ἄθλους ἐτέρους
- Ἀ. Π.** Φεύγεις ἐγὼ δέ; -- "Ελθε μαζί μου
"Ερως ἄρχει καὶ τῶν δαιμόνων
ἔρως προσκαλεῖ καὶ σὲ!
- Ἀ. Π.** "Α σιώπα -- "Ψυχῆς τὸν πόνον
οἴκτειρόν μου καὶ ἐλθέ.
- Ἀ. Π.** "Αφες ἄφες -- Σὲ λατρεύω· ἐλθέ ὁμοῦ.
- Ἀδ.** "Αφισόν με εἶμαι λάτριν τοῦ βωμοῦ.
- Πολ.** Εἰς τὴν Ρώμην πορευθῶμεν,
"Ενθα βίος ὁλόος ἔρως
Εἰς τὸ νέκταρ μεθυσθῶμεν
τῶν ἐρώτων ἐλευθέρως
"Η καρδία σου ἐνδομύχως
δὲν προλέγει σοὶ πᾶν τερπνόν;
Εἶναι "Υμεναίων ἦχος
τὸν δεσμόν μας συγκροτῶν.
"Αχ! τὸ εὐλαδόν του στόμα
ταῦτα λέγον μὲ μαγεύει
μέχρι τοῦ βωμοῦ μὲ ὄμμα
φλογόβολον μὲ δεσμεύει.

Θριαμβεύει τῶν κλαυθμῶν μου
καὶ τοῦ ἄλλους τῆς ψυχῆς
Σὲ Θεὲ καλῶ φρουρόν μου
κλονομένη ἡ δυστυχῆς.

- Π. Ἀ.** Φιλάττη -- Οἴκτειρόν με,
τὸν οἴκτιρόν σου ἐξαίτω.
- Πολ.** Σκληρά μ' ἐγκαταλείπεις
βορὰν τοσαύτης λύπης;
- Ἀδ.** "Ω! ἄφες με ἀδυνατῶ.
- Πολ.** Ἀδαλγίδα πρὸς τὸν κλαυθμὸν μου
εὐσπλαγχνίας στρέψον ὄμμα
Ἀδαλγίδα -- εἰσάκουσόν μου.
- Ἀδ.** Εἰς σὲ προσφέρω ψυχὴν καὶ σῶμα
(Πίπτουσα εἰς τὰς ἀγκάλας του).
- Πολ.** Καὶ θὰ ἔλθῃς τῇ πρωτῇ
- Ἀδ.** ἀσφαλῶς; Ναί! θὰ τολμήσω.
- Π. Ἀ. Π.** "Ορκον! -- Δίδω! -- "Ω! εὐτυχία!
- Π. Ἀδ.** Μὴ λησμονεῖ -- Νὰ λησμονήσω;
Τὸν θεόν μου μὲν ἀροῦμαι
ἀλλ' εἰς σὲ μένω πιστή.
- Πολ.** Τὸν θεόν σου δὲν φοβοῦμαι
Σοῦ ὁ ἔρως μοὶ ἀρκεῖ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΚΥΜΙΑ.*

VI.

Εἰς ἐκ τῶν οἴκων, εἰς ὃν συνήρχοντο πολλάκις
πολλοὶ ἐκ τῆς ἐκλεκτῆς κοινωνίας καὶ διήρχοντο
διασκεδάζοντες τὰς μακρὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας ἦτο
ὁ τοῦ κυρίου Α. . . .

"Εκεῖ ἐσπέραν τινά, ὀλίγον μετὰ τὴν ἐπάνοδόν του
συνήντησε πάλιν ὁ Λεάνδρος τὴν "Ιριδα. "Εφάνη αὐτῷ
ὥραιότερα καὶ χαριεστέρα ἢ ἄλλοτε. "Αλλ' ὑπόσθη
ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του, ὅτε παρετήρησεν ὅτι μόλις
αὕτη τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον.

Μετ' ὀλίγον, ροφήσασα τὸ ἐν τῷ κιᾶθῳ αὐτῆς
τέτον, ἐκῆθισεν ἡ "Ιρις νεχελῶς ἐπὶ τινος ἀνακλίν-
τρου. Αἱ λευκαὶ τῆς χεῖρες, στηριζόμεναι, ὡς χεῖρες
παιδίου, ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μὲ τοὺς δακτύλους
συμπεπλεγμένους, καὶ οἱ ρεμβῶδεις ὀφθαλμοὶ τῆς ἐ-
μαρτύρουν πᾶσαν ἡδύτητα καρδίας ἐρώσης.

"Η ἐκπληξίς τοῦ Λεάνδρου δὲν ἐβράδυσε νὰ μετα-
βληθῇ εἰς κατὰπληξιν καὶ πικρίαν, διότι, ὅτε συνε-
σταλμένος σχεδόν, προσῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ τῇ ἐξή-
τησε νὰ τῷ παράσχῃ ἓνα τετράχορον, ἐκείνη μὲ τὸν
φωνῆς, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀμφισβήτησιν, τῷ εἶπεν:
«ἀδύνατον». "Η λέξις αὕτη ἐνεπήγη εἰς τὴν καρ-
δίαν του ὡς μάχαιρα.

*) "Ιδε ἀριθ. 36, σελ. 707 — 710.

«Ἀδύνατον» λοιπὸν τῷ ἔλεγεν ἐκείνη! "Αλλὰ
τίνα λόγον εἶχε ν' ἀρνηθῇ τὸσον ἀποτόμως ἓνα χορὸν
τέλος πάντων; Ζηλοτυπίαν καὶ ἀπαίτησιν τοῦ συ-
ζύγου ἡδυνάτει νὰ παραδεχθῇ, διότι δὲν ἠθελε νὰ
πιστεύσῃ εἰς τὸσον βιαίαν ῥῆξιν· ὁ Στέφανος ἄλλως,
καὶ τοὶ δὲν ἐδείκνυν ἐχθυσὶν φιλικῶν αἰσθημάτων,
οὐχ ἥττον δὲν ἐδείξεν ἔλλειψιν τῶν φιλικῶν πρὸς αὐ-
τὸν φιλοφρονήσεων. Δὲν τὸν ἡγάπα λοιπὸν πλέον;
"Ω! τοῦτο οὔτε κἂν νὰ σκεφθῇ ἠθελε. Πῶς ἦτο δυ-
νατὸν νὰ φαντασθῇ τοιοῦτόν τι περὶ τῆς "Ιριδος, ἥτις
πρὸ ὀλίγων ἀκόμη μηνῶν τὸν ἐβεβαίωσε περὶ τοῦ
πρὸς αὐτὸν ἔρωτός της, τῷ ὠρρίζετο ὅτι θὰ εἶναι
πάντοτε ἰδική του καὶ ἐπεσφράγιζε τὰς διαβεβαιώ-
σεις καὶ τοὺς ὅρκους τῆς διὰ θερμῶν φιλημάτων; Τί
συνέβαινε λοιπὸν; Τόσον ἦτο ἀσταθὴς καὶ ἐλεεινὴ;

"Ο Λεάνδρος ἔμεινε ὡς ἐμβρόντητος καὶ ἀποβλα-
κωμένος. "Ηγείρε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸ μέτωπόν του,
θέλων νὰ συγκεντρώσῃ τὸν νοῦν του καὶ σκεφθῇ τὴν
ἀφῆκεν ὅμως πάλιν νὰ πέσῃ· πᾶσα σκέψις κατ' ἐκεί-
νην τὴν στιγμήν τῷ ἦτο ἀδύνατος. "Εν δάκρυον ἔτρε-
μεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν του . . . "Ητο πολὺ δυστυχὴς!

"Εκῆθισεν, ἡ μᾶλλον ἔπεσεν, ἐπὶ τινος καθίσματος
χωρὶς νὰ χορεύσῃ τὸν τετράχορον ἐκείνου. Τινὲς τὸν
ἠρώτων περὶ τῆς αἰτίας τούτου· ἐκείνος δὲ προῦφα-
σίζετο αἰφνιδίαν ἀδιαθεσίαν. Τὸ κυλικεῖον ἦτο πλου-
σίεως παρεσκευασμένον· μετέβη εἰς αὐτὸ μετὰ τοῦ φί-
λου του κ. Ρ. . . , γνωστοῦ ἀδηφάγου ἐν ταῖς συν-
ναστροφαῖς καὶ ταῖς χορεσπερίσιν, ἀλλὰ μόλις εἶχεν
ὄρεξιν νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὰ χεῖλη του ἐκ τῶν ἐδεσμάτων
καὶ ποτῶν, ἐπανῆλθε δὲ καὶ ἐκῆθισε πάλιν εἰς τὴν
προτέραν αὐτοῦ θέσιν. "Η "Ιρις στηριζομένη ἐπὶ τοῦ
βραχίονος τοῦ νεαροῦ συγγενοῦς αὐτῆς Π. . . ἔσυρε
μᾶλλον αὐτόν, ἀντὶ νὰ ὀδηγητῇ ὑπ' ἐκείνου, εἰς τὴν
αἴθουσαν ἐν ᾗ ἦτο ὁ Λεάνδρος, καὶ ἐπανειλημμένως
διῆλθε πλησίον αὐτοῦ· ὁσάκις δὲ διήρχετο ἠτένιζεν
αὐτὸν μετὰ μειδιάματος. "Αλλὰ τί λοιπὸν συμβαίνει;
ἐσκέπτετο ὁ δυστυχὴς· μὲ προδίδει καὶ μὲ περιπαί-
ζει; τὸσον λοιπὸν σκληρὰ εἶναι καὶ ἄπιστος; εἶναι
δυνατὸν ἐν τῷ σώματι ἐκείνῳ τῷ ἀγγελικῷ, ὑπὸ τὸ
ὥραιον ἐκεῖνο πρόσωπον νὰ ἐγκορύπτεται ψυχὴ τὸσον
κακῆς καρδίας τὸσον θηριώδους; "Ω! εἶχεν ἀκούσῃ καὶ
ἀναγνώσῃ πολλὰ, καὶ εἶχε πείραν πλειότερων, περὶ
τῆς γυναικός, ἐγνωρίζεν ὅτι ἡ γυνὴ ἡ ζωογονεῖ ἡ φο-
νεύει, ὅτι εἶναι ἡ ἀγγελος ἡ δαίμων, καὶ μέσος ὅρος
ἐν αὐτῇ δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν ἐφαινόετο ποτὲ
τοιαύτην ἀπάτην παρ' ἐκείνης, ἢν ἀληθῶς ἡγάπησε.

"Ητο ἀμέτρητον μανιωδὲς πῦρ τὸ ὅποιον ἡ γυνὴ
ἐκείνη εἶχεν ἀνάψῃ εἰς τὰ στήθη του· δὲν ἡγάπα εἰμὴ
αὐτὴν εἰς τὸν κόσμον, καὶ νὰ ζήσῃ μίαν ἡμέραν ἄνευ
ἐκείνης, ἄνευ τοῦ ἔρωτός της τῷ ἐφαίνετο μοῖρα φρι-
κωδεστέρα καὶ τοῦ θανάτου.

Τῷ ἐπῆλθε μανία ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι τὸσον ἀπίστως
προῦδίδετο καὶ τὸσον σκληρῶς περιεπαίζετο. "Ηγέρθη
ἀποτόμως, παρηκολούθησεν αὐτὴν ἐν ταῖς αἰθούσαις,
καὶ εὐρὼν κατὰλληλον εὐκαιρίαν, ἐπλησίασεν αὐτὴν,
ἀπομεμωμένην, καὶ μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐξ ἀγανα-

κτῆσεως καὶ μόλις ἀκουσμένην, «Θηρίον, τῇ εἶπε·
δὲν ἤξεύρεις εἰς ποίαν ἀπελπιστικὴν θέσιν μὲ φέρεις». "Εκείνη ἐφάνη ὅτι ἐταράχθη καὶ ἀπεμακρύνθη ψιθυ-
ρίσασα: «ἀπομακρύνθητι· δὲν πρέπει νὰ μένης πλη-
σίον μου».

Τετέλεσται! Μετ' ὀλίγον συντετριμμένος ἀπῆλθε
τῆς οἰκίας ἐκείνης· τὴν ἐπομένην ὁ Λεάνδρος ἐβί-
διζε μὲ κεκαλυμμένην τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ἐκτὸς τῆς
πόλεως εἰς τοὺς ἀγρούς ἄγουσιν ὁδόν. "Επνεεν ἄνεμος
καὶ τὸ ψῦχος ἦτο ἐπαισθητόν, ἀλλ' ἡ θερμότης τῶν
ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐμετρίαζε τὴν ἐκ τοῦ ἀνέμου καὶ τοῦ
ψυχῶς ἐνόχλησιν. "Εν τῇ κεφαλῇ του ἦτο κυκεῶν,
πρὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν του μία εἰκὼν παρουσιάζετο,
πάντοτε ἐκεῖ, ἀμετέβλητος, ἡ τῆς "Ιριδος. "Η "Ιρις
ἀπὸ τῆς χθὲς εἶχεν ἐμπνεύσῃ αὐτῷ ἀγρίας ιδέας· ἡ
πχλαίξ του εὐθυμία εἶχεν ἐκλείψῃ, καὶ ἡ μεταβολὴ
αὕτη συνετελέσθη εἰς μίαν νύκτα.

"Εξῆτει ὅμως ὁπωσδήποτε μίαν ἐξήγησιν τῆς αἰ-
φνιδίας αὐτῆς μεταβολῆς τῆς γυναικός. "Ενόησεν
ἄρα γε ὁ Στέφανος τὰ συμβαίνοντα καὶ ἀπηγόρευσε
αὐτῇ πᾶσαν πρὸς τὸν Λεάνδρον συγκοινωνίαν;

"Αλλὰ τί ἐνδοσίμον εἶχεν αὐτὸς διὰ νὰ παραδεχθῇ
ὅτι κινδυνεύει ἡ τιμὴ του καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸσον ἀπό-
τομον διακοπὴν τῶν σχέσεων μεταξύ τῆς συζύγου του
καὶ ἐκείνου; "Εν τῷ φανερῷ τοῦλάχιστον οὐδεμίαν
ἀπόδειξιν εἶχε τῆς τοιαύτης ἐπιβουλῆς, καὶ ἀκριβῶς
διὰ τοῦτο αὐτὸς οὐδόλως διέκοψε τὰς πρὸς τὸν Λεάν-
δρον εἰς τὴν οἰκογενειάν του φιλικὰς σχέσεις. "Εάν
ἐνόμιζεν ἑαυτὸν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν του τιμὴν
προσβεβλημένην, διατί δὲν εἶχε τὸ θάρρος κατὰ
πρόσωπον νὰ παρουσιασθῇ πρὸς τὸν Λεάνδρον καὶ τῷ
ζητήσῃ ἱκανοποίησιν; Τί λοιπὸν συνέβαινε; Δὲν τὸν
ἡγάπα ἡ "Ιρις; "Αλλὰ διατί τότε αὕτη ἡ ἰδία τὸν
ἐνεθάρρυνεν καὶ περιέθαλψε καὶ ἐζωογόνησε τὸν ἔρω-
τά του! διατί αὕτη πρώτη ἐροῖπτετο πέρυσιν εἰς τὰς
ἀγκάλας του καὶ περιεκέλυπτε διὰθερμῶν φιλημάτων
τὸ στόμα του; "Η εἶχεν ἔσως πρὸς αὐτοῦ μίαν τῶν
πολλῶν ἀνηθικῶν καὶ ἡδυπαθῶν γυναικῶν, αἵτινες
παίξουσιν μὲ τὴν ὠριότητά των, ὡς μὲ φονικὸν ὄπλον
εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἀρέσκονται σήμερον μὲν νὰ κα-
ταρίπτωσι τοῦτο τὸ θῦμα, αὔριον δὲ ἐκεῖνο, ἀπλῶς
καὶ μόνον διὰ νὰ ἔχωσι τὴν ἱκανοποίησιν καὶ χαιρε-
καλίαν νὰ καθιστῶσιν ὅσον τὸ δυνατὸν πλειότερους
δυστυχεῖς; "Ητο λοιπὸν ἡ "Ιρις τοιαύτη; τὸ μικρὸν
ἐκεῖνο σῶμα περιέκλειε τὸσον μεγάλην κακίαν ψυχῆς
καὶ ὑπὸ τὸ ὥραιον ἐκεῖνο πρόσωπον ὑπεκρύπτετο τό-
σον δυτειδὲς δαίμων; "Ω! ἐάν ἡδύνατο νὰ εὐρῇ εὐ-
καιρίαν τινὰ νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἀνέτως, νὰ τῇ ζητήσῃ
ἐξηγήσεις, νὰ ἐρευνήσῃ τὰ βῆθη τῆς καρδίας της!

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Σ. Π.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 28 ἰουνίου.

Προεδρία Δ. Μαλιάνου. Ἀναβλήθεισος τῆς ἀναγνώσεως τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας, ὁ γεν. γραμματεὺς κ. Ὁδ. Ἀνδρεάδης ἀνακοινῶν τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ τὰς βιβλίων προσφορὰς. Ἐκφράζονται αἱ εὐχαριστίαι τοῖς δωρηταῖς. Εἶτα μετὰ τὰς ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας παρατηρήσεις καὶ ἄλλας τινὰς ζητήσεις, ὁ κ. πρόεδρος ὑποβάλλει διαφόρους σκέψεις καὶ προτάσεις τοῦ προεδρίου, ὧν αἱ κυριώταται περὶ τῆς Ζωγραφείου Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ τοῦ ἐν Νικοπόλει τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Εὐαγγελίου παρθεναγωγείου, ὑπὲρ οὗ ἐγκρίνεται ὅπως παραχωρηθῇ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἡ τοῦ παρελθόντος ἔτους χορηγία. Ἀκολούθως ὑποβληθέντος καὶ ἐπιψηφισθέντος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ ἀρχαίου ἔτους 1893—94, ἀνακοινῶνται ὑπὸ τοῦ γεν. γραμματέως ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ἀναστ. Χρηστίδου περὶ τῆς ἀραβικῆς λέξεως *heil*, ἣτις ἐγένετο θέμα συζητήσεως ἐν προτέροις συνεδρίαις μετὰ τῶν κ.κ. Μ. Παράνικα, Κ. Περιδικίδου καὶ Μ. Κεφάλαια. Ὁ κ. Χρηστίδης γράφει ὅτι ἀραβομαθὴς λόγιος διεβεβαίωσε αὐτὸν ὅτι ἡ λέξις *heil* σημαίνει οἶκον, ἦτοι καταικίαν ἀνθρώπων καὶ ἅμα καὶ στίχον ποιήματος, οὐχὶ δὲ ποίημα καθόλου, ὡς εἶπεν ὁ κ. Περιδικίδης.

Ὁ κ. Εὐστ. Πομπέσκος λαβὼν τὴν λόγον εἶτα ἀναγινώσκει τὴν πραγματείαν αὐτοῦ περὶ τοῦ ρώσου μυθογράφου Κριλῶφ. Ἐν αὐτῇ ἐξήτασε τὰ ἔργα τοῦ ἐπιφανοῦς συγγραφέως καὶ τὸν βίον αὐτοῦ, κατέδειξε δὲ τὴν μεγάλην ἀξίαν αὐτῶν ὑπὸ φιλολογικὴν ἔποψιν καὶ τὴν ροπήν ἣν οἱ μῦθοι αὐτοῦ ἔχουσιν ἐπὶ τοῦ λαοῦ καθόλου, οὗ χάριν καὶ λαϊκοὶ ὑπάρχουσιν αὐτῶν ἐκδόσεις πρὸς ταῖς πολυτελεστάταις. Ὁ ἀγορευτὴς ἀνακοινῶνται διαφόρους γνώμας ρώσων κριτικῶν περὶ τοῦ Κριλῶφ καὶ τινὰς μύθους, παραφράζων αὐτοὺς ἐκ τοῦ ρωσικοῦ.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀναγνώσματος ὁ κ. Ὁδ. Ἀνδρεάδης συγχαίρει τὸν ἀγορευτὴν ἐπὶ τῇ ἀναγνώσματι αὐτοῦ, ἐξαίτεται δὲ παρ' αὐτοῦ, γινώσκοντος τὴν ρωσικὴν, ὅπως μὴ περιορισθῇ ἐν μόνῳ τῷ Κριλῶφ, περὶ οὗ οὐχὶ τὸ πρῶτον γίνεταί λόγος ἐν τῷ Συλλόγῳ, διότι πρὸ πεντεκαίδεκα ἐτῶν ἀναγνώσμα ἐπίσης ἐποιήσατο ὁ κ. Στεφ. Καραθεοδωρῆ περὶ αὐτοῦ, παραθεῖς ἅμα καὶ τινὰς μύθους, ἐν οἷς καὶ τὴν τῶν Χηνῶν, μεταφράσεως γενομένης τῷ 1848, αὐτὸς δὲ ὁ κ. Πομπέσκος κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ὡσαύτως περὶ αὐτοῦ ἐπραγματεύσατο, ἀλλὰ ποιήσεται τῷ Συλλόγῳ λόγον περὶ ἄλλων τε ρώσων συγγραφέων καὶ ἰδίᾳ περὶ τοῦ πολλοῦ Τολστόη, περὶ οὗ πολὺς ἐγένετο ἄρτι καὶ γίνεταί λόγος ἐν Εὐρώπῃ. Πρὸς δὲ ὁ κ. Ἀνδρεάδης παρακαλεῖ ὅπως ἀνακοινῶνται ὁ κ. Πομπέσκος καὶ τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας μελέτας περὶ αἱ ἀσχολοῦνται νῦν οἱ ἐν Ρωσίᾳ, θέμα δ' ἐχούσας τὴν βυζαντινὴν ἀρχαιολογίαν καὶ ἱστορίαν.

Μετὰ ταῦτα ὁ κ. πρόεδρος εὐχαριστεῖ τῷ κ. Πομπέσκῳ, ἀγγείλας δ' ὅτι αἱ συνεδρία τοῦ Συλλόγου ἔνεκα τοῦ θέρους διακόπτονται μέχρι τοῦ φθινοπώρου, διαλύει τὴν συνεδρίαν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην παρ' ἡν πολὺ ἀχροατήριον, ὅπερ καθωρράζον οὐκ ὀλίγα δέσποιναι καὶ δεσποινίδες.

Ἑταιρεία τῶν μεσαιωνικῶν ἐρευνῶν.

Ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Ἑταιρείας ταύτης, τοῖς δημοσιευθεῖσιν ἐν τῇ προτέρῳ τεύχει, ἐγένετο λόγος περὶ δύο ἀνακοινώσεων, τῆς μὲν γενομένης ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Πανταζίδου «Περὶ τῶν παρ' ἡμῖν παιδαγωγικῶν κατὰ τὸν ΙΖ' αἰῶνα», τῆς δὲ ὑπὸ τοῦ κ. Μάρκου Βασιλείου «Περὶ τῶν ἀπὸ τοῦ Ι' αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν ἀλλοιώσεων τῆς μουσικῆς γραφῆς». Ἐπιφυλασσόμενοι ἐν τῷ ἐπομένῳ τεύχει νὰ παρασχωμεν περὶ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ κ. Πανταζίδου, δημοσιεύομεν ὅδε ταυτὴν τῆς τοῦ κ. Μ. Βασιλείου.

Ἀρχόμενος ὁ κ. Μ. Βασιλείου τῆς μελέτης αὐτοῦ παρατηρεῖ ὅτι τὸ ζήτημα τῆς μουσικῆς εἶνε ἐξ ἐκείνων ἅτινα καὶ ὀλιγότερον καὶ ἀδεξιότερον παρ' ἡμῖν ἐξητάσθησαν, διότι αἱ μέχρι τοῦδε συζητήσεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ περιορίσθησαν ἐν τῇ θεωρίᾳ, τινῶν μὲν ἀγωνιζομένων ν' ἀποδείξωσι τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν μουσικὴν ἄμειστον συνέχειαν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς, τινῶν δὲ πᾶν τοῦναντίον φρονούντων καὶ κηρύσσοντων κατ' αὐτῆς ὡς ὀθνεῖας καὶ παρεισάκτου. Τὸ ζήτημα δέον κατὰ τὸν κ. Μ. Βασιλείου ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς πράξεως, τιθεμένης ὡς βάσεως τῆς ἐξετάσεως καὶ μελέτης τῶν πολλαχρῶς σωζομένων ἀρχαίων μουσικῶν κωδίκων. Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς δὲ ταύτης ὁρμώμενος εἰσέρχεται εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ θέματος αὐτοῦ, τοῦτέστιν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν μουσικῶν χειρογράφων ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς κατ' ἐποχὰς ἀπαντώσεως παρασημαντικῆς. Ἐξ ἥδη γραφῆς ἀπὸ τοῦ δεκάτου αἰῶνος καὶ ἐντεῦθεν παρετήρησεν ὁ κ. Μ. Βασιλείου, ἀσχροῦ μένος ἀπὸ μακροῦ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ δὴ καὶ ἐσχάτως ἐπισκεψάμενος τὰς διασημωτέρας τῶν ἐν Ἀθῶν βιβλιοθηκῶν δειγμάτων δὲ τῶν διαφόρων τούτων γραφῶν διὰ τῶν αὐτῶν μὲν ἐκάστοτε σημειῶν παρισταμένων, ἀλλ' ὑπὸ τύπον καὶ πλοκήν διάφορον παρουσίασε, κινήσαντα τὴν περιέργειαν τῶν παρισταμένων καὶ αὐτῶν δὴ τῶν μουσικοδιδασκάλων, καθότι τὰ ἀρχαιότερα τούτων εἶδη εἰσὶ σπάνια. Ὑπέμνησε τὴν παράδοσιν, καθ' ἣν εἰς Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τοῦ πρώτου μουσικοῦ συστήματος, ἐπισχὼν ὅμως εἰς τὴν παραδοχὴν ἣ καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς παραδόσεως ταύτης δι' οὗς ἀνέφερε λόγους. Ἀνεκρίνωσε τὴν ἀποκάλυψιν ἐν τινι τῶν κωδίκων τοῦ δεκάτου αἰῶνος σημειώσεως, ἐν ᾗ ἀπαριθμοῦνται τὰ πρῶτα μουσικὰ σημεῖα φωνῶν, ὧν πολλὰ ἀποτελούμενα ἐκ τῶν γραμμάτων τῆς ἀλφαβήτου. Περιγράφας δὲ ἐν ὀλίγοις τὴν κατ' ἐποχὰς τύπον τῆς μουσικῆς γραφῆς, εἰσέρχεται εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐρμηνείας αὐτῆς, εἰς ὃ ἐκ πρώτης ὕψεως προσέκρουσαν αἱ ὀλίγαι μέχρι τοῦδε καὶ προκατειλημμέναι, οὕτως εἰπεῖν, ἔρευναι, διότι παρὰ πᾶν ἐσχηματίσθη ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ ἀρχαία μουσικὴ γραφή ἦν συμβολικὴ καὶ ἡ ἐρμηνεία ταύτης καθίσταται νῦν ἀδύνατος ἄνευ προσφορικῆς διδασκαλίας. Ὡς πρὸς τοῦτο ὁ κ. Μ. Βασιλείου διακαίει μὲν τοὺς ὑποσέχοντες ἀποθαρρύνοντας, διότι ὄντως τὸ ζήτημα ἐκ τῶν δυσχερεστάτων παρίσταται, ἀφοῦ καὶ κατὰ τὰς ἐρεῖνας αὐτοῦ τεχνικὴ μὲν περὶ μουσικῆς πραγματεία σαφὴς καὶ μεθοδικὴ οὐδεμία ὑπάρχει, τοῦναντίον δὲ αἱ σωζόμεναι, καὶ τοιαύτας ἀναφέρει τρεῖς τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ὑπ' αὐτοῦ ἀποκαλυφθείσας, μαρτυροῦσιν ὅτι καὶ κατὰ τοὺς ἀπωτέρω ἐκείνους χρόνους οὐ μικρὰ ἐπεκράτει σύγχυσις ἰδεῶν καὶ διαφωνία γνώμων ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ μουσικοῦ ἐκείνου συστήματος, καθ' ὃ ἀνέγνω προσήμιον μουσικῆς πραγματείας τοῦ κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα ἀκμάσαντος Μανουὴλ τοῦ Χρυσάφει, λαμπρακτείου τοῦ ναοῦ τῆς

τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἀλλ' ὅμως ὡς πρὸς τὴν γνώμην ὅτι τὸ ἀρχαῖον σύστημα ἦν ὅλος συμβολικὸν καὶ ὅτι συναπώλετο καὶ πᾶσα ἐλπίς πρὸς οὐρανὴν κατὰληψιν καὶ ἐρμηνείαν τούτου ἐνίσταται, φρονῶν τοῦναντίον ὅτι τοῦτο ὑπέκειτο εἰς νόμους ὁρισμένους, παρερμηνευθέντας μεταγενεστέρως καὶ ὅτι ἀνάγκη ἐξαγλῆσεως ὅλων τῶν προσπαθειῶν καὶ μέσων, ἅτινα δύνανται ν' ἀγάγωσιν εἰς τὸ ποτήριον τοῦτο ἀποτελεσμα. Καὶ ἐπὶ τοῦ καθαρῶς δὲ τεχνικοῦ τούτου θέματος ὁ κ. Μ. Βασιλείου φαίνεται σχηματίζας διὰ τῶν πολυχρονίων αὐτοῦ μελετῶν γνώμην τινα, ἣν ἐπιφυλάσσει νὰ ἐξενέγκῃ ἐν ἰδίᾳ πραγματείᾳ πρὸ τῶν ἀρμοδίων νὰ κρίνωσι ταύτην.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΑ. — Αἱ πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ σχηματισμοῦ τῶν παγῶνων καὶ τῶν πηλινῶν αἰτίων τῶν παγετῶν τῆς 17ης περιόδου ἐπιστημονικαὶ θεωρίαι.

Συνεχὴς τῇ ἡμετέρᾳ ὑποσχέσει προβαίνοντες δήμερον εἰς τὴν σύντομον ἀναγραφὴν τῶν συνθηκῶν τῆς ἐμφανίσεως τῶν παγῶνων καὶ τῶν πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ σχηματισμοῦ αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἡμετέρου πλανήτου διατυπωθεῖσιν ἐπιστημονικῶν θεωριῶν, ἀναγκαῖον νομιζομεν νὰ σημειώσωμεν ἐν προομιᾷ ὅτι κατὰ τὴν γνώμην τῶν γεωλόγων ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ἡ ἐκτασις τῶν παγῶνων ἦτο μεγαλύτερα τῆς συγχρόνου καὶ ὅτι, ἐν παραδείγματι, ὁλόκληρος ἡ δυτικὴ Εὐρώπη καὶ ἰδίᾳ ἡ Γαλλία ἐκαλύπτετο ποτὲ ὑπὸ παχέος στρώματος πάγου, ὅτι δὲ ἡ πρώτη γεωλογικὴ ἐποχὴ, εἰς ἣν ἡ ἐπιστήμη ἠδυνήθη νὰ δώσῃ εὐλόγως τὸ ὄνομα τῆς παγετῶδους περιόδου τοῦ ἡμετέρου πλανήτου περιέχεται μετὰ τοῦ τέλους τῆς τριτογενοῦς καὶ τῆς ἀρχῆς τῆς τεταρτογενοῦς περιόδου ἡ μᾶλλον κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς δευτέρας ταύτης. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἅπαντες οἱ ὀρεινοὶ ὄγκοι τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, οἱ τῶν Βοσγίων καὶ τοῦ Ἰουράου, τῶν Ἀλπεων, τῶν Πυρηναίων καὶ οἱ λοιποὶ, ἦσαν κεκαλυμμένοι ὑπὸ τοῦ πάγου· οἱ παγεῖνες τῶν Ἀλπεων ἐκάλυπτον ἅπασαν τὴν Ἑλβετίαν καὶ διὰ τῆς κοιλάδος τοῦ Ροδανοῦ κατήρχοντο μέχρι τῆς Λυῶν· οἱ τῶν Πυρηναίων ἐξετείνοντο ἐπὶ τῶν πεδιάδων μέχρι τοῦ σχετικῶς μικροῦ ὕψους τῶν 200 μέτρων, στῶμα δὲ πάγου καὶ χιόνος ἀδιαλείπτως ἐξετείνετο, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ κ. Vézian, ἄνευ διακοπῆς ἀπὸ τοῦ Λευκοῦ ὄρους μέχρι τοῦ βορείου πόλου, ἡ δὲ περὶ τὸν πόλον ἐκ πάγου ζώνη ἐξικνεῖτο μέχρι Παρισίων, παρ' ὀλίγον δὲ ὁλόκληρον τὸ ἡμισφαίριον ἡμῶν ν' ἀφανισθῇ ὑπὸ τὸν εὐρὺν πέπλον τῶν ἀδιαλείπτων χιόνων.

Τὴν ἀληθῶς παγετῶδη ταύτην περίοδον τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ἥς ἡ διάρκεια δέον κατὰ τὸν Lyell νὰ μετρηθῇ οὐχὶ διὰ δεκάδων, ἀλλὰ δι' ἐκατοντάδων χιλιῶν ἐτῶν, διεδέξατο ἐποχὴ, καθ' ἣν οἱ παγεῖνες, ἔνεκα τῆς ἀνυψώσεως τῆς θερμοκρασίας, βαθμυδὸν καὶ ἐν μέλει ἠφανίσθησαν· εἶτα ἐπανήλθε καὶ πάλιν, ἀλλὰ μετὰ μικρότερας ἐντάσεως, νῦν τῶν αὐτῶν φαινομένων ἀνάπτυξις, ἐξ οὗ ἐπεταί ὅτι μὴ

νον κατὰ τὴν τεταρτογενεὴ περίοδον δυνατόν νὰ διακριθῶσιν οὐχὶ μία, ἀλλὰ δύο παγετῶδεις περίοδοι. Ἐὰν δὲ ληθῶσιν ὑπ' ὅψει αἱ ἐντὸς τῶν τελευταίων ἐτῶν ὑπὸ τοῦ Ramsay καὶ ἄλλων γενομένηαι ἐρευναι ἐπὶ τῶν ἀρχαιοτέρων τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ τεταρτογενοῦς στρώματος γεωλογικῶν περιόδων, καθ' ὅς καθίσταται κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἥττον ἀναμφισβήτητος ἡ ἐνέργεια τῶν παγῶνων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τριτογενοῦς καὶ τῆς δευτερογενοῦς περιόδου, ἐν τῇ ἄνω μειοκαίνῳ, ἐν τῇ ἠωκαίνῳ, ἐν τῇ ἀνθοκαίνῳ καὶ ἐν αὐτῇ ἐτι τῇ δεδονιακῇ κοιτάσματι, ἄγεται κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οὐδὲ ὅλως πρόκειται περὶ μοναδικῆς παγετῶδους περιόδου τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ἀλλὰ περὶ σειρᾶς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πολυπληθοῦς ὁμοίων περιόδων, αἵτινες ἀριστα ὑπὸ τοῦ κ. Vézian ὀρίζονται διὰ τῶν ἐξῆς: «Παγετῶδης περιόδον λέγοντες ἐννοοῦμεν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ θερμοκρασία ὑπέστη στιγμιαίως κατὰπτωσιν ἱκανὴν εἴτε πρὸς ἐμφάνισιν τῶν παγῶνων, εἴτε πρὸς παροχὴν αὐτοῖς μείζονος ἐκτάσεως, εἴαν ἦδη ὑφίσταντο».

Ἦδη γεννᾶται τὸ ζήτημα: ἐκ τίνων μετεωρολογικῶν ἢ φυσικῶν περιστάσεων ἐξαρτᾶται ὁ σχηματισμὸς τῶν παγῶνων ἢ τῶν ἀδιαλείπτων χιόνων; — Ἡ εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπόκρισις φαίνεται ἐκ πρώτης ὕψεως εὐχερὴς καὶ πρόχειρος. — Ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ ὑπάρξῃ ἐν τῇ ὀρεινῇ ζώνῃ, ἐν ᾗ ὁ παγὼν σχηματίζεται, ἀφθονος πτώσις χιόνος, ἥτις συσσωρευομένη εἰς ἱκανῶς μεγάλαν μάζαν νὰ δύναται ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν κατὰ τὴν θερμὴν περίοδον συνεπίρρα τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας ἐξάτμισιν καὶ τήξιν. Ἀλλ' αἱ περιστάσεις, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται ἡ ἀφθονος πτώσις τῶν χιόνων, εἶνε πολλαὶ καὶ διάφοροι. Ἐπὶ πολὺ ἐνομίζετο ὅτι δὲν χιονίζει κατὰ θερμοκρασίας κατωτέρας τῶν — 15°, εἰς τὴν ἐσφαλμένην δὲ ταύτην ιδεάν ἀφορμὴ ἐδόθη ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ ψυχρότεροι τῆς Εὐρώπης ἀνεμοὶ προέρχονται ἐκ χωρῶν, ὧν ἡ ἀτμόσφαιρα ἐλαχίστην ἐνέχει ποσότητα ὕδατος. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐν Σιβηρίᾳ, ἐν ᾗ, ὡς γνωστόν, ἡ θερμοκρασία ὑφίσταται σημαντικὰς ταπεινώσεις, συμβαινούσας πάντοτε καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ οὐρανὸς εἶνε αἰθριος καὶ καθαρὸς. Ἀλλ' ἀποδείχθη ὅτι ἡ τῆς χιόνος ἐλλαττική δὲν προέρχεται ἐκ τῆς ταπεινῆς θερμοκρασίας, εἶνε ὅτι καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Μόσχᾳ εἶδον πίπτουσαν τὴν χιόναν, ἐνῶ τὸ θερμόμετρον ἐσημεῖον — 22°, ἐν Jakoutsk δὲ ἐμετρήθησαν ἀπὸ τοῦ 1845 μέχρι τοῦ 1854, πλείονες τῶν 20 ἡμερῶν, καθ' ὅς ἐχιόνιζεν, ἐνῶ ἡ θερμοκρασία ἦτο κατωτέρα τῶν — 37°, μάλιστα δὲ, κατὰ ἰανουάριον τοῦ 1854, τὸ φαινόμενον τοῦτο παρήχθη, τῆς θερμοκρασίας οὕσης — 46°. Ἐκ τούτων ἐπεταί ὅτι οὐδὲν κατώτερον ὄριον ὑφίσταται εἰς τὸ δυνατόν τῆς πτώσεως τῆς χιόνος καὶ ὅτι πρὸς παραγωγὴν αὐτῆς ἀπαιτεῖται μόνον ἡ ἐν ταῖς ὑποδεβλημέναις εἰς τὴν ἐπιρροὴν τῆς καταψύξεως ἀτμοσφαιρικαῖς μάζαις παρουσία τοῦ ἀτμοῦ τοῦ ὕδατος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ ὑδρατμὸς οὗτος οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ τὸ προϊόν τῆς ἐξατμίσεως τοῦ ὕδατος καὶ τῶν μεγάλων λιμνῶν ἐνεργεία τῆς ἡλιακῆς ἀκτινοβολίας, ἐπιτρέπεται νὰ

συμπεράννη τις μετά του Tyndall ότι η θερμότης είναι ο πρώτος παράγων προς σχηματισμόν της χιόνος, ως αυτή είναι ο πρώτος παράγων του σχηματισμοῦ τῶν βροχῶν καὶ τῆς ὀμίχλης¹. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν, ἀπαιτεῖται μὲν πρὸς παραγωγὴν τῆς χιόνος καὶ τοῦ συνεπειᾶ ταύτης σχηματισμοῦ τῶν παγῶνων ψυχρὸς καὶ ψυχρὸς ἐντονος, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἀπαιτεῖται καὶ θερμότης ἐπίσης ἐντονος, διότι ἡ ἀφθονία τῶν χιόνων προ- ἀπαιτεῖ τὴν ὑπαρξίν ἀφθόνου ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὑδρα- τμοῦ, ἡ δὲ περὶ τῆς ὁ λόγος ἀφθονος ἐξάτιμις δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἐπενέργειαν ὑψηλῆς θερμοκρα- σίας, ἐπὶ τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς θαλάσσης ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐπικειμένων αὐτῇ ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων. Ὁ οὕτω δὲ σχηματιζόμενος ὑδρατμός, μεταφερόμενος διὰ τῶν ρευμάτων τοῦ ἀέρος, εἴτε ἐπὶ τῶν κορυφῶν ὄρεων, εἴτε καὶ εἰς τὰς πολικὰς χώρας, ὑψίσταται ἱκανὴν πύκνωσιν καὶ κατάψυξιν, συνεπεία τῶν ὁ- ποίων μετασχηματίζεται εἰς χιόνα. Ἄνευ λοιπὸν θερμότητος, ἀδύνατον εἶνε νὰ νοηθῇ ὁ σχηματισμὸς τῆς χιόνος καὶ τῶν παγῶνων, διότι ἐκλείπει οὕ- τως ὁ πρώτιστος πρὸς παραγωγὴν αὐτῆς παράγων, ὁ ὑδρατμός, ὡς ἐπίσης ἀδύνατον εἶνε νὰ νοηθῇ οὕ- τος ἄνευ τῆς μεταφορᾶς τοῦ ὑδρατμοῦ διὰ τῶν ρευ- μάτων καὶ ἄνευ θερμοκρασίας κατωτέρας τοῦ 0°, ἀπολύτως ἀναγκαίως πρὸς πύκνωσιν καὶ πύξιν τοῦ ἀτμοῦ τούτου διὰ καταψύξεως, προερχομένης εἴτε ἐξ ἐπαφῆς τοῦ ὑδρατμοῦ μετὰ ψυχροτάτου στρώματος ἀέρος, εἴτε καὶ ἐκ τοῦ μηχανικοῦ ἔργου τῆς διαστο- λῆς τοῦ ἀέρος κατὰ τὴν εἰς ὑψηλότερα στρώματα ἄ- νοδον αὐτοῦ. Ἀλλ' οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐντασις τοῦ τελευταίου τούτου παράγοντος, ἡ χιών πάντοτε θὰ ἐμφανισθῇ ἐκεῖ, ἐνθα ἡ θερμοκρασία εἶνε ταπει- νοτέρα τοῦ μηδενός, ἐξ οὗ ἐπεται ὅτι ἀναγκαίως ὑψίσταται εἰς ἑκάστον τόπον τῆς γῆς, συνεπεία τῆς ταπεινώσεως τῆς θερμοκρασίας κατὰ λόγον τοῦ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὕψους, θέσις τις πέραν τῆς ὁποίας αἱ ἀτμοσφαιρικαὶ καταπτώσεις ἀδύνατον εἶνε νὰ ἔχωσιν ἄλλην ἢ τὴν χιονώδη μορφήν. Τὸ ὅριον τοῦτο, ὅπερ ἐν ταῖς πολικαῖς χώραις ταπεινοῦται μέχρι τοῦ ἐπι- πέδου τῆς θαλάσσης, κεῖται ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ εἰς ὕψους ἀνώτερον τῶν 4000 μ. Ἀπᾶσα ἡ ὑπεράνω τοῦ ὁρίου τούτου πίπτουσα χιών δέον νὰ διαφύγῃ τὴν τήξιν καὶ νὰ παραμείνῃ ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ἐπὶ τῇ υποθέσει ὅτι οὐδεμία ἄλλη αἰτία δὲν ἀναγκάζει αὐτὴν νὰ κατέλθῃ. Ἡ ζώνη αὕτη εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα ζώνη τῶν ἀδιαλείπτων χιόνων.

Ἀλλ' οὐδόλως ἐκ τῶν ἀνωτέρω δέον νὰ συμπε- ράνῃ τις ἀπολύτως ὅτι τὸ κατώτερον ὅριον τῶν ἀδια- λείπτων χιόνων εἶνε ὁρισμένον ἐν ἐκάστῳ τόπῳ, διὰ τῆς συναντήσεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους μετὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἰσοθερίας τοῦ μηδενός. Τὸ ὅριον τοῦτο εἶνε ἡ βᾶσις τῆς ζώνης, ἐν ᾗ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ χειμῶνος συσσωρεύεται περισσοτέρα χιών τῆς δυναμένης νὰ τακῇ κατὰ τὴν θερινὴν περιόδον. Ὁ ὁρισμὸς αὐτοῦ ἐξαρτᾶται ὅθεν μᾶλλον ἐκ πραγματικῆς ἐξιζώσεως ἰσορροπίας με- ταξὺ τῆς ποσότητος τῆς ἐκ τῶν ἀτμοσφαιρικῶν κα- ταπτώσεων παρεχόμενης χιόνος καὶ τῆς διὰ τῆς ἡλιακῆς θερμότητος δυναμένης νὰ τακῇ, ἢ ἐξ αὐ-

1) Βλέπε *Traité de Géologie* par A. de Lapparent, 1893, ἐν σελ. 255.

τῆς τῆς θερμοκρασίας καθ' αὐτὴν λαμβανομένης. Οὕτως ἀνὴρ ἀπολύτως ξηρὸς δὲν παρέχει χιόνα, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐστὶ τῶν ὑψίστων κορυφῶν, ἐὰν δὲ ἐπιπτεν ἐπ' αὐτῶν μικρά τις ποσότης αὐτῆς, ἡ ἡλιακὴ θερ- μότης, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ ἐδά- φους, θὰ ἐπὶ τῇ καὶ πρὸς τήξιν αὐτῆς, καίπερ ὁ πῦρξ ἀνὴρ εἶνε λίαν ἀραιὸς καὶ ἡ θερμοκρασία ταπεινοτάτη. Ἐκ τούτου ἐπεται ὅτι ὑπὸ τὸ αὐτὸ πλάτος καὶ ὑπὸ τὰς αὐτὰς φαινόμενικὰς ἀτμοσφαιρικὰς συνθήκας, τὸ ὅριον τῶν χιόνων δυνατόν νὰ λάβῃ διαφόρους κατὰ τὰς περιστάσεις θέσεις, ταπεινούμενον καθ' ὅσον τὸ σύνολον τῶν ἀτμοσφαιρικῶν καταπτώσεων εἶνε μεγαλείτερον, αἱ δὲ ἰδιαιτέρας συνθήκαι τοῦ σχημα- τισμοῦ τοῦ ἐδάφους εἶνε ἥττον εὐνοϊκαὶ πρὸς τήξιν ἐκείνων. Διὰ ταῦτα δὲ τὸ στοιχείον τοῦτο δέον νὰ ἐξαρθῇ συνάμα ἐκ τῆς ἀφθονίας τοῦ ἐν τοῖς ρεύμασι τοῦ ἀέρος ὑδρατμοῦ, ἐκ τῆς διευθύνσεως τῶν ἀνέμων, ἐκ τῆς ἐκτάσεως τῶν ὄρειων ὄγκων, οἵτινες ἐνεργοῦσι πάντοτε ὡς μέσον καταψύξεως, ἐκ τῆς διευθύνσεως αὐτῶν, ἐκ τοῦ ὀρθίου τῶν κλιτύων, καὶ τέλος ἐκ τῆς σχετικῆς θερμοκρασίας τοῦ θέρους καὶ τοῦ χειμῶνος.

Θεωροῦντες τὰ ἀνωτέρω ἱκανὰ πρὸς διασάφηνσιν τοῦ πρώτου ζητήματος, τῶν συνθηκῶν δηλονότι τῆς πτώσεως τῶν χιόνων καὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν παγῶνων, κλείομεν τὸ μέρος τοῦτο, παρατιθέμενοι τινὰ σχετικὰ πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἀρχαίας μορφῆ- σεως ὡς καὶ τῶν ὀρυκτῶν οὕτως εἰπεῖν πάγων, ἅ- τινά ἀποσπῶμεν ἐκ τῆς ἀνωτέρω μνημονευθείσης Γεωλογίας τοῦ κ. Lapparent.¹

Τὸ μέγα πάχος τοῦ στρώματος τοῦ πάγου ἐν Γροι- λανδίᾳ δυσκόλως δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ διὰ τῶν φυσικῶν συνθηκῶν τῆς χώρας· διότι τὸ σύνολον τῶν ἀτμοσφαιρικῶν καταπτώσεων δὲν εἶνε ἐν αὐτῇ λίαν σημαντικόν. Ἐὰν μετεβάλλετο τοῦτο εἰς ὕδωρ, θὰ ἐξίδουτο κατὰ τὸν Rink πρὸς 0,90 μ. ἐτησίως. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Helland γενό- μεναι ἐν Jakobshavn κατὰ τὰ ἐτη 1871 καὶ 1875 παρατηρήσεις ἔδωκαν ὡς ἐξαγόμενα ἀριθμοὺς ἀνω- τέρους (2,19 μ. καὶ 1,84), οὐχ ἥττον ὅμως λαμβά- νομένου ὑπ' ὅψει τοῦ ἀφαιρουμένου δι' ἐξατμίσεως καὶ πύξεως ποσοῦ, φαίνεται δυσχερὲς ἡ δικαιολόγη- σις τῆς συσσωρεύσεως τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ στῶμα τοῦτο πάγου, κατὰ δὲ τὴν ἐκφράσιν τοῦ κ. Helland, ἐὰν δι' οἰανδήποτε αἰτίαν τὸ καλύπτον τὴν Γροι- λανδίαν στῶμα τοῦ πάγου ἐξηφανίζετο, ἀμφίβολον εἶνε ἐὰν θὰ ἦτο δυνατός ὁ ἀνασχηματισμὸς αὐτοῦ ὑπὸ μόνον τὴν ἐπιρροὴν τοῦ συγχρόνου κλίματος τῆς χώρας ταύτης. Εἰς ταῦτα προσθετέαν τὴν ἐντύπω- σιν, ἣν προὔξεν ὁ κ. Nordenskiöld ἡ ὅτις τοῦ ἐσωτερικοῦ στρώματος τοῦ πάγου, ὅπερ κατ' αὐτὸν ὁμοίᾳζε μᾶλλον πρὸς πεπτηγυῖαν μάζαν ὕδατος ἢ πρὸς παγῶνα. Ἐκ τούτων ἠδυνάτο τις νὰ σχημα- τίσῃ τὴν ἰδέαν ὅτι μέρος τῶν ἀπεράντων τούτων ἐκ πάγου πεδίων² εἶνε τὸ ὑπόλοιπον συσσωρεύσεως

1) Ἐν σελ. 304.

2) Ἐπὶ πολλοῖς οὐδεὶς ἔπρε τὴν τὸλμην νὰ ῥιφκινδυνεύσῃ ἐπὶ τοῦ ἐκ πάγου στρώματος τοῦ καλύπτοντος ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν ἐπὶ ἡμῶν τῆς Γροιλανδίας, ὅπερ ἐνεπνευσεν εἰς τοὺς ἰθαγενεῖς ἀκαταμάχητον ἄρμονον. Τῷ 1870, οἱ κκ. Nordenskiöld καὶ

σχηματισθείσης κατὰ προγενεστέραν ἐποχὴν, ὑπὸ περιστάσεις λίαν διαφερούσας τῶν συγχρόνων.

Ἰπομνηνίσκομεν ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Nares, κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τοῦ *Challenger*, παρατηρῶν τὸ ἐν τισὶ ση- μείοις τῶν ἀρκτικῶν θαρῶν τῶν πλωτῶν πάγων πάχος αὐτῶν ὑπερβαῖνον τὰ 45 μ., παρεδέξατο ὅτι οἱ ὄγκοι οὗτοι δυνατόν ν' ἀνῆκωσιν εἰς παρωχημένην ἐποχὴν, ἐξ οὗ καὶ τὸ δοθὲν εἰς τὰ μέρη ταῦτα ὄνομα (*mer pa- léocystique*). Ὅπως δὴ ποτε, ἡ λέξις αὕτη δὲν σημαίνει ἀναγκάως ὅτι ὁ πάχος οὗτος ἀνήκει εἰς διάφορον τῆς ἡμετέρας γεωλογικῆς ἐποχῆς, διότι καὶ σήμερον ἐστὶ δυνατόν νὰ σχηματισθῇ λίαν πυκναὶ συσσω- ρεύσεις διὰ τῆς πρὸς ἄλλαλα συμπύξεως καὶ συγ- κολλήσεως πολλῶν τεμαχίων πάγου. Οὐδὲν ἥττον, μετὰ βεβαιότητος δυνατόν ν' ἀναγραφῇ ἡ ὑπαρξίς στρωμάτων ὀρυκτοῦ πάγου, τοιαῦτα δὲ, ὧν ἡ ἀρχὴ δέον ν' ἀπρδοθῇ εἰς τὴν παγετώδη περίοδον τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, εἶνε τὰ εἰς τὰ βόρεια τῆς Σιθηνρίας καὶ τὴν χειρσόννησον τῆς Alaska, ὡς καὶ τὰ ἐν Σιθηνρίᾳ παρατηρηθέντα ὑπὸ τῶν κ. Lopatin καὶ Kropotkin, ἅτινα ἀναφέρονται ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ τοῦ κ. Reclus.

Ἀποπερατοῦντες ἐνταῦθα τὸ εἰς τὴν παρουσίαν τῆς χιόνος καὶ τὸν σχηματισμὸν τῶν παγῶνων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὑψηλῶν ὄρεων καὶ ἐν ταῖς πολι- καῖς χώραις μέρος τῆς ἡμετέρας μελέτης, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον, πρὶν ἢ προδῶμεν εἰς τὸ δεύτερον, εἰς τὴν ἀναγραφὴν δηλονότι τῶν μέχρι τοῦδε διατυπωθεισῶν ἀστρονομικῶν θεωριῶν πρὸς ἐρμηνείαν τῶν παγετωδῶν περιόδων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ν' ἀνακεφαλαιώ- σωμεν ἐν δυοὶ λέξεσι τὰ ἀνωτέρω συντόμως ἀναπτύ- χθέντα περὶ τῶν φυσικῶν συνθηκῶν τοῦ γενικοῦ φαινομένου, παραλείποντες τὴν ἀναγραφὴν τῶν δευ- τερευουσῶν λεπτομερειῶν. Αἱ συνθήκαι αὗται, ἥτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ ἔνεκα ὑψηλοτέρας θερμοκρασίας τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς ἀφθονος τοῦ ὕδατος ἐξάτιμις, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ ἔνεκα μειζονος καταψύξεως τῶν ὑψη- λοτέρων ἢ καὶ τῶν εἰς μεζίονα ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ ἀπόστασιν κειμένων χωρῶν αὐτῆς σύμπληξις τοῦ ἐκ τῆς ἀφθονου ἐξατμίσεως σχηματιζέντος ὑδρατμοῦ, ἀνευρίσκονται μὲν ὑψίσταται σήμερον, ὑψίσταντο δὲ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα καθ' ἁπασαν τὴν διάρ- κειαν τῆς συγχρόνου γεωλογικῆς περιόδου, πιθανῶς δὲ ἐπίσης μετὰ τῆς αὐτῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥ- τον ἐντάσεως καθ' ἁπασαν τὴν διάρκειαν τῶν γεω- λογικῶν ἐποχῶν. Κατὰ δὲ τὴν παγετώδη περίοδον, εἴτε ἰδίᾳ ἑκάτερα τῶν συνθηκῶν τούτων, εἴτε καὶ ἀμφότεραι, ὑπέστησαν μεταβολὰς ἐντάσεως, ἐνδε- δειγμένας δηλονότι ἐναλλαγὰς αὐξομειώσεως. Ἀλ- λ' ὅπως δὴ ποτε καὶ ἂν αὗται ἐγένοντο, δέον νὰ μὴ λησμονηθῇ ὅτι ἡ κατάψυξις ἥτοι ἀρκοῦν- τως σημαντικὴ οὐχὶ στιγμιαίως, ἀλλ' ἀ κατὰ χρονικὴν περίοδον ἀρκούντως μακράν, ὥστε αἱ πρότερον ἀπρόσβλη-

Berggren ἀναχωρήσαντες ἐξ Auleitsivik, ἐπὶ τοῦ 68ου πα- ραλλήλου, ἐξετέλεσαν ἀναγνώρισιν τοῦ ἐδάφους μέχρις ἀποστά- σεως 50 χμ., ἀπὸ τῶν πλεωρῶν τοῦ πάγου. Τὸ μετὰ κοπιώδη ὁδοπορίαν 7 ἡμερῶν τέμας τῆς ἐκδρομῆς ταύτης ἐκεῖτο εἰς ὕψος 670 μ., οἱ δὲ ὁδοποροὶ εὐρέθησαν περιεχόμενοι πανταχόθεν ἐντός πεδίου ἐκ πάγου ἀπείραντον, χωρὶς οὐδὲν ἐν αὐτῷ νὰ ὁπο- δεικνύῃ τὸ πιθανὸν τέλος τοῦ ὑπερμεγέθους τούτου στρώματος.

τοὶ χῶραι νὰ ὑποστώσιν τὴν ἐπιδρο- μὴν τῶν χιόνων καὶ νὰ καλυφθῶσιν ὑπὸ τῶν παγῶνων.

Προβαίνοντες ἤδη εἰς τὴν σύντομον ἀναγραφὴν τῶν ἀστρονομικῶν υποθέσεων, αἵτινες διευπλώθησαν πρὸς ἐρμηνείαν τῶν παγετωδῶν περιόδων τοῦ ἡμε- τέρου πλανήτου, δὲν θεωροῦμεν ἀπὸ σκοποῦ νὰ ὑπο- μνήσωμεν ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς θερμότης τρεῖς ἔχει κυρίας πηγὰς, τὴν ἐν τῷ πυρῇνι αὐ- τῆς, τὴν ἐκ τῆς ἀμέσου ἀκτινοβολίας τοῦ Ἥλιου, ἥτις ὡς γνωστὸν ἀνίσως διανέμεται ἐπὶ τῶν δύο αὐ- τῆς ἡμισφαιρίων, ἀναλόγως πρὸς τὰς ὥρας τοῦ ἔτους ἑκατέρου τούτων, τὸ γεωγραφικὸν πλάτος καὶ τὸ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὕψος τῶν διαφόρων αὐτῶν σημείων, τελευταῖον δὲ τὴν ἐκ τῆς ἀκτινοβολίας συμπίπτων τῶν λοιπῶν ἀστέρων, εἰς ἣν ὀφείλεται ἡ καλουμένη θερμοκρασία τοῦ διαστήματος, θερμοκρα- σία, ἣν θὰ ἐσημείωον θερμόμετρον τιθέμενον εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ἐπὶ τῇ υποθέσει ὅτι ἡ τε ἔγγιστος θερμότης ὡς καὶ ἡ ἡλιακὴ ἀκτινοβολία ἠδύναντο αἰθνης νὰ μηδενισθῶσιν. Καὶ ὅσον μὲν ἀ- φηρῇ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν, ἡ τῆς πρώτης πηγῆς, τῆς γηγενοῦς δηλονότι θερμότητος, ἐπιρροὴ ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας τῆς γῆς ἐπιφανείας δυνατόν νὰ θεωρηθῇ ἀνεπαίσθητος καὶ οὐδόλως ὑπ' ὅψει νὰ λη- φθῇ, ἀφοῦ ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μελετῶν τοῦ Fourier προέκυψεν ὡς συμπέρασμα ὅτι αὕτη σῆ- μερον μόλις δύναται ν' ἀνυψώσῃ τὴν θερμοκρασίαν τῆς ἐπιφανείας κατὰ 1/30 τοῦ βαθμοῦ, προκειμένου ὅμως περὶ τῶν πρώτων γεωλογικῶν περιόδων, καθ' ἃς τὸ πάχος τοῦ στερεοῦ τῆς Γῆς φλοιοῦ ἦτο ἀσυγ- κρίτως τοῦ συγχρόνου λεπτότερον καὶ ἡ θερμοκρασία τοῦ πυρῆνος ἀνωτέρα, οὐδόλως λογικὸν εἶνε νὰ πα- ραληφθῇ ὁλοσχερῶς ὁ παράγων οὗτος, ἐξ οὗ φυσικῶς ἐπεται ὅτι λογικῶς ἀποπον εἶνε ν' ἀποκλεισθῶσιν μετὰ τῶν πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ σχηματισμοῦ τῶν παγῶνων θεωριῶν ἐκεῖναι, αἵτινες τυχὸν ἠθέλον διατυπωθῇ ἐπὶ τῇ βᾶσει τῆς προϊούσης ἐξασθενίδεως τοῦ ἀπὸ θερμολογικῆς ἀπόψεως σπουδαιωτάτου τού- του παράγοντος.

Αἱ πλεῖσται τῶν πρὸς ἐρμηνείαν τῶν παγετωδῶν περιόδων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἀστρονομικῶν ὑ- ποθέσεων σθηρίζονται ἐπὶ τῶν ἐξῆς τριῶν ἀδιαμφι- σθητήτων φαινόμενων, ἥτοι τῆς προσηνέσεως τῶν ἰσημερινῶν, τῆς κινήσεως τοῦ περιηλίου καὶ τῆς με- ταβολῆς τῆς ἐκκεντρότητος. Γνωστὸν ὅτι ἔνεκα τῆς ἐλξεως τοῦ Ἥλιου ἐπὶ τοῦ ἰσημερινοῦ ἐξογκώματος τῆς γῆς σφαίρας, ὁ ἄξων τῆς Γῆς διαγράφει βρα- δέως ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς κῶνον, συνεπεία δὲ τῆς κινήσεως ταύτης ἡ γραμμὴ τῶν ἰσημε- ριῶν κινεῖται περὶ τὸ ἄξονα τῆς ἐκλειπτικῆς ἐξ Α. πρὸς Δ., μετατιθεμένη 50'',² ἐτησίως περίπου, ἐπομένως, κατὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ἥλιου εἰς τὸν ἰ- σημερινόν, εὐρίσκεται οὗτος κατὰ 50'',² δυστικότερον τῆς προηγουμένης ἰσημερίας. Ἐντεῦθεν ἡ διαφῶα μεταξὺ τροπικοῦ καὶ ἀστρικοῦ ἔτους. Ἐπίσης γνω- στὸν εἶνε ὅτι ἡ γραμμὴ τῶν ἰσημερινῶν καὶ ὁ μέγας ἄξων τῆς περὶ τὸν Ἥλιον γῆς τροχιάς, ἄξων οὗ- τινος τὰ πέρατα ὀρίζουσι τὸ περιήλιον καὶ τὸ ἀφή- λιον τῆς Γῆς σφαιροῦ, δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν αὐτὴν σχετικὴν θέσιν, ἀλλ' ὅτι ὁ μέγας ἄξων (γραμμὴ τῶν

αψίδων), και κατά συνέπειαν τὸ περιήλιον κινεῖται ἐκ δυοῦν πρὸς ἀνατολὰς, μετατιθέμενον $11''$, 7 ἐτησίως περίπου, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ πρὸς ἐπάνοδον τῆς Γῆς εἰς τὸ περιήλιον χρόνος, τὸ ἀνωμαλιώτικόν λεγόμενον ἔτος, εἶνε μεγαλύτερος τοῦ ἀστρικοῦ, καθ' ὅσον, ὅπως ὁ Ἥλιος ἐπανεῖλθῃ εἰς τὸ περιήλιον, δεόν ἐπὶ πλέον νὰ διατρέξῃ τὸ τόξον τοῦτο τῶν $11''$, 7 . Διὰ συνδυασμοῦ τῶν δύο ἀντιθέτων τούτων κινήσεων, διηνεκῶς μεταβάλλονται αἱ ἐπὶ τῆς ἑλλειπτικῆς τροχιάς τοῦ ἡμετέρου πλανήτου θέσεις τῶν ἡμεριῶν καὶ τῶν ἡλιοστασίων, ἐπομένως δὲ καὶ ἡ ἐκ τούτων ὀριζομένη διάρκεια τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, σχηματιζομένου οὕτω κύκλου, ὅστις συμπληροῦται ἐν τῷ στρογγύλῳ ἀριθμῷ τῶν 21000 ἔτων.

Ἐπίσης γνωστὸν τυγχάνει ὅτι ἡ Γῆ κατὰ τὴν ἐνιαυσίαν αὐτῆς περὶ τὸν Ἥλιον κίνησιν γράφει τροχίαν καλουμένην ἐκλειπτικὴν, ἥς τὸ ἐπίπεδον μὴ ταυτιζόμενον μετὰ τοῦ ἡμερινοῦ σχηματίζει μετ' αὐτοῦ γωνίαν $23^{\circ} 27'$ περίπου, γωνίαν τῆς ἐγκλίσεως καλουμένην, ἐλαττωμένην δὲ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν κατὰ $0''$, 46 ἐτησίως περίπου, ὅτι δὲ δὲν ὑπελογίσθησαν μὲν εἰσέτι ἀκριβῶς τὰ ὅρια τῆς βραδείας ταύτης τῆς ἐγκλίσεως μεταβολῆς—ἥτις, ἐὰν προέβαιεν ἐπ' ἀπειρον, θὰ καθίστα διὰ τοῦ χρόνου τὸν ἄξονα τῆς γῆς κάθετον ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐκλειπτικῆς καὶ θὰ ἐπέφερον οὕτω τὴν διηνεκὴν πάντων τῶν σμείων τῆς γῆνης ἐπιφανείας ἡμεριαν, ἥτις τόσῳ ἀκαταλλήλως ἔλαβε παρὰ τινων τὸ ὄνομα τοῦ αἰωνίου ἔαρος—οὐχ ἥττον ὅμως ὅτι τὰ ὅρια ταῦτα ὑφίστανται καὶ ὅτι, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Laplace, ἀφ' οὗ αὕτη ἐλαττωθῇ κατὰ $1^{\circ} 20'$ περίπου, θὰ καταστῇ στάσιμος, ὁπόθεν θὰ προῦθῃ βαθυμυδὸν αὐξανόμενη.

Ἐν τέλει δεόν νὰ σημειωθῇ ὅτι, ὡς γνωστὸν, ἡ ἐκκεντρότης τῆς γῆνης τροχιάς, ἥτοι ἡ ἀπόστασις τοῦ κέντρου τῆς ἑλλειπτικῆς τροχιάς τῆς Γῆς ἀπὸ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἥλιου κατεχομένης ἐστίας, ἀνέρχεται σήμερον εἰς 0,0167701 τοῦ ἡμιμεγάλου ἄξονος τῆς ἑλλείψεως, ἀλλ' ὅτι βραδύτατα ἐλαττοῦται (κατὰ 14 λεύγας ἐτησίως, κατὰ τὸν Biot), ἥτοι καθ' ἑκάστον ἔτος ἡ Γῆ πλησιάζει ἐπὶ μᾶλλον πρὸς τὸν Ἥλιον κατὰ τὸ ἀήλιον, ἀπομακρύνεται δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸ αὐτὸ ποσὸν κατὰ τὸ περιήλιον, τοῦ μεγάλου ἄξονος τῆς γῆνης τροχιάς, καὶ κατὰ συνέπειαν τῆς μέσης ἀποστάσεως τῆς Γῆς ἀπὸ τοῦ Ἥλιου παραμενοῦσης σταθερᾶς, ὅτι δὲ διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ εὐρίσκειται τὸ τελευταῖον μέγιστον τῆς ἐκκεντρότητος γενόμενον πρὸ 200,000 περίπου ἔτων.

Μετὰ τὴν σύντομον ταύτην ὑπόμνησιν τῶν μεταβλητῶν παραγόντων, οἵτινες ἐχρησίμευσαν ὡς βάσεις τῶν πρὸς ἐρμηνείαν τῶν παγετωδῶν περιόδων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἀστρονομικῶν ὑποθέσεων, προβαίνομεν εἰς τὴν σύντομον ἀναγραφὴν τῶν σπουδαιότερων τούτων. Τό γε νῦν, τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον τοῦ βορείου ἡμισφαίριου τῆς Γῆς εὐρίσκειται εἰς ἀπόστασιν 10^9 περίπου ἀπὸ τοῦ περιήλιου, ὅπερ διὰ τὸν λόγον τοῦτον συμπίπτει οὐχὶ μετὰ τῆς 9)21 δεκεμβρίου (ἡμέρας τοῦ χειμερινοῦ ἡλιοστασίου), ἀλλὰ μετὰ τῆς 20)11 ἰανουαρίου. Τὰ δύο ταῦτα σημεία συνέπιπτον κατὰ τὸ ἔτος 1250,

οὕτω δὲ ἡ γραμμὴ τῶν ἡλιοστασίων συνέπιπτε τότε μετὰ τῆς τῶν ἀψίδων. Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἰδίᾳ ἐπιπράζονται, ὡς γνωστὸν, αἱ συνθῆκαι τῆς θερμοκρασίας τῶν ἀντιθέτων ἐποχῶν τῶν δύο τῆς Γῆς ἡμισφαιρίων· διότι ἐνεκα τούτου αἱ μὲν τοῦ βορείου ἡμισφαίριου χειμεριναὶ ἐποχαὶ εἶνε αἱ βραχύτεραι καὶ ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰς ἐλάσσονας ἀπὸ τοῦ Ἥλιου ἀποστάσεις τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ἐνθ' αἱ θεριναὶ εἶνε αἱ μακρότεραι καὶ ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὰς μείζονας, οὕτω δὲ προκύπτει, διὰ τὸ κατὰ τὴν σύγχρονον ἐποχὴν οἶονεῖ προνομιοῦχον βόρειον τῆς Γῆς ἡμισφαίριον, ἀντίτροπὸν τι κατὰ τῆς ἀνιόσότητος τῶν μέσων θερμοκρασιῶν τῶν ἐποχῶν αὐτοῦ, ἀντιθέτως δὲ τοῦ νοτίου ἡμισφαίριου τῆς Γῆς αἱ μὲν θεριναὶ ἐποχαὶ χαρακτηρίζονται ἀναγκαιῶς ἐκ τῆς βραχυπτοῦς καὶ τῆς μείζονος θερμότητος αὐτῶν, αἱ δὲ χειμεριναὶ ἐκ τῆς μείζονος διαρκείας καὶ τοῦ ψυχροῦ αὐτῶν.

Ἀλλ' ἐνεκα τῆς προηγέσεως τῶν ἡμεριῶν καὶ τῆς ἀντιθέτου κινήσεως τοῦ περιήλιου, αἱ περὶ ὧν ὁ λόγος συνθῆκαι ἔσονται ἀντίστροφαι μετὰ πάροδον 10500 περίπου ἔτων, ἥτοι τῷ 14750, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ συμβαίνοντι δύο διαμέσῳ περιόδῳ ἀντιστοιχοῦσιν εἰς τὴν σύμπνωσιν τῆς γραμμῆς τῶν ἡμεριῶν μετὰ τῆς τῶν ἀψίδων. Οὕτως ὑπολογίζεται ὅτι 3985 ἔτη π. Χ. συνέπιπτον εἰς τὸ αὐτὸ σμῆμα τὸ περιήλιον μετὰ τῆς φθινοπωρινῆς ἡμερίας, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐπαναληφθήσεται τῷ 5480 μ. Χ., ὁπότε ἡ διὰ τοῦ περιήλιου διάστασις τῆς Γῆς γενήσεται κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐαρινῆς ἡμερίας τοῦ βορείου ἡμισφαίριου. Ταύτην τὴν βραχείαν περιόδον τῶν 10500, περιόδον, καθ' ἣν ἐναλλάξ καταψύχεται καὶ ἀνυψοῦται ἡ θερμοκρασία ἐκατέρου τῶν γῆνων ἡμισφαιρίων, ἐθεώρησαν τινες καὶ ἰδίᾳ ὁ κ. Adhemar ὡς ἐρμηνεύουσαν τὰ φαινόμενα τῶν παγετωδῶν περιόδων καὶ τῶν κατακλυσμῶν. Ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἐπολεμήθη καὶ δικαίως· διότι ἀφ' ἐνός μὲν ἡ διάρκεια τῆς περιόδου τῶν 10500 ἔτων εἶνε ἀναντιρρήτως μικρὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν πιθανὴν διάρκειαν τῶν παγετωδῶν καὶ τῶν μεταξὺ τούτων περιόδων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι παραλείπονται μὲν κατὰ ταύτην οἱ λοιποὶ σπουδαῖοι παράγοντες, ἐλαχίστη δὲ καὶ ἀνεπαρκὴς ὁλως κρίνεται πρὸς παραγωγὴν τῶν παγετωδῶν φαινομένων ἡ μεταξὺ τῆς διαρκείας τῶν θερινῶν καὶ τῶν χειμερινῶν ἐποχῶν διαφορὰ τῶν 8 ἡμερῶν, τελευταῖον δὲ, διότι τὸ νότιον τῆς Γῆς ἡμισφαίριον, εὐρίσκειται εἰς ἄς περιστάσεις καὶ τὸ ἡμέτερον πρὸ 10500 ἢ μετὰ 10500 ἔτη, οὐδὲ ὡς διέρχεται τοιαύτην παγετωδὴν περίοδον, οἷα ἀναμφιδόλως ἦτο ἡ τελευταία τοῦ βορείου ἡμισφαίριου.

Ἀλλ' αἱ μεταβολαὶ τῆς ἐκκεντρότητος εἶνε ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης πολλὰ τῶν ἀνωτέρω μνημονευθειῶν ἀξιολογώτεραι. Οἱ κ. Stone καὶ Crolle ὑπελόγιζαν ὅτι αὕτη ἠτοῦλλοτε πολλὰ μείζον τῆς συγχρόνου, ὅτι 100000 ἔτη πρὸ τῆς ἡμετέρας ἐποχῆς, ἡ ἐκκεντρότης ἦτο περίπου τριπλασία τῆς νῦν, ὅτι δὲ οὕτω προέκυπτε διαφορὰ 23 ὧων ἡμερῶν μεταξὺ τοῦ μακροτέρου χειμῶνος, συμπίπτοντος μετὰ τοῦ ἀφηνήλιου, καὶ τοῦ βραχυτέρου θέρους, συμπίπτοντος μετὰ τοῦ περιήλιου, ὅτι ἡ διαφορὰ αὕτη ἐξίσουτο

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΡΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ. — ΘΕΑΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ. — ΧΡΟΝΙΚΑ

πρὸς 28 ἡμέρας εἰς ἐποχὴν δις μᾶλλον μακροσμένην, καὶ ὅτι τελευταῖον πρὸ 850000 ἔτων ἡ διαφορὰ ἀνέρχεται εἰς τὸν λίαν σημαντικὸν ἀριθμὸν τῶν 36 ὧων ἡμερῶν. Κατὰ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπολογισμῶν τούτων, ἐν οἷς συνδυάζονται τὰ φαινόμενα τῆς μεταβολῆς τῆς ἐκκεντρότητος τῆς γῆνης τροχιάς μετὰ τῆς προηγέσεως τῶν ἡμεριῶν καὶ τῆς μετακινήσεως τοῦ περιήλιου, ὑπόθεσιν τοῦ Croll, τὰ φαινόμενα τῶν παγετωδῶν περιόδων καὶ τῶν κατακλυσμῶν δεόν ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν σημαντικὴν ὑπεροχὴν τοῦ χειμῶνος, συμπίπτοντος μετὰ τῆς μεγαλύτερας ἀπὸ τοῦ Ἥλιου ἀποστάσεως τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ὃν διεδέχετο θέρους βραχὺ, ἀλλὰ θερμότατον, οὕτω δὲ ἐπιπρὸντο ἀπαδαὶ αἱ πρὸς σχηματισμὸν τῶν μεγάλων ἐκείνων ὄγκων τοῦ πάγου ἀνωτέρω ἀναγραφεῖσθαι θεμελιώδεις συνθῆκαι.

Ποῖν ἡ προδωμὴν εἰς τὴν σύντομον ἀναγραφὴν τῆς πρὸς ἐρμηνείαν τῶν παγῶν καὶ τῶν λοιπῶν γεωλογικῶν φαινομένων κοσμογονικῆς ὑποθέσεως τοῦ καὶ ἀνωτέρω μνημονευθέντος καθηγητοῦ τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων καὶ ἐξόχου ἀστρονόμου τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων κ. H. Fay, ἥτις ἔσται τὸ ὑποκείμενον τῆς προδεχοῦς καὶ τελευταίας περὶ τοῦ ζητήματος τούτου Ἐπιστημονικῆς ἡμῶν Ἐπιθεωρήσεως, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον νὰ σημειώσωμεν ὅτι, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, καὶ ἄλλαι προυτάθησαν θεωρίαι πρὸς ἐρμηνείαν τῶν παγετωδῶν περιόδων τοῦ ἡμετέρου πλανήτου, ὧν τινες μὲν ἐθεωμελίσθησαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς μεταβολῆς τῆς ἀκτινοβολίας τοῦ Ἥλιου συνεπεῖρ κρίσεων, ἃς διέτρεξε τὸ κεντρικὸν σῶμα τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος, κρίσεων, ἀναλόγων πρὸς τὰς νῦν λαμβανούσας χώραν, εἰς τοὺς προσκαίρους καὶ τοὺς μακρὰς περιόδου μεταβλητοὺς ἀστέρας, τινες δὲ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως τῆς μεταξὺ Ἥλιου καὶ Γῆς κατὰ τινος ἐποχᾶς παρενθέσεως μακρῶν ὀγκῶν νεφελοτήτων ἢ μετεωρικῶν ὑλῶν, παρενθέσεως διαρκείας ἐπὶ σειρὰν ὅλην ἔτων καὶ αἰώνων, ἥτις παρεκάλυψε τὴν ἡλιακὴν ἀκτινοβολίαν καὶ ἐπῆνεγκε τὴν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μακροχρόνιον κατάψυξιν τῆς ἡμέτερας Γῆς.

Τελευταῖον σημειούμεθα ὅτι, πλὴν τῶν ἀνωτέρω, καὶ ἄλλαι τινες διευτυπώθησαν θεωρίαι, οἷαι ἡ περὶ διαφόρου θερμοκρασίας τῶν χωρῶν τοῦ διαστήματος, δι' ὧν κατὰ τὸν πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡρακλέους δρόμον αὐτοῦ διέρχεται σύσσωμον τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα, ἡ καθαρῶς γεωλογικὴ τοῦ κ. Lyell, καθ' ἣν τὰ παγετωδῆ φαινόμενα προέρχονται ἐκ τῆς ἀδιαλείπτου κινήσεως τῶν συνιστάντων τὸν σπινθῆρα τῆς Γῆς φλοιὸν στρωμάτων, καὶ ἄλλαι.

ΗΛ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

Καὶ τὰ δύο θερινὰ ἡμῶν θεάτρα, τὸ τε ἐκείθεν τῆς Μεγάλης ὁδοῦ πρὸς τὴν βοσπόρειον αὐραν, καὶ τὸ ἐντεῦθεν αὐτῆς πρὸς τὸ Χρυσοῦν Κέρας, ἥτοι τὸ τε τῆς Ὀμονοίας καὶ τὸ τοῦ κήπου Μνηματακίων, ἐπὶ χρόνον οὐκ ὀλίγον τὴν ὑπομονὴν ἡμῶν δοκιμάσαντα, ἀνεπέτασαν τὰς αὐλαίας καὶ παρουσιάζουσιν ἡμῖν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν τὴν καλλιτεχνικὴν, ἢ κακοτεχνικὴν αὐτῶν ὄψιν. Ἀμφότεροι δ' οἱ ἐν αὐτοῖς θίασοι ἐκ τῆς ἰταλίδος προέρχονται χώρας, ὥστε ἡμεῖς καθ' ἑκάστην μεταβαίνομεν aux Italiens. Ἀν ξένος τις αἰθνης ἥοιχτο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν, ὁ δὲ ξένος οὗτος ἦν Ἰταλός, μετ' ἐνδομύχου χάρις θὰ διεκίνησεν ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει οὐδὲν ἰσχυρότερον τῆς ἰταλικῆς ἐπιρροῆς, ἀπόδειξις, ὅτι οὐδὲν ἄλλο θέατρον ὑπάρχει πλὴν τῶν ἰταλικῶν. Βεβαίως οἱ πατριῶται Ἰταλοὶ ἠθέλον συγκινηθῇ ἐπὶ τούτῳ, ἀλλ' ἡ συγκίνησις αὐτῶν θὰ ἦτο στιγμιαία ὡς οὐδεμίαν ἔχουσα βάσιν. Θὰ κατέρρεεν ὡς κατέρρευσαν πολλὰ πολλὰς ὄνεια αὐτῶν, τοῦ πανταλισμοῦ Ἀλλὰ συγγνώμην! ἐπελαθόμεθα, ὅτι οὐχὶ περὶ πολιτικῆς ὁ λόγος ἀλλὰ περὶ θεατρικῶν πραγμάτων. ἐξ ὧν μάλιστα οὐδεμίαν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὴν πολιτικὴν. Ἀλλ' ὅποιά εἶσι τὰ θεάτρα ταῦτα. Ἐπεθυμοῦμεν ν' ἀρκεσθῶμεν μόνον εἰς τὸ νὰ εἰπωμεν, ὅτι τὸ μὲν τῆς Ὀμονοίας ἐστὶ μελοδράματος, τὸ δὲ τοῦ κήπου τῶν Μνηματακίων μελοδραματίων, ἰταλικῶν τε καὶ γαλλικῶν ἢ γαλλοῖταλικῶν, ἀλλ' ἐπιβιβάζεται ἡμῖν, γράφουσιν περὶ θεάτρων, καίτοι κυρίως οὐχὶ περὶ δράματος πρόκειται, ἵνα τοῦλάχιστον διὰ γενικῶν γραμμῶν, εἰπωμέν τινα περὶ αὐτῶν. Τοῦτο δὲ πράττομεν κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον, καίτοι ἐν τῇ Ὀμονοίᾳ ἐλαχίστην διακρίνομεν ὁμόνοιαν, μουσικὴν διπλασθεῖ, ἐν δὲ τῷ κήπῳ ἐλάχιστα ἄνθη χάριτος, παρίστανται ἀτυχῶς τινες κήρυκες πολυφθογοί, οὐχὶ τὸ καλὸν ἀλλὰ τὸ ξένον κυριεύοντες καὶ ἀποθαυμάζοντες.

Ὅτι τὸ καλὸν φυγαδευθὲν ἐκ τῶν ἡμετέρων χωρῶν μετέστη εἰς ἄλλας χώρας καὶ αὐτόθι ἐν γε τῷ παρόντι κατασκηνοῖ, τοῦτο δὲν ὁ ἀρνηθῶμεν, ἀλλὰ τὸ ἐκ τῶν ξένων χωρῶν ἐρχόμενον καλὸν οὐχὶ πάντοτε καθαρὸν ὑπάρχει οὐδὲ ὑπέρτερον τοῦ ἡμετέρου καὶ ἄξιον θαυμασμοῦ. Εἰς τὰς σκέψεις ταύτας προύχθημεν, ἀκούσαντες τινῶν ἀνεπιφυλάκτως θαυμαζόντων πάντα τὰ ἐν τοῖς δυοῖν θερινοῖς ἡμῶν θεάτροις, χειροκροτούντων τὰ πάντα καὶ πάντας κἀν ἐτι ἀνόητα ὧσι κἀν ἐτι ὁ ὑποκριτὴς ἀνοσίαν, ἐφ' ἣ αὐτὸς ἐάν τὸν οἰκτεῖρὲ διέπραξεν. Ὁμολογητέον ὅτι ὁ τε θίασος τοῦ κ. Λαμπρούνα καὶ ὁ τοῦ κ. Στράβοιο ἔχουσιν ἀρετὰς καὶ ὑποκριτὰς τινὰς καὶ ἀοιδούς δεξιούς, ἀλλὰ τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐστὶ μέτριον καὶ οὐδὲν πλεόν. Ἐν τῷ θιάσῳ τοῦ κ. Λαμπρούνα ἐξαίρεσιν ποιεῖται ἡ κυρία Τότση, ὑψίφωνος, ἥτις ὡς ἀοιδὸς διαπρέπει ἐπὶ γλυκεῖα ἀληθῶς φωνῇ, ἀσθενεῖ μὲν ἀλλ' εὐστροφῆς, ὀρθῶς ἐκφερομένη, πρὸ παντὸς ἐν τοῖς μέθοις τῶν τοῖς. Τοιαύτην ιδέαν σχηματίζαντες περὶ αὐτῆς, σφόδρα ἐλυπηθήμεν ὅτε κατὰ τὴν ὑπό-

δυσιν τῆς Violetta τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ, εἶδομεν αὐτὴν, ἀγνοοῦμεν κατὰ τίνα ἔμπνευσιν, μεταμορφώσαν τὴν Καμελίωφόρον εἰς Γαρουφαλοφόρον (τὴν Dame aux Camélias εἰς Dame aux Oeillet), ἥτις ἀποστρεφόμενη πᾶν ἄνθος πλὴν τῶν καμελιῶν ὑπὸ νευρικῆς κατελαμβάνετο ταραχῆς ὅτε ἄλλο ἐβλεπεν ἄνθος. Εὐτυχῶς κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἔργου τῇ παρελθούσῃ τρίτῃ τὸ ἄτοπον διωρθώθη, ἐπιθυμοῦμεν δὲ καὶ ἄλλα ἄτοπα τῆς mise en scène νὰ διορθωθῶσιν. Εἶνε δὲ λυπηρὸν ὅτι ἐν σκηνῇ, ἐν μέσῳ Σταυροδρομίου λειτουργοῦσιν, οὔτε ἀπλουστάτη αἶθουσα δύναται νὰ παρασταθῇ, αἱ δὲ σκηνογραφίαι πολλὰκις ὑπομιμνήσκουσιν ἡμᾶς τὰς τοῦ μέσου αἰῶνος ἐκείνας ὧν πρὸς διάκρισιν ἀνήρτουν πινακίδιον φέρον τὴν ἐπιγραφὴν: «τοῦτο εἶναι δάσος» «τοῦτο εἶναι δωμάτιον» κτλ. Ἀλλ' ὡς ὑποκρίτρια ἡ κυρία Τότση ὑπολείπεται ἐν τισί, δὴν τῷ χρόνῳ ὁμῶς δύναται τὰς ἐλπίσεις αὐτῆς νὰ ἀναπληρώσῃ, διότι φαίνεται ἔχουσα ἀγαθὴν θέλησιν.

Ἐκ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ θιάσου μνημονεύομεν τοῦ βαρυτόνου κ. Massini, ὅστις ἔχει καλὴν φωνὴν καὶ εὐχέρειαν περὶ τὸ ᾄδειν, ἀλλ' ὅστις ἐφάνη ἡμῖν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὡς ἀπογοιτευμένος πολλὰκις. Καὶ ταῦτα γενικῶς περὶ τοῦ θιάσου τοῦ κ. Λαμπρούνα, ὅστις, φιλοξενούμενος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶδει νομίζομεν κρεῖττονα καὶ μαζὸν συνάδοντα τῇ ἐπωνυμίᾳ τοῦ θεάτρου νὰ κατάρτισθαι θιάσον, οὐχὶ δὲ νὰ παρουσιάσῃ ἡμῖν ἐν μόνον πρόσωπον, τὸ τῆς κ. Τότση.

Περὶ δὲ τοῦ ἐτέρου θιάσου, τοῦ τοῦ κήπου τῶν Μνηματακίων, ἐγράψαμεν ἥδη ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει ἡμῶν τῆς Κυριακῆς 7 μαρτίου, ὅτε ἐδίδασκεν οὗτος ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Ὀμονοίας. Ἐν γὰρ τῷ παρόντι ἡ μόνη μεταλλαγὴ τῶν γραφέντων ἦν ποιούμεθα ἐστὶν ὅτι νῦν αἱ σκηνογραφίαι εἰσὶ καλαί, καθαραί. Ἀλλὰ θὰ προτρέψωμεν τὸν κύριον Στράβωλον ὅπως μὴ παρῶδῃ τὴν Mascotte τοῦ μασσαλιώτου μουσουργοῦ, οὔτε τὰ λοιπὰ γαλλικὰ μελοδραμάτια. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς Mascotte, ὡς εἶδομεν αὐτὴν τῇ παρελθούσῃ τετάρτῃ, ἦν ἀληθὴς παρῶδία, οὐδέποτε δὲ θ' ἀνεγνώρισεν ὁ Audran τὸ ἔργον αὐτοῦ. Ἡ δυστυχία αὐτῆς ἐντελὴς κατεστράφη καὶ ἠφανίσθη.

*
* *

Τὰ θεάτρα τῶν Ἀθηνῶν παρουσιάζουσιν ἑκτακτον κίνησιν, ὡς καὶ ἐν προτέρῳ Ἐπιθεωρήσει ἐγράψαμεν, διότι τρεῖς, πλὴν ἄλλων ξένων, διδάσκουσιν ἐν διαφόροις θεάτροις θιάσοι. Τελευταῖον ἐν τῷ θεάτρῳ Ὀμονοίας ἐδιδάχθη ὁ ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Σακσπέρου Ἀμλέτιος μετ' ἐκτάκτου ἐπιτυχίας. Αἱ ἐφημερίδες πᾶσαι ἐπλεξαν πανηγυρικῶς τῷ κ. Δ. Ταβουλάρῳ (Ἀμλέτῳ) καὶ τῇ δεσποινίδι Αἰκ. Βερῶν (Ὁφελία). Ἡτῆθη δὲ ἡ ἐπανάληψις, ἥτις καὶ ἐγένετο καὶ γενήσεται.

Ἐν δὲ τῷ θεάτρῳ Παραδείσῳ ἐδιδάχθη τὸ πρῶτον ἐλληνιστὶ ἡ Φρύνη, ἰταλοῦ δραματοῦργοῦ ὀνόματι Ρικ. Καστελβλίκου, μεταφρασθεῖσα δὲ ὑπὸ Γεωργ. Δουροῦτη.

Προσδεχῶς ἀναβιβάζονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Musolle τοῦ ἀρτι θανόντος ἀτυχοῦς Guy de Maupassant, ἐν

τῷ θεάτρῳ τῆς Ὀμονοίας. Ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ, τρίπρακτος κωμῳδία, ὑπὸ Στεφάνου, ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ. Οἱ προικοθηραὶ, κωμῳδία μετ' ἁσμάτων, ὑπὸ Σπινέλη, ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ. Δευκὸν δρᾶμα, ὑπὸ Ἰω. Δελνικαστρίνη, ἔχον βᾶσιν τὴν οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένην αὐτοκτονίαν τῆς Μαίρης, ἣν καλῶς θὰ ἔπραττον οἱ ἐπίδειξιν συγκινήσεως ποιοῦμενοι ἐπὶ τῷ γεγονότι νὰ καταλίπωσιν ἡδύχον ἐν τῇ αἰωνίᾳ κατοικίᾳ αὐτῆς, ἐν τῷ θεάτρῳ Παραδείσῳ. Ἐπὶ τοῦ καταστροφώματος, κωμῳδία εἰς πράξεις τρεῖς, ὑπὸ Στεφάνου, ἐν τῷ θεάτρῳ Τσόχα. Θυμιοῦλα ἡ Γαλαξείδιωσις, ὑπὸ Μελισσιώτου, ἐν τῷ αὐτῷ θεάτρῳ.

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἐν τῷ Μεγάλῳ Μελοδράματι τῶν Παρισίων πρόκειται νὰ ἀναβιβασθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ Armide τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς δραματικῆς μουσικῆς ἐν Γαλλίᾳ Gluck, γεννηθέντος τῷ 1714 καὶ θανόντος τῷ 1787. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐξετελέσθη τὴν πρῶτον κατὰ φεβρουάριον τοῦ 1777.

— Ἡ Γαλλικὴ-Κωμῳδία ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἐρμηνεύσῃ ἔργα τινὰ ἐν Windsor ἐνώπιον τῆς βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἐπὶ τούτῳ προσκληθεῖσα. Ὁ ἐπιφανὴς θιάσος ἐγένετο δεκτὸς φιλοφρονέσασθαι ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Ἡ βασίλισσα ζωηρῶς συνεχάρη τῷ διαπρεπεῖ διευθυντῇ τοῦ θιάσου κ. Claretie ἐπὶ «τῇ θαυμασίᾳ καὶ ἀπαράμιλλῳ ταύτῃ Γαλλικῇ-Κωμῳδίᾳ». Ὁ κ. Claretie παρουσίασε τῇ βασιλίσσῃ τὸν κ. Got, τὴν δεσποινίδα Reinchenberg, τὴν κυρίαν Baretta, τὴν δεσποινίδα Pierson, τοὺς κ.κ. Prudhon, de Feraudy, Boucher καὶ δεσποινίδα Fayolle. «Σὺς συγχάριζω ὅλους, εἶπεν ἡ βασίλισσα, διότι εἰσὶ ἐξαιρετοί».

Τοῖς καλλιτέχναις ἐδόθη δεῖπνον, μετ' ὃν δι' ἐκτάκτου ἁμαρτολογίας ἐπανεῖλθεν οὗτοι εἰς Λονδίνον.

Ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν τῶν εἰσπράξεων τῶν παραστάσεων ἃς δίδωσιν ἐν Λονδίῳ φαίνεται μὴ οὕσα εὐχαριστημένη οὐδαμῶς δ' ἐπίσης θὰ εἶνε εὐχαριστημένη καὶ ὁ Sarcy, ἀναμνησκόμενος τὸ ἐπεισόδιον αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐν Λονδίῳ διατριβήν, ἀπατηθεὶς ὑπὸ ἀνόστου φιλοπαίμουτος Ἀγγλοῦ.

— Ἀγγέλλεται νέον ἔργον τοῦ Mascagni, ὅπερ ἐκτελεσθήσεται τὸ πρῶτον ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Λονδίνου Covent-Garden, καθὰ ὁ διευθυντὴς αὐτοῦ ἐν συμποσίῳ πρὸς τιμὴν τοῦ νεοῦ ἰταλοῦ μελοποιῶ διδομένου εἶπε. Τὸ νέον ἔργον ἐπιγράφεται Vestilia.

— Γνωστὴ ὑποκρίτρια φυλάττει ἐν κομδίῳ ἐκάστης νέας στολῆς αὐτῆς. Ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐπὶ τριακότα ἔτη ἔπραττε τὸ αὐτό. Οὕτω ἡ συλλογὴς κέκτηται νῦν σπουδαίαν συλλογὴν κομδίων παντὸς εἶδους. Ἐκαστον δὲ τούτων φέρει δελτάριον μετ' ἡμερομηνίας.

— Ὑποκρίτρια τις τῆς Ἀγγλίας, ἀνήκουσα ταῖς καλλιτέχναις οἰκογενεαῖς, εἰσῆγαγε νεωτερισμὸν ὁλως πρωτότυπον. Ἡ πάλαι κωμῳδὸς ἔχει τραπέζουσκην πλῆρη μετὰ πινακίων, ὧν ἕκαστον ἔχει ἐν τῷ βάθει αὐτοῦ τὴν φωτογραφίαν μελούς τῆς πολυαριθμοῦ οἰκογενείας αὐτῆς. Οὕτως ὁ ὑπάρχων τίθησι πρὸ ἐκαστοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ πινακίον, ὅπερ φέρει τὴν φωτογραφίαν αὐτοῦ, ἢ καλλίον ἕκαστον τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας καθήκει πρὸ τοῦ πινακίου ὅπερ φέρει τὴν φωτογραφίαν αὐτοῦ.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ τοῦ κ. Σωτηροπούλου κυβερνήσις διὰ τῆς πεφωτισμένης καὶ ἐπιτυχοῦς ἐκλογῆς αὐτῆς ἐν τοῖς διορισμοῖς τῶν νέων νομαρχῶν καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς παρέσχε νέον τεκμήριον τῶν ἀγαθῶν καὶ πατριωτικῶν αὐτῆς προθέσεων, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ αὐτὴ ἐπιτυχία θὰ ἐπιστήσῃ καὶ τὴν συμπλήρωσιν τοῦ ὑπουργείου διὰ τῆς προσλήψεως τοῦ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργοῦ. — Ἀτυχῶς ὑπὸ οἰκονομικὴν ἐποψὴν οὕτω κατάρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ ἱκανὸν θάρρος εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια, ἅτινα ἐξακολουθοῦσι λίαν πεφυλαγμένως ἔχοντα πρὸς τὰς ἐλληνικὰς ἀξίας, ὧν ἐν τούτοις ἡ ἐνεσθῶσα θέσις ὑπ' οὐδενὸς ἀποκρῶντος λόγου δικαιολογεῖται, ὡς τοῦτο δηλοῦται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀρτι εἰς Ἑλλάδα μεταβάντος πρὸς ἐξέτασιν τῆς οἰκονομικῆς αὐτῆς καταστάσεως ἀντιπροσώπου τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς τοῦ Βερολίνου. — Εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην δυσπιστίαν ἀφορμὴν παρέχει καὶ ἡ ἄλλη μὲν ἐν γένει οἰκονομικὴ κατάσταση τῆς Εὐρώπης, ἥς ὁ βίος ἀπὸ τινος χρόνου εἶναι σειρὰ σπαθμοδικῶν οἰκονομικῶν κρίσεων, ἐκάστη τῶν ὁποίων πληροῖ τὸ ἐδαφος ποικίλων θυμάτων, ἀλλ' ἰδίως συντελεῖ ἡ ἀβεβαιότης περὶ τῆς τελικῆς τύχης τῆς τελευταίας συμβάσεως, ἣν ἡ ἐν Ἑλλάδι ἀντιπολιτεύσις οὐ διαλείπει κηρύττουσα ὡς ἀξίαν τῆς ὑπὸ τῆς Βουλῆς ἀκυρώσεως αὐτῆς. — Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ ὑπουργεῖον ἐξακολουθεῖ ἐργαζόμενον ἐπιμελῶς εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν νομοθετικῶν μέτρων, ἅτινα θὰ ὑποβάλῃ εἰς τὴν μελέτην καὶ ψήφον τῆς κατὰ σεπτέμβριον ἡ ὁκτώβριον κατὰ τὰς δηλώσεις αὐτοῦ τοῦ ἐπισήμου ὁργάνου τῆς κυβερνήσεως συγκαλουμένης Βουλῆς, ἐν οἷς δὲ θὰ ἐκτεθῇ πλῆρες τὸ πρόγραμμα, δι' οὗ τοῦτο φρονεῖ ὅτι θὰ κατάρθῃ νὰ συνεχίσῃ καὶ συντελέσῃ τὸ ἔργον, ὅπερ ἀνετέθη τῇ πρώτῃ κυβερνήσει, ἀλλὰ τὸ ὅποσον αὕτη, καταθέσασα ἀπροσδοκίτως τὴν ἐντολὴν αὐτῆς, κατέλιπε ἀτελές. — Ἀγνοῶσθαι ἂν ἡ Βουλὴ ὁμοφρονήσῃ τῇ κυβερνήσει, δοξαζοῦσθαι ὅτι ἐκπροσωπεῖ αὐτὰς ἀκριβῶς τὰς ἀρχάς, εἰς ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἐκλήθη ἡ πρώτη κυβερνήσις, καὶ ὅτι, τὸ ἔργον ἐκείνης συνεχίζουσα, δικαιούται νὰ τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεως τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐκείνης δυνάμεως, ἣν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συγκροτήσαν τὸ ἔθνος παρέσχε τῷ τέως πρωθυπουργῷ τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ αἰσιοδοξία αὕτη ἐνδύχει τὴν κυβερνήσιν ἐν τῷ ἔργῳ αὐτῆς καὶ αἰδία ἐπαγγέλλεται περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐργασίας τῆς.

Ἀπὸ τῆς χθὲς ἦρξατο ἐν τῷ σεβρικῷ κοινοβουλίῳ ἡ συζήτησις τῆς περὶ παραπομπῆς εἰς δίκην τοῦ ὑπουργείου Ἀδακούμοιτις προτάσεως, οὐδενὸς ἰσχύσαντος νὰ πείσῃ τοὺς ἀδιαλλάκτους περὶ τοῦ ἀκαίρου τοιαύτης τινὸς ἐπιχειρήσεως. — Κατὰ τὴν συζήτησιν τῆς προτάσεως ταύτης, ἐγκαίρως προσκληθέντες, παρίστανται οἱ κατηγορούμενοι ὑπουργοί, καίπερ μὴ βουλευταί· ἀγνοῶσθαι ὅμως κατὰ πόσον ἡ αὐτοπρόσωπος συνηγορία αὐτῶν θὰ ἰσχύσῃ νὰ μεταβάλῃ τὴν φορὰν τῶν πραγμάτων, τῶν ριζοσπαστι-

κῶν, ὡς γνωστὸν, ἀπολύτως ἐν τῷ κοινοβουλίῳ κρατούντων, ἅτε τὴν παμπληθεῖαν σχεδὸν διατιθέντων, ὡς μὴ ὑπαρχούσης λογιζομένης τῆς δεκατῆς προοδευτικῆς μειονοτηρίας καὶ τῆς μονοψήφου τῶν φιλελευθέρων. — Εὐάρεστον ἐκ Σεργίας ἀγγελμα ἔχομεν τοῦτο, ὅτι, ἂν ἐπαληθεύσων αἱ τοῦ «Νέου ἐλευθέρου τύπου» πληροφορίες, ἐπικεῖται ἡ συνδιαλλαγὴ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ οἴκου τῶν Καραγεωργεβίτις, μνηστήρων, ὡς γνωστῶν τοῦ σεβρικοῦ θρόνου καὶ διὰ τοῦτο ἐξεωσμένων τοῦ σεβρικοῦ ἐδάφους. Κατὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας οἱ μὲν Καραγεωργεβίτις, τῇ μεσολαβήσει καὶ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ Μαυροβουνίου, παραιτοῦνται τὰς ἐπὶ τοῦ σεβρικοῦ στέμματος ἀξιώσεις αὐτῶν καὶ ἀναγνωρίζουσι τὴν δυναστείαν τῶν Ὀθρενοβίτις, ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀλεξάνδρος ἀνακαλεῖ τὸ διάταγμα τῆς ἀπὸ τοῦ σεβρικοῦ ἐδάφους ἐξορίας αὐτῶν. — Ἡ τοιαύτη τοῦ ζητήματος λύσις θ' ἀπετέλει νέον στοιχεῖον ἡδυσχίας καὶ κατευνάσεως ἐν τῇ χώρῃ, ἥτις τοσαύτην ἔχει χρεῖαν γαληνναίας ἐργασίας πρὸς ἐπιδίωξιν τοῦ ἔργου τῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου αὐτῆς.

Τὰ δύο πολύκροτα ἐν Εὐρώπῃ νομοσχέδια, τὰ ἐπὶ τοσοῦτον ἥδη χρόνον συγκεντροῦντα τὴν προσοχὴν τοῦ ἀγγλικοῦ καὶ γερμανικοῦ δημοσίου, καὶ συμπάσης δὲ τῆς εὐρωπαϊκῆς δημοσίας γνώμης, χωροῦσι πρὸς τὴν ἐπιλήψισιν αὐτῶν παρὰ τὰς ποικίλας ἐνεργείας τῶν ἐναντίων. — Οὕτω τὸ ἰρλανδικὸν δυνάμει τῆς θαυματουργικῆς μεθόδου τοῦ κ. Γλάδστον, τάξαντος ὀρισμένην καὶ ἀπαράβατον προθεσμίαν εἰς τὴν λήξιν τῆς συζητήσεως ἐκάστου τῶν μερῶν, εἰς ἃ εἶνε διηρημένος ὁ τὴν ἰρλανδικὴν αὐτονομίαν κανονίζων νόμος, καὶ ἐξουδετερώσαντος οὕτω τὰ ἀτελεύτητα κωλοδιεργικά τεχνάσματα τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐλπίζούσης ὅτι οὕτω θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ ἐκ τῶν ἀπροόπτων, τῶν δυναμένων νὰ προκύψωσιν ἐν τῇ διαίονίδι τοῦ ζητήματος, προώδευθεν ἱκανῶς, τῆς συζητήσεως αὐτοῦ τοῦτο μόνον παρουσιάζουσιν τὸ ἔκτοπον, ὅτι, προσεγγίζουσιν τῆς προθεσμίας τῆς λήξεως τῆς συζητήσεως ἐκάστου τμήματος, τοῦ πλείστου δὲ τοῦ χρόνου κατηναλωμένου ἥδη ἐν ἀγόνις καὶ μακροσκελέσιν ἐπὶ τῶν πρῶτων ἄρθρων ἀγορεύσει, τὰ τελευταῖα διέρχονται ἀσυζητητὶ σχεδόν· ἀλλὰ τίς πταίει; τίς ἄλλος παρὰ τοὺς καταστήσαντας ἀπαραίτητον τὸ αὐστηρὸν τοῦτο μέτρον τῆς κυβερνήσεως, κατὰ καθήκον ὀφειλούσης νὰ φεῖδεται τοῦ χρόνου, ὃν βεβουλευμένως οὕτως ἀκολάστως διεδράμουν οἱ τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας πολέμιοι; Οὗτοι, βλέποντες νῦν ματαιούμενον τὸ σχέδιον αὐτῶν, βουλεύονται ν' ἀποχωρήσωσιν ὅλως τοῦ κοινοβουλίου. Ἄν τὴν βουλὴν ταύτην πραγματώσῃ, τοῦτο μόνον θὰ πράξῃ, θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν διεκπεράτωσιν τῆς ἐν τῇ Βουλῇ τῶν κοινοτήτων συζητήσεως καὶ πρὸ τῆς τεταγμένης ὑπὸ τοῦ θεσπίματος τοῦ κ. Γλάδστον προθεσμίας, διότι ἡ κυβερνήσις, διαθέτουσα πάντοτε, ὡς τοῦτο μετὰ τὴν κατὰ τὴν ψήφισιν ἐπὶ τῶν ἁρθρῶν 5—8 δηλωθεῖσαν, ἐκ τῆς ἀπουσίας δὲ μελῶν τινων τῆς συμπολιτεύσεως προελθοῦσαν, ἐλάττωσιν τῆς κυβερνητικῆς πλειονοψηφίας, εἰδείχθη, τῆς τροποποιήσεως Σέτων-Κάρ ἀπορριφθεῖσας διὰ πλειονοψηφίας 33 ψήφων, τὸν πρὸς ἀπαρτίαν ἀναγκαῖον ἀριθμὸν ψήφων, θὰ προδῇ

ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτῆς, μηδὲν δὲ περισπωμένη ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ταχύτερον βέβαια θὰ συντελέσῃ αὐτό, ὅτε ἀρχεται ἡ δευτέρα καὶ σπουδαιότερα φάσις τοῦ ζητήματος, ἡ τοῦ νομοσχεδίου συζητήσις ἐν τῇ Γερουσίᾳ, ἥτις, πολεμία οὕσα πάσης αὐτονομικῆς πρὸς τοὺς Ἰρλανδοὺς παραχωρήσεως, ἦν κατὰ τὰς ἀπηρεχαιωμένας καὶ ὀπισθοδρομικὰς ἀρχὰς αὐτῆς θεωρεῖ ὡς καιρίως προσβάλλουσαν τὴν ἐνότητά τοῦ βασιλείου, ὃ ἀπορρίπτει τὸ νομοσχέδιον καὶ θὰ παράσχη τὸ σύνθημα εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ διεδωλμένου κατ' αὐτῆς πολέμου τῶν φιλελευθέρων, οἵτινες τὸ δεύτερον, κρατερότερον δὲ νῦν, θὰ στρέψωσι τὰ ὅπλα αὐτῶν κατ' αὐτῆς τῆς ὑπάρξεως τοῦ γενηράκτου τούτου θεσμοῦ. Εὐδαμον ὅτι ὁ τοιοῦτος ἀγὼν δύναται νὰ προσλάβῃ οὐ μικρὰς ἐν τῷ Ἠνωμένῳ βασιλείῳ κοινωνικοπολιτικὰς διαστάσεις, μὴ ἀνταποκρινόμενας ἰσῶς πρὸς τὴν ἀντοχήν τοῦ γηραιοῦ πρωθυπουργοῦ· ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὁ τῶν φιλελευθέρων ἀγὼν ἔξει τὸν πρέποντα αὐτῷ ἀρχηγὸν παρὰ τῷ κ. Μόρλεν, τῷ ἀξίῳ τούτῳ διαδόχῳ τοῦ κ. Γλάδστον. Μόνον τὸ γεγονός τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Γλάδστοντος προτάσεως τροποποιήσεως τοῦ εἰς τὴν ἐν τῷ βρετανικῷ κοινοβουλίῳ παρουσίαν τῶν ἱρλανδῶν ἀντιπροσώπων, περὶ ὧν παραδόξως νῦν, παρὰ τὴν ἀποδειχθεῖσαν ἥδη ἐν τῇ τῷ 1885 ὑποβολῇ τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου δυσχέρειαν, ἐπενεγκοῦσαν καὶ τὴν ἀποτυχίαν τότε τῆς ἀποπειράς, ἀφορῶντος ἄρθρου, θέλει ὅπως οὗτοι μετέχωσι τῶν συζητήσεων καὶ ἐν τοῖς κυρίως ἀγγλικῶς καὶ σκωττικῶς ζητήμασι, δυσεξήγητον μέχρι τοῦδε γνωσιμαχίαν ἀποτελοῦν, πρόκειται νὰ παράσχη νέα ἐπιχειρήματα τοῖς καὶ ἐν τῇ Βουλῇ τῶν κοινοτήτων πολέμοις τῆς ἱρλανδικῆς αὐτονομίας. — Τὸ ἕτερον τῶν πολυκρότων νομοσχεδίων, τὸ στρατιωτικόν, διήλθε τὸ στάδιον, τῆς πρώτης αὐτοῦ ἀναγνώσεως καὶ εἰς ἡλθεν εἰς τὴν ἐν δευτέρᾳ ἀναγνώσει συζήτησιν, τῶν πρώτων αὐτοῦ άρθρων καὶ ἐν ἀναγνώσει ταύτῃ ἐπισημειωθέντων ἥδη διὰ δεκαπενταετηφίου πλειονοψηφίας. Τοῦτο βεβαίως εἶνε ἐνθαυρντικὸν τοῖς θιασώταις τῆς στρατοκρατίας, παρέχον πιθανότητάς τινας τελικῆς νίκης· δὲν δύναται ὅμως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐξασφαλίζον τὴν ὀριστικὴν τοῦ νόμου ἐπιψήφισιν. Ὅσον τοῦλάχιστον ἐφαρτᾶται ἀπὸ τῆς συμπτώσεως τῶν ὑπεραλπειῶν, οὗτοι μετὰ καὶ ἄλλων τινῶν μικροτέρων μεριδῶν ἐκήρυξαν ὅτι οὐδέποτε θὰ παράσχωσι τὰς ψήφους αὐτῶν εἰς μερίζονα τῆς σιδηροφορίας ἐντασιν, ἐξ οὗ ἀναγκαῖον ἀποβαίνει τῇ κυβερνήσει ν' ἀναμένῃ τὴν νίκην ἐκ τῶν ἰδίων μόνων δυνάμεων. Ὡς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, οὗτος οὐ παύει παρέχον πᾶσαν τὴν ἡθικὴν αὐτοῦ ὑποστήριξιν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, παραστήσας αὐτὸ τελευταίως ὡς ἀπολύτως ἀναγκαῖον εἰς τὴν οικονομικὴν εὐημερίαν τῆς χώρας, ἥτις ἀπαιτεῖ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς εἰρηνικῆς ἐν Εὐρώπῃ καταστάσεως, ἣν θάκατορθοῦ, εἶπε, μόνον ἡ προσθήκη ὀκτώ εἰς μυριάδων ἀνδρῶν εἰς τὸν ἐν ἐνεργείᾳ γερμανικὸν στρατόν. — Σχετικῶς πρὸς τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις τῆς Γερμανίας πρὸς τὴν Ρωσίαν, αὕτη ἤρξατο ἥδη τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου αὐτῆς τελωνειακοῦ συστήματος, τοῖς μὲν ἄλλοις τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν παραχωροῦσα τὸν ὅρον τοῦ μάλιστα εὐνοουμένου κράτους, ἥτοι τὸν τῇ Γαλλίᾳ παραχω-

ρηθέντα, μόνον δὲ τὴν Γερμανίαν καὶ Αὐστρουγγαρίαν ἀποκλείσασα ἀπὸ τοῦ εὐνοικοῦ τούτου δασμολογίου. Τὸ πρᾶγμα ἀποτελεῖ ἀφηγησίαν τοῦ τελωνειακοῦ πολέμου τῶν δύο κρατῶν, ὃς μάλιστα τῇ Γερμανίᾳ ἀποδίδεται ἐπαισθητός, διότι αὕτη εἶνε ἡ χρεῖαν ἐχρυσῆς τῆς εἰσαγωγῆς τῶν ρωσικῶν διητηριακῶν, ταύτης ὁ λαὸς θ' ἀγοράσῃ ὑπερτετημημένον τὸν ὄρον, αὕτη δὲ θὰ ἴδῃ τὴν ἀχανεστέρα τῶν χωρῶν τῆς Εὐρώπης κλειομένην εἰς τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας αὐτῆς. — Οὕτω φροῦδοι ἀπεδείχθησαν αἱ ἐλπίδες, αἱ οἱ ἐν Βερολίνῳ ἤρξαν ἐπὶ τὴν συνέντευξιν τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τοῦ διαδόχου τοῦ ρωσικοῦ θρόνου. Αὕτη ἐγένετο ἐν Ποτσδάμῃ, ἀλλὰ, εἰς μίαν περιπτύξιν καὶ ἐν δειπνῶν τυπικῶς περιορισθεῖσα, τοῦτο μόνον ἰσῶς κατώρθωσε, νὰ κολλήσῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν προῦξεν ἡ ἀπὸ τῆς πρωτευούσης αὐτοῦ ἀπουσία τοῦ γερμανοῦ καίσαρος κατὰ τὴν προτέραν διάδασιν τοῦ ρώσου καίσαρος. — Ὡς πρὸς τὴν Αὐστρουγγαρίαν, ἥτις καὶ αὕτη ὑποβάλλεται εἰς τὸ κατ' ἀνώτατον ὅριον δασμολογίον, αὕτη, μὴ κωλυμένη ὑπὸ μεγάλων αὐτῆς γεωργικῶν συμφερόντων, ὧν ὑπερμαχοῦσα ἰσχυρά τις μερὶς τοῦ γερμανικοῦ κοινοβουλίου, ἀποφαίνει ἀδύνατον τὴν μετὰ τῆς Ρωσίας συνεννόησιν, δύναται ἰσῶς εὐχερέστερον νὰ διομολογήσῃ ἐμπορικὴν τινα πρὸς τὴν Ρωσίαν σύμβασιν. Φαίνεται ὅμως ὅτι παρὰ τὰ θρυληθέντα οὕτω ἤρξαντο αἱ σχετικαὶ διαπραγματεύσεις, διότι ἄλλως δὲν θὰ περιελαμβάνετο καὶ τὸ δυαδικὸν κράτος ἐν τῇ εἰς τὴν Γερμανίαν ἀφορῶν ἐξαιρέσει. — Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη παρὰ τῇ Ρουμανίᾳ, ἥτις, καίτοι οὐδ' αὕτη εἶχε διομολογήμενην σύμβασιν πρὸς τὴν Ρωσίαν, διότι ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐνάρξεως διαπραγματεύσεων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἐξηρέθη τῆς ἐξαιρέσεως. — Ἡ Ἰταλία ἔχει ἥδη διομολογημένην ἐμπορικὴν πρὸς τὴν Ρωσίαν σύμβασιν, τοῦτον δ' ἔνεκα δὲν ἐπηρεάζεται ὑπὸ τῆς νέας ρωσικῆς ἐμπορικῆς πολιτικῆς· οὐχ ἥττον ἡ ἐμφυτος, οὕτως εἰπεῖν, οικονομικὴ τῆς χώρας καχεξία βαίνει δεινυμένη, ἐπὶ τοσοῦτον μάλιστα, ὥστε γίνεται ἥδη σκέψις καὶ αὐτὰ τὰ διτηρέσια τοῦ στρατοῦ νὰ περιορισθῶσιν οικονομίας χάριν.

Μ. Ε. Μ.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἐλθὼν αἱ ἐπικληφθεῖσαι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν μὲν τοῦ κ. Doepfeld, διεθυντοῦ τῆς ἐν Ἀθήναις γερμανικῆς σχολῆς, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν δὲ τοῦ ἄρτι ἐπανακλῆσαντος ἡμετέρου φίλου καὶ συνεργάτου Δ^ν Β. Μυστακίδου, ὡς ἀντιπροσώπου τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Μουσείου ἀνασκαφαί. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται, δαπάνῃ τῆς κυρίας Σλῆμαν, οὐδὲν μὲν, ὡς ἄλλοτε, εἰς φῶς ἤγαγον χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν εὖρημα, ἀλλὰ πολλὰ πασῶν τῶν ἐποχῶν ἀγγεῖα, ἐν οἷς καὶ δέπας ἀμφικύπελλον. Ἐπίσης ἀνεκαλύφθησαν καὶ νέα μέγαρα καὶ δώματα, ἀνταποκρινόμενα πληρέστατα πρὸς τὰς περιγραφὰς τοῦ Ὁμήρου. Ταῦτα πάντα δέ, κατὰ τὴν γνώμην τῶν τῆς ἀνασκαφῆς ἐνεργησάντων, κυροῦσι τὴν γνώμην τοῦ μακαρί-

του Σλῆμαν, καθ' ἣν ἡ ὁμηρικὴ Ἰλιος ἔκειτο ἐν ᾧ ἐγένοντο αἱ ἀνασκαφαὶ χώρῃ καὶ καταρρίπτουσι τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ ταγματάρχου Bötticher.

— Τὰ ἐγκαίνια τῆς διώρυγος τῆς Κορίνθου γενήσονται, ἐπινεύσει τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου, τῇ ἐπιούσῃ πέμπτῃ, 8 Ἀρξαμένου. Πανηγυρισθήσονται δὲ μεγαλοπρεπῶς ὡς ἐορτὴ ἐθνικὴ. Ἐπὶ τούτῳ ὠρίσθησαν ἐβδουμήκοντα χιλιάδας δραχμῶν. Ἡ ἐπὶ τῶν ἐγκαίνιων ἐπιτροπὴ συγκροτεῖται ἐκ τῶν κ.κ. Ἐπ. Μαυρομμάτου, ἄλλοτε γενικοῦ προξένου ἐνταῦθα, Ἀντ. Μάτσα καὶ Περ. Βαλαωρίτου, βουλευτῶν, καὶ τῶν κ.κ. Σούτσου καὶ Ζώτου.

— Ἀσμενέστατα ἀναγράφωμεν ὅτι τῇ 25 παρελθόντος ἰουνίου ἐξελέγη μέλος ἀντεπιστῆλλον τῆς ἐν Ρουμῳ (Rouen) τῆς Γαλλίας ἀρχαίας ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, γραμμάτων καὶ ὁραίων τεχνῶν, ἰδρυθείσης τῇ 1744, ὁ φίλτατος συνεργάτης καὶ ἀκάματος ἐρευνητὴς τῆς ἱστορίας τῶν κάτω χρόνων κ. Μανουὴλ Γεδεών, ἔνεκα τῶν περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς πολυστῶν αὐτοῦ μελετῶν. Ἀνάλυσιν τῶν ἔργων τοῦ κ. Γεδεών ἐποίησαντο ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῆς Ἀκαδημίας κ. Heron. Ὁ κ. Γεδεών ἐστὶν ὁ πρῶτος Ἕλλην, ὅστις κατελέγη ἐν τοῖς μέλεσι τῆς ἀκαδημίας ταύτης. Τὰ θεμελῖα ἡμῶν συγγραμμάτων τῇ κ. Γεδεών ἐπὶ τῇ δικαίᾳ ἐκτιμᾷ τῶν μελετῶν αὐτοῦ.

— Ἐξεδόθη ἄρτι διὰ τῶν ἐκδοτῶν Ficher Muvin ἐν Λονδίνο νέα συλλογὴ ποιήσεων τῆς κυρίας James Darmesteter. Ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ φέρονται ποιήσεις τινες τῶν χαριστάτων καὶ τῶν λεπτωτάτων τῆς νεωτέρας ἀγγλικῆς φιλολογίας. Ἐν ἄλλῃς φέρεται καὶ ποίημα ἐπιγραφόμενον Ζήνων (Jenon).

— Ἀπεπερατώθη ἡδὴ ἡ εἰς τὸ κεντρικὸν ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον Ἀθηνῶν ἐγκατάστασις τοῦ Μουσείου τῆς χριστιανικῆς ἀρχαιολογικῆς ἐταιρείας, ὅπερ ὡσημέραι πλουτίζεται διὰ νέων κειμηλίων καὶ διαφόρων ἀξίων λόγου ἀντικειμένων. Ἐκ τῆς εἰς τὴν γενικὴν συνέλευσιν ἐ. ἔ. ὑποβληθείσης ἐκθέσεως ὑπὸ τοῦ διεθυντοῦ αὐτοῦ κ. Γεωργίου Δαμπαλάκη, δηλοῦται ὅτι ἐκτὸς τῶν διαφόρων ἀξίων λόγου κειμηλίων, τὸ Μουσεῖον κέκτηται περὶ τὰς ἐκατὸν ἀρχιτεκτονικὰς κατόψεις καὶ συλλογὴν τριακοσίων περίπου φωτογραφικῶν ἀποτύπων διαφόρων ἐν Ἑλλάδι ἀρχαίων Βυζαντινῶν ναῶν, ἐπιγραφῶν, εἰκόνων κτλ. Οὕτω δὲ οἱ μετ' ὀλίγον τὸ Μουσεῖον ἐπισκεπτόμενοι δύνανται ὡς ἐν κατόπτρῳ νὰ βλέπωσι πᾶσας τὰς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχαίας Βυζ. ἐκκλησίας καὶ Μονὰς καὶ τὰς ἀρχιτεκτονικὰς αὐτῶν κατόψεις, ὧν πολλὰς, ἡρειπωμένας οὕσας, ὁ χρόνος ἐντελῶς θέλει καταστρέφει μετ' ὀλίγον καὶ δὲν θὰ μείνωσιν ἐξ αὐτῶν ἢ μόνον αἱ φωτογραφίαι των.

— Ὁ «Πολίτης» τῆς Πετροπολέως μεταδίδει τὴν εἰδησιν τῆς ἐγκαθιδρύσεως παρ' ὅλοις ἀνεξαρτέτοις τοῖς ρωσικοῖς μοναστηρίοις, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, προκαταρκτικῶν σχολείων διὰ τὰ τέκνα τῶν ρώσων χωρικῶν. Ἡ ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσίας, ἥτις ἔλαβε τὴν τοιαύτην ἀπόφασιν, θέλει συντηρεῖ τὰ σχολεῖα ταῦτα, προμηθεύουσα πάντα τὰ ἀναγκαῖα βιβλία, ἀναγκάζουσα δὲ τοὺς πεπαιδευμένους τῶν μοναχῶν, ὅπως χρησιμεύωσιν ὡς διδάσκαλοι.

— Συνεπεῖα ἀναφορᾶς ἐμπορῶν Ἑλλήνων ἐγκατεστημένων ἐν Ἰταλίᾳ ἀνεκινήθη καὶ πάλιν τὸ ζήτημα τῆς παρὰ τῶν Ὁ-

νιῶν καταλήψεως τοῦ ἐν Λέσκῃ (Lecce) τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας ὀρθόδοξου ναοῦ τοῦ Ἀγ. Νικολάου. Ἡ ὑπόθεσις ὅμως αὕτη διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως εὐρίσκεται εἰς καλὴν σημεῖον, οὐδαμῶς δ' ἀπίθανον ὁ ναὸς οὗτος νὰ δοθῇ εἰς τὴν αὐτῇ ἐλληνικῇ κοινότητι. Ἡ ἐποχὴ τῆς τοῦ ναοῦ τούτου καταλήψεως ὑπὲρ τῶν Οὐνιτῶν δὲν εἶνε ἀπομεμαχρυσμένη, καθόσον πρὸ 28 ἐτῶν, ὅτε ἀπεβίωσαν ὁ ἐν Ἰωαννίνοις χειροτονηθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κερκύρας ἀποσταλὴς εἰς Λέσκη ὡς ἐφημέριος ὀρθόδοξος ἱερεὺς Δοθέτης, εὐρίσκατο εἰς τὴν κατοχὴν τῆς αὐτοῦ ἐλληνικῆς κοινότητος.

— Εἰς τὴν νεοδημιτῶν ναὸν τῆς ἐν Σφᾶξ τῆς Τύνιδος ἐλληνικῆς παροικίας, οὗ πρό τινας ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια, ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων προσήνεκεν ἀξίαν λόγου δωρεάν, τ.ε. παρήγγειλεν εἰς Ρωσίαν τὴν προμήθειαν πάντων τῶν ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμφίων τοῦ ναοῦ τούτου.

— Τὸ διαμέρισμα τῶν ἀνατολικῶν ἀρχαιοτήτων καὶ τῆς ἐλληνικῆς κεραμικῆς τοῦ μουσείου τοῦ Λούβρου ἀπέκτησεν ἄρτι σπανιώτατον ἀντικείμενον, ρυτὴν τοῦ τέλους τοῦ ἔκτου πρὸ Χριστοῦ αἰῶνος.

— Ἡ μελάνη δι' ἣς τυποῦνται τὰ τραπέζιοι γραμματικὰ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς παρασκευάζεται ὑφ' ἐνὸς μόνου ἀνδρός, ὅστις γινώσκει τὸ μυστικὸν τῆς συνθέσεως αὐτοῦ. Αἱ ὁδηγίαι ἐδόθησαν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφευρέτου, ἐπὶ τῆς νεκρικῆς αὐτοῦ κλίνης. Τὸ ἐτήσιον εἰσόδημα τοῦ προνομιοῦχου ἀνέρχεται εἰς 60,000 φράγκα. Τί καλὰ! Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος οὐδαμῶς ἀρκεῖται εἰς τὸ πολύμοχθον (sic) ἔργον αὐτοῦ, ἀλλ' ἀσχολεῖται, ὡς πάλαι μαθητῆς τῶν ὁραίων τεχνῶν, περὶ τῇ γλύφειν προτομὰς πολιτικῶν ἀνδρῶν κατὰ πρότιμην.

— Ἐν ἐφημερίδι ἀναγινώσκωμεν ὅτι ὑπάρχει παιδίον ἐκτάκτου ὅλως πρωΐμότητος καὶ ἀναπτύξεως. Ὁ παῖς οὗτος ἐστὶν ἐτῶν πέντε καὶ ἀναλλὰξ εἶνε ρήτωρ, ὑποκριτής, μῦθος, γόης αἰοδὸς καὶ χορευτής.

— Κομφὺς καὶ ὀγκώδης φάκελος ἐλήφθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον Ἀθηνῶν, ἐκ Σμύρνης προερχόμενος καὶ φέρων τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Πρὸς τὴν πλουσιώτεράν καὶ ὠραιότεράν
Ἑλληνίδα

Εἰς Ἀθήνας.

Ἀγνωστον τί θὰ πράξῃ τὸ ταχυδρομεῖον Ἀθηνῶν περὶ τοῦ μήλου τῆς ἐρίδος τούτου. Ἀλλὰ εὐχερεστέρα ἴσως λύσις ἐστὶν ἡ πρόσκλησις διὰ προκηρύξεως πάσης Ἑλληνίδος δεσποινίδος ἢ δεσποίνης, ἥτις δύναται νὰ θεωρήσῃ ὅτι αὐτῇ ἀνήκει ὁ φάκελος ὡς πλουσιωτέρα καὶ ὠραιότερη. Ἐπειδὴ δὲ ὁ φάκελος ἀπευθύνεται πρὸς Ἑλληνίδα οὐχὶ πρὸς Ἀθῆναι, ἀγγέλλομεν τούτο καὶ ταῖς ἡμετέραις ἐνταῦθα ὅπως ἐν καιρῷ παρουσιασθῶσι καὶ προβάλωσιν, ἐὰν θέλωσι, τὰς ἀξιώσεις αὐτῶν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 3 'Ιουλίου

Ἡ σταθερά διατήρησις τῶν τιμῶν τῶν τουρκικῶν χρεωγράφων καὶ τῶν μετοχῶν τοῦ Μονοπωλείου κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, καθ' ἣν τοσοῦτος ἐγένετο ἐκτεσμός τῶν ἀξίων ἄλλων τινῶν κρατῶν, ἡ δὲ ἐκ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ ἀργύρου νομισματικὴ κρίσις ἐξακολουθεῖ, δύναται νὰ θεωρηθῇ εὐάρεστον τῇ ὁθωμανικῇ αὐτοκρατορίᾳ καὶ λίαν ἐνθαρρυντικὸν σύμπτωμα. Δείγμα τῆς οικονομικῆς τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος αὐτοκρατορίας εὐεξίας εἶναι καὶ τὸ ὅτι ὁ ἐκ τῆς ἐκπτώσεως τοῦ ἀργύρου κλονισμός, ὁ διαταράξας τὰς ἀγορὰς τῶν δύο ἡμισφαίριων, οὐδαμῶς ἐγένετο ἐπαισθητὸς ἐνταῦθα, καίτοι ὑπάρχοντος τοῦ διμεταλλισμοῦ, καὶ τοῦτο διότι οἱ διευθύνοντες τὰ οικονομικὰ τοῦ κράτους τούτου, ἐγκαίρως προΐδοντες τὸν κίνδυνον, περιέστειλαν τὴν νομισματοποιήσιν τοῦ ἀργύρου, περιορίζαντες αὐτὸν εἰς στενώτατα ὅρια, ὥστε μὴ ὑπερβαίνειν τὰς ἀνάγκας τῶν συναλλαγῶν, καὶ ἀποφυγόντες τὴν ἐκκοπὴν κερματίων ἐκ χαλκοῦ ἢ νικελίου, ὥπως ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ὑπάρχων ἀργυρὸς χρησιμεύει ἀντὶ κερματίων διὰ τὰς μικρὰς συναλλαγὰς.

Ὅποσον δὲ σπουδαιότητα ἔχει τὸ ζήτημα τοῦ ἀργύρου, περὶ οὗ ἐγράψαμεν καὶ ἐν τῇ τοῦ παρελθόντος σαββάτου οικονομικῇ ἡμῶν ἐπιθεωρήσει, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην δημοσιευομένων ἄρθρων ἐν πάσαις ταῖς ἐφημερίδι, καὶ ἐκ τῆς ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἐπικρατούσης ἀνδραγαθίας καὶ τῆς τῶν γυνῶν συγχύσεως. Γινώσκουμεν ἤδη ὅτι ἡ κυβερνήσις τῶν Ἰνδιῶν, ἀφ' οὗ ματαίως προσεπάθει νὰ περιστείρῃ τὸ κακὸν, πρὸς μετὰ θέρους εἰς τὴν παρεμπόδισιν τῆς νομισματοποιήσεως τοῦ ἀργύρου, προσδιορίσασα δὲ τὴν τιμὴν τῆς ἀργυρᾶς ρουπίας εἰς 1 δελήνιον καὶ 4 πέννας, προπαρασκευάζει τὴν ὁδὸν εἰς τὸν μονομεταλλισμὸν βάδιν ἔχοντα τὸν χρυσόν. Ἐνθ' ὅτε κατὰ τὴν πρώτην εἰδησιν ἡ τιμὴ τοῦ ἀργύρου ἐξέπεσεν ἀπὸ 38 1/2 εἰς 30 πέννας, ἐπανῆλθεν εἰς τὰ 34 1/2 καὶ περὶ τὴν τιμὴν ταύτην περιδρέφεται, μέχρις ὅτου, συνερχομένου τοῦ ἀμερικανικοῦ θυνεδρίου, ἀποφασισθῇ ὁριστικῶς ἡ τύχη τοῦ ἀργύρου, ὁ ὁποῖος θὰ ὑποστῇ πολλῇ μεγαλειότηρ ἐκπτώσιν, ἢ ἀποφασισθῇ ἡ κατάργησις τοῦ νόμου Σέρμαν, τοῦ ὑποχρεοῦντος τὴν ἀμερικανικὴν κυβέρνησιν ν' ἀποσύρῃ 4 1/2 ἑκατομμύρια ἀργύρου κατὰ μῆνα πρὸς διατήρησιν τῆς τιμῆς αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν θεωρεῖται εὐκόλῳ, διότι, καταργουμένου τοῦ νόμου, καταργοῦνται καὶ πάντα τὰ ἀργυροῦχα μεταλλεῖα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐξ ὧν 310 ἐκλείσθησαν μέχρι τοῦδε, 60 δὲ χιλιάδες ἐργατῶν ἀπελύθησαν. Ὑπάρχουσι λοιπὸν οἱ ἔχοντες μέγα συμφέρον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ νόμου, καὶ ἀπὸ τοῦδε προπαρασκευάζονται πρὸς ἀντίστασιν διοργανίζοντες συλλαλητήρια καὶ ἀποστέλλοντες εἰς πάσας τὰς πολιτείας ἀντιπροσώπους πρὸς συνεννόησιν καὶ κοινὴν ἐνέργειαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου καὶ πάντα τὸν κόσμον ἐνδιαφέροντος ζητήματος, ἀναγκαῖον νομίζομεν, ἵνα παράχωμεν τοῖς

ἡμετέροις ἀναγνώσταις σπουδαίας τινὰς στατιστικὰς πληροφορίες.

Ἀπὸ τοῦ 1853 μέχρι τοῦ 1857 ἡ κατὰ μέσον ὅρον ἐτησίᾳ παραγωγὴ τοῦ ἀργύρου ἀνῆλθε εἰς 220 ἑκατομ. φρ., ἀπὸ δὲ τοῦ 1858 μέχρι τοῦ 1862 εἰς 267 ἑκατομ. καὶ ἀπὸ τοῦ 1863 μέχρι τοῦ 1867 εἰς 344 ἑκατομμύρια. Οὕτω δὲ ἡ παραγωγὴ διὰ τῆς τελειοποιήσεως μάλιστα τῶν μηχανῶν ἀνῆλθε κατὰ τὸ 1892 εἰς 1,800,000,000 φρ. Εἶναι δὲ ἀναντίρρητον ὅτι, ἂν τὰ κυριώτερα νομισματοκοπεῖα ἡ καὶ τινὰ μόνον ἐξ αὐτῶν ἀνῆλθωσιν ἐλευθέραν τὴν ἐκκοπὴν ἀργυρῶν νομισμάτων, θὰ ἐκκόπωνται κατ' ἔτος 1 1/2 — 2 δισεκατομ. φρ. ἀργ. τὰ ὅποια θὰ κατακλύσωσι τὸν κόσμον. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει εἰς ποίαν τιμὴν θὰ καταντήσῃ ὁ ἀργυρὸς, ἂν μάλιστα αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς καταργήσωσι τὸν νόμον τοῦ Σέρμαν; Πιθανώτερον τιμὴν θεωροῦσιν ἀπὸ 20 μέχρις 25 ἢ καὶ 30 πέννας τήνουγγίαν, ἥτοι ἀπὸ 68 μέχρις 72, ἢ τὸ πολὺ ἀπὸ 90 μέχρις 105 φρ. τὸ χιλιογράμμον, καὶ ἐπομένως ὁ ἀργυρὸς θὰ τιμᾶται περὶ τὸ 1/3 τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ ἀξίας. Ἐκαστος δὲ δύναται νὰ ὑπολογίσῃ τί θὰ ἀξίξῃ τότε τὸ ὁθωμανικὸν ἀργυροῦν μετζίτιον καὶ νὰ θαυμάσῃ τὴν προορατικότητα τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἐγκαίρως ἠλάττωσε τὴν ἐκκοπὴν ἀργυρῶν μετζίτιων, λίαν δὲ συνεχῶς μεταβάλλει αὐτὰ εἰς κλάσματα, ἥτοι κερμάτια χρησιμεύοντα εἰς τὰς μικρὰς συναλλαγὰς, καὶ γινόμενα περιζήτητα ἐν ταῖς ἐμπορίαις.

Ἀλλὰ, λέγουσί τινες, ἡ βιομηχανία καταναλίσκει μέγα μέρος τοῦ παραγομένου ἀργύρου. Τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ἡ ἀναλογία δένειναι τοσοῦτον μεγάλη. Κατὰ τὰς στατιστικὰς αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς δαπανᾷ κατ' ἔτος 8 ἑκατομμύρια δολάρια εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς βιομηχανίας, ἥτοι περὶ τὰ 40 ἑκατομ. φρ. Ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι δεκαπλάσιον ποσὸν ἀπαιτεῖται διὰ τὴν βιομηχανικὴν χρῆσιν τῶν ἄλλων ἐθνῶν, τὸ ποσὸν τοῦτο εἶναι ἐλάχιστον ὡς πρὸς τὴν ἐτησίαν παραγωγὴν, ἀνερχομένην, ὡς εἴπομεν, εἰς 2 δισεκατομμύρια φράγκα.

Ἐπανερχόμενοι ἤδη εἰς τὴν χρηματιστικὴν κίνησιν, παρατηροῦμεν ὅτι ἡ προῶπως καταλαβοῦσα τὰ χρηματιστήρια ἀγροξία ἐξακολουθεῖ, καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἐξακολουθήσῃ, καθ' ὅσον εἰσερχόμεθα εἰς τὴν νεκρὰν λεγομένην ἐποχὴν. Ἀλλὰς δὲ εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ ἐν Παρισίοις τραπεζιτικὸς κόσμος ἀπέχει τῶν χρηματιστικῶν πράξεων, μέχρις οὗ ἡ κυβέρνησις ἀναγκασθῇ νὰ καταργήσῃ τὸν ἀτυχὲς νόμον τῆς φορολογίας τῶν πράξεων τοῦ χρηματιστηρίου, θ' ἀναγκασθῇ δὲ νὰ τὸν καταργήσῃ καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους, καὶ διότι πρόκειται νὰ γροθῇ εἰς μετατροπὴν τῆς γαλλ. γὰντ τῶν 4 1/2 ο/ο, τοῦτο δὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ἀνευ τῆς ἐνεργείας τῶν μεγάλων τραπεζιτικῶν καταστημάτων, καὶ ἂν μὴ ἐπανεέλθῃ ἡ πρώτην ζωπρότης ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ τῶν Παρισίων.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

Ὁ ἐπεύθυνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Κωνσταντινουπόλεως-Πέραν Τηλεγραφικῶν ΛΕΟΛΟΓΟΥ

NORHT BRITISH & MERCANTILE (Νόρθ Μπρίτις & Μερκαντίλ)	ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΙΑΙ (COMPAGNIES D'ASSURANCES) κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς.	Northern Assurance (Νόρθερν Ἀσσουράνς)	THE MARITIME Insurance Company Limited Ἰδρυθεῖσα τῷ 1864.
Ἰδρυθεῖσα τῷ 1809	Αἱ ἐταιρίαι αὗται ἀσφαλίζουν ὅμοι κατὰ τῆς πυρκαϊᾶς κτήρια, ἐπιπλα, ἐμπορεύματα κτλ. εἰς μετριοτάτας τιμὰς. Ταχεῖα καὶ ἐλευθέριος πληρωμὴ τῶν ζημιῶν. Ἐπένδυσις τῶν 20 ἑκατομμυρ. λιγῶν στερλινῶν ἐπληρώθησαν ὑπὸ τῶν δύο τοῦτων ἑταιριῶν διὰ ζημίας κατὰ τῶν πυρκαϊῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1889.	Ἰδρυθεῖσα τῷ 1836	Κεφάλαιον Α. Στ. 500,000 Ἀποθεμ. » 102,345 Ἡ ἑταιρία αὕτη ἀσφαλίζει κατὰ τῶν ἐκ μεταφορᾶς κινδύνων ἐμπορεύματα, χρηματοδέματα καὶ ναυίλους δι' ἀτμοπλοίων ἢ ἱστιοφόρων εἰς τιμὰς μετριοτάτας.
Κεφάλαιον Α. Στ. 8,000,000		Κεφάλαιον Α. Στ. 3,000,000	
Ἀποθεμ. » 10,695,969		Ἀποθεμ. » 3,650,872	
Ἐτησίᾳ πρόσδοσ		Ἐτησίᾳ πρόσδοσ	
τῷ 1891 Α. Στ. 4,056,900		τῷ 1891 Α. Στ. 4,076,800	
Διὰ πλείονας πληροφορίας ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Κων)πόλει πράκτορα κ. ΚΑΡΝΙΚ ΣΕΡΟΠΙΑΝ ἐν Χανίῳ Μεχμέτ Ἀλή Πασσά, ἀριθ. 21 καὶ 22, ἐν Γαλατῇ.			

1	4
2	5
3	6

Τραπεζίται τῆς ἑταιρίας ἐν Κωνσταντινουπόλει: Ἡ Αὐτοκρατορικὴ Ὁθωμανικὴ Τράπεζα.			
Διὰ πᾶσαν αἰτήσιν ἀπευθυντέον τῷ κ. Σίμωνι Καϊσερλίαν, εἰδικῷ διευθυντῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει, Γαλατῇ, ὁδὸς Μαχμουδί, ἀριθ. 2, Χάνιον Ἱερῶν μίαν ἐναντὶ τῆς Τραπεζῆς Καμὸνδον.			
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.	Δ'ΟΥΝΙΟΝ (L'UNION) ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΓΙΑΣ ΩΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ	ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ τῷ 1828 καὶ 1892.	
ΕΔΡΕΥΟΥΣΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΡῷ ΑΥΤΗΣ, ΟΔΟΣ DE LA BANQUE, ΑΡ. 15			
Κλάδος Πυρκαϊᾶς			
Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000	Κεφάλαιον	Φράγκα 10,000,000
Ἀποθεματικὸν	» 6,700,000	Ἀποθεματικὸν	» 93,800,000
Ἀδφάλεια	» 63,770,000	Ζημίαι πληρωθεῖσαι	» 59,000,900
Ἐσόδα τοῦ ἔτους 1890	» 1,000,000	Ἀδφάλεια	» 243,580,000
Ζημίαι πληρωθεῖσαι	» 160,570,000		

PHENIX FIRE OFFICE

ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΥΡΚΑΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ, ΤΩ. 1782.

Ἀσφάλιστρα ἐτήσια Λ. Στ. **1,000,000**

Ἀσφάλιστρα πληρωθέντα μέχρι τῆς 31 Ἰοβρίου 1887
Λ. Στ. **16,000,000**

Ὁ ΦΟΙΝΙΞ ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν πολλῶν αὐτοῦ
ιδιοκτητῶν τοὺς πλουσιωτέρους κεφαλαιούχους καὶ
τοὺς εὐφημότερον γνωστοὺς ἐν Ἀγγλίᾳ, ὡς ἐκ τοῦ-
του δὲ παρέχει τοῖς πελάταις αὐτοῦ τὴν ἐντελε-
στέραν ἀσφάλειαν.

Ἀσφαλίζεται κατὰ πυκαΐας ἐπὶ παντοειδῶν ἀν-
γνῶτων, ἐπιπλῶν καὶ ἐμπορευμάτων ἐνεργαίμενα
διὰ τῶν ὑποφαινομένων, οἵτινες ἔχουσι πληρεξου-
σιότητα ὅπως διακανονίζωσιν ἐπὶ τόπου μετὰ ταχύ-
τητος καὶ ἐλευθεριότητος τὰς ἀπωλείας καὶ ζημίας.

H. SW N & C.

Μόνοι Πράκτορες διὰ τὴν Κων/πολιν καὶ τὰ
Προάστεια. Ἀριθ. 12. Σανδαλτζή χάν, Γαλατᾶ, ἀνω-
θεν τοῦ Αὐστριακοῦ Ταχυδρομείου.

ΜΥΡΕΨΕΙΟΝ ΔΙΑΡΗΑΝΕ

G. MAZUYER & Cie

ΠΑΡΙΣΙΟΙ—32, Avenue de l'Opéra, 32 - ΠΑΡΙΣΙΟΙ
ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΕΙΔΙΚΟΤΗΤΕΣ

LA DIAPHANE

ΠΟΥΔΡΑ

ΣΑΡΡΑ ΒΕΡΝΑΡ

ΥΛΩΡ ΚΟΛΩΝΙΑΣ ΡΩΣΙΚΟΝ

ΜΥΡΑ DU REGENT

ΥΛΩΡ ALA REAUD'ESPAGNE

ΜΥΡΑ ΣΑΡΡΑΣ ΒΕΡΝΑΡ

ΜΥΡΑ FEDORA

ΓΑΛΑ ΔΙΑΡΗΑΝΕ A L'IRIS

Σάπωνες. Ἐκχυλίσματα. Ὑδατα κομμώσεως κτλ.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΝ ΑΠΑΣΙ ΤΟΙΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙΣ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΙΣ

Διὰ παραγγελίας ἀπευθυντέον εἰς Ἀλεξιάδην Χάν, ἀριθ. 17

ROYAL EXCHANGE ASSURANCE CORPORATION

ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΥΡΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΝΩ ΤΩΝ 4,000,000 Λ. ΣΤ.

ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ
ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1520

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ ΠΛΗΡΩΘΕΙΣΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 35,000,000 Λ. ΣΤ.

Ασφαλίζει κατὰ τῶν κινδύνων τῆς πυρκαϊᾶς, Ἐπιπλοεμπορεύματα, Κτήματα λίθινά τε καὶ ξύλινα
εἰς ὁροὺς ἐπωφελεῖς καὶ ἀσφαλίστάτους δυνάμει. — Ἀποζημιώσεις ἄνευ ἐκπτώσεων.

Διεύθυνσις: WHITTAL-HAN
Ὁδὸς Μειδαντζήκ (Βακτι-καπού)

Ἐν τῇ Πόλει.

Πράκτωρ

J. W. WHITTAL & Co